

Ngủ Ngon, Hẹn Mai Nhé

Contents

Ngủ Ngon, Hẹn Mai Nhé	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	26
19. Chương 19	27
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	32
23. Chương 23	33
24. Chương 24	34
25. Chương 25	35
26. Chương 26	36
27. Chương 27	37
28. Chương 28	38
29. Chương 29	39
30. Chương 30	40
31. Chương 31	41
32. Chương 32	42
33. Chương 33	43
34. Chương 34	44
35. Chương 35	46
36. Chương 36	47
37. Chương 37	49
38. Chương 38	50
39. Chương 39	51
40. Chương 40	53
41. Chương 41	54

42. Chương 42	55
43. Chương 43	56
44. Chương 44	58
45. Chương 45	59
46. Chương 46	60
47. Chương 47	62
48. Chương 48	63
49. Chương 49	64
50. Chương 50	66
51. Chương 51	67
52. Chương 52	68
53. Chương 53	69
54. Chương 54	71
55. Chương 55	73
56. Chương 56	75
57. Chương 57	77
58. Chương 58	79
59. Chương 59	81
60. Chương 60	83
61. Chương 61	85
62. Chương 62	87
63. Chương 63	88
64. Chương 64	90
65. Chương 65	92
66. Chương 66	94
67. Chương 67	96
68. Chương 68	97
69. Chương 69	99
70. Chương 70	101
71. Chương 71: Ngoại Truyện : Sweet Little Life [1]	103
72. Chương 72: Ngoại Truyện : Sweet Little Life [2]	105
73. Chương 73: Ngoại Truyện : Sweet Little Life [3]	108
74. Chương 74: Ngoại Truyện : Sweet Little Life [4]	110
75. Chương 75: Lời Bật	112

Ngủ Ngon, Hẹn Mai Nhé

Giới thiệu

Edit :Yang YangThể loại: đam mỹ hiện đại. Truyện Ngủ Ngon, Hẹn Mai Nhé của tác Nagira Yui đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-ngon-hen-mai-nhe>

1. Chương 1

Người ta thường nói khi quá kinh ngạc, đầu óc con người sẽ trở nên trống rỗng, nhưng thật ra không phải như vậy, chẳng qua chỉ là mọi suy nghĩ đều chững lại mà thôi. Những lời vừa nghe, rồi những tình huống hiện tại, cứ đông cứng trong đầu anh.

“Tsugumi, em có nghe không thế?”

Shinji lo lắng nhìn Tsugumi đang trơ ra như hòn đá ven đường. Bộ sofa hai người đang ngồi mới mua vào mùa thu năm ngoái. Tuy giá thành vượt quá mức chi tiêu cho phép, nhưng Shinji cứ khẳng khái đòi mua, với lý do đồ tốt có thể dùng được lâu. Từ bấy đến nay chưa đầy nửa năm, vậy mà nói chia tay là chia tay ngay được.

“Tại sao?”

Cuối cùng Tsugumi chỉ thốt ra được câu hỏi đó.

“Vì anh muốn có con.”

Tsugumi chớp chớp mắt. Động tác này như nhấn nút khởi động, khiến dòng suy nghĩ đang trì trệ của anh hoạt động trở lại. Nhưng trong dòng chảy hỗn loạn ấy, bất kể anh cố dằn bản thân phải hết sức bình tĩnh thế nào cũng đều vô tác dụng.

Tsugumi hoang mang nhìn quanh, nhưng chẳng thứ gì có thể cứu vớt anh lúc này. Người yêu luôn kề cận giúp đỡ nay lại đứng ở bờ bên kia, bối rối nhìn anh chìm dần.

“Tự dưng anh nói vậy..”

“Không tự nhiên đâu. Anh đã suy nghĩ rất lâu rồi.”

“Rất lâu?”

Tsugumi hỏi lại. Dù mùa thu năm ngoái họ vừa mua bộ sofa mới? Dù tháng trước hai người còn dự định ghé thăm vườn thực vật cách nhà hai trạm xe? Tuần trước đi công tác về, Shinji vẫn nhớ mua quà cho anh kia mà? Trong thời gian họ chung sống hòa thuận, anh ta vẫn luôn nghĩ đến chuyện chia tay ư?

“Nhưng, chuyện con cái lẽ ra anh phải xác định ngay từ đầu rồi chứ?”

“Vì cách nghĩ của anh bây giờ đã không còn như hồi trẻ.”

“Đến lúc này rồi mà anh...”

“Không phải vì anh chán Tsugumi đâu.”

Tia hy vọng chợt lóe lên, chặn ngang lời gặng hỏi của Tsugumi.

“Anh quen em mười năm, trong mười năm đó chúng ta đã sống bên nhau hết chín năm. Đối với anh Tsugumi không chỉ là người anh yêu mà còn là gia đình. Đến ngày hôm nay, chắc chắn anh không thể viện lý do thích hay ghét gì để chia tay em.”

Giọng điệu cứng rắn xen lẫn tiếng thở dài. Nếu không phải do chán ghét thì mọi chuyện vẫn còn nước cứu vãn, đúng chứ? Tsugumi ngốc nghếch bám víu lấy câu nói ấy như vừa tìm được một khúc gỗ mục giữa đại dương mênh mông cuộn sóng.

“Nếu không phải vì chán ghét...”

“Nhưng tình cảm và con cái là hai vấn đề khác nhau.”

“Tại sao?”

Shinji nhú mày nghi hoặc.

“Chẳng phải Tsugumi không sinh con được ư?”

Sự thật này rõ ràng đến mức anh quên luôn cả giận.

“Chuyện đó...Trước kia, bây giờ và cả mai sau, em vẫn là đàn ông mà.”

Từ lần đầu hẹn hò với Shinji, anh đã là thằng đàn ông rồi. Vì là đàn ông nên mới yêu một người là gay như Shinji, thế rồi giờ đây anh ta lại bảo chính vì Tsugumi là đàn ông nên mới phải chia tay. Trước những lời ích kỷ như vậy, anh còn chưa kịp giận dữ thì hoang mang đã dâng tràn.

“Shinji, anh thật xảo quyệt.”

“Anh biết.”

“Anh chẳng biết gì hết! Em đâu thể làm gì với vấn đề này! Chúng ta là gay, chuyện con cái chẳng phải bản thân mỗi người đều thông suốt từ khi còn trẻ rồi sao? Chẳng phải chúng ta tìm kiếm bạn đời dựa trên tiền đề đó sao? Thế mà bây giờ...”

“Tsugumi không hiểu đâu!” Shinji giận dữ ngắt lời anh. “Tsugumi bắt đầu làm nhà văn từ năm 20 tuổi, quanh năm suốt tháng chỉ làm việc trong nhà. Nhưng anh thì khác, anh là dân kinh doanh, mỗi ngày phải gặp gỡ bao nhiêu người. Năm nay anh đã 37 tuổi, ở cái tuổi này, hễ gặp nhau người ta lại hỏi anh ‘Cậu có con chưa?’ Những đồng nghiệp cùng lứa trong công ty anh hầu như đều có con cả rồi. Mỗi lần kéo nhau đi uống, họ toàn nói chuyện về con cái, sau đó lại hỏi anh ‘Cậu vẫn chưa lập gia đình à?’ Ngày qua ngày, dù chỉ là những chuyện nhỏ nhặt, nhưng cứ bị hỏi han hết lần này đến lần khác, em cũng sẽ thấy mệt mỏi chán nản bởi cảm giác mình thua kém người ta, mình thật thất bại.”

2. Chương 2

Shinji nói, càng lúc càng nhanh.

“Cứ tiếp tục thế này cũng không phải với bố mẹ. Anh là con một trong nhà, bố mẹ thường vui vẻ kể với anh chuyện con cháu của người khác, nào là bên hàng xóm mới sinh con, hoặc đứa trẻ nào đó vừa đi mẫu giáo. Tuy bố mẹ không có ý thức giục, nhưng thấy họ như vậy anh rất xót xa. Những chuyện đó Tsugumi không hiểu được...”

Shinji chợt khựng lại.

“...Xin lỗi, anh lỡ lời.”

“Không sao.”

Tsugumi rũ mắt xuống. Anh không có bố mẹ. Mẹ đã qua đời ngay sau khi sinh anh, bố cũng mất do bệnh tật khi anh đang học đại học. Họ hàng hai bên không còn liên lạc từ lâu, cho nên dù nói thế nào anh cũng không thể hiểu được cảm giác bị người thân gây sức ép. Biết vậy nhưng anh chẳng thấy dễ chịu hơn.

“Hãy hiểu cho anh.”

“Em không hiểu. Em cũng có cảm xúc riêng của mình chứ.”

“Đây không phải chuyện tình cảm.”

“Gi cơ?”

Tsugumi nghiêng đầu.

“Nếu chia tay không phải vì vấn đề tình cảm thì vì cái gì?”

“Vì chuyện con cái... Anh muốn nhanh chóng giải quyết ổn thỏa vì anh có tuổi rồi.”

“Tóm lại là chuyện kết hôn rồi sinh con phải không?”

Shinji không đáp. Cơn giận trong lòng Tsugumi dần lan ra như vết ố không ngừng loang lổ.

Đây là những lời nên nói khi chia tay với người yêu đã sống chung chục năm trời sao? Nhưng vì chung sống quá lâu nên anh hiểu, chuyện đã đến nước này, Shinji sẽ không nhượng bộ. Giống như chuyện mua ghế sofa, anh ta muốn là phải vác về bằng được. Shinji giống một đứa trẻ ngạo mạn, lúc còn ham thích thì dồn hết tình cảm cho nó, nhưng khi tìm thấy thứ tốt hơn sẽ lập tức chạy theo cái mới ngay. Một mối và tức giận, tiếng thở dài của Tsugumi trở nên nặng nề hơn.

“Trẻ con không phải đồ vật. Nửa chừng có chán thì anh cũng không thể vứt bỏ được đâu.”

“Anh hiểu.”

“Anh chẳng hiểu gì hết.”

“Nhưng anh đã quyết định rồi.”

Shinji đứng vụt dậy rồi bước thẳng về phòng ngủ, chẳng đoái hoài gì đến Tsugumi. Khi anh thấp thỏm đuổi theo thì thấy Shinji đang lôi va li ra khỏi tủ, bắt đầu thu dọn hành lý.

“Anh làm gì thế?”

“Chúng ta không thể sống chung trong tình trạng này được nữa.”

“Em... vẫn chưa đồng ý mà.”

“Nhưng anh không thể chờ được nữa.”

“Gì chứ, vừa mới nói đến chuyện này tối nay thôi chứ đâu.”

Trong lúc đáp trả, Shinji vẫn luôn tay thu dọn hành lý, rồi bước ra cửa.

“Tiền nhà anh vẫn thanh toán nên Tsugumi không cần lo lắng, nhưng em cũng nên nhanh chóng tìm nơi ở mới. Chọn được ngày dọn nhà thì báo cho anh biết.”

Ngụ ý chính là ngoài chuyện nhà cửa ra thì miễn liên lạc phải không?

“Shinji.”

“Chuyện gì?”

Shinji quay đầu lại, nhưng Tsugumi chẳng thể thốt nên lời.

Tiền nhà gì chứ, đây là lúc để ý đến mấy chuyện thực dụng đó sao? À, đây là điều kiện để chia tay chứ gì? Shinji còn có thời gian cân nhắc chứ Tsugumi lấy đâu ra dư dả thời gian như thế. Dùng những lập luận ích kỷ, dồn ép một người còn chưa kịp trấn tĩnh, chẳng phải quá xảo quyệt hay sao?

Lời anh muốn nói thì có đấy, nhưng nhiều đến mức không thể cất nên lời. Tsugumi cho rằng tình hình sẽ không thể xấu hơn được nữa, nhưng lại sợ lỡ lời thì mọi việc sẽ càng thêm tồi tệ.

“Vây, anh đi nhé.”

Như không chịu được không khí trầm mặc, Shinji sải bước ra đi.

3. Chương 3

Tsugumi bị bỏ lại một mình sau cánh cửa, ngẩn ngơ đứng nhìn.

Chỉ trong một ngày, người đàn ông anh gặp gỡ năm 25 tuổi, người chung sống cùng anh dưới một mái nhà suốt chín năm trời trong mười năm quen biết, không những nói lời chia tay với anh mà còn đuổi anh ra khỏi nhà, chẳng có lấy một cuộc trò chuyện đàng hoàng. Tâm trạng này giống như một người bị đâm từ phía sau rồi vút xác bên đường, chẳng kịp kêu cứu lấy một câu.

“Xin lỗi, tôi chưa viết thêm được gì cả.”

Mặc dù không nhìn thấy đối phương nhưng Tsugumi vẫn cúi gầm mặt với chiếc di động đang cầm trong tay. Hôm nay đã là hạn chót nộp bản thảo truyện dài kỳ được xếp lịch đăng trên tạp chí tiểu thuyết Shinpa vào tháng tới, vậy mà anh mới chỉ viết được chừng một nửa.

“Cậu đang gặp rắc rối gì à? Lúc chúng ta bàn bạc với nhau đã có cảm hứng rất tốt mà.”

Nakanishi, người biên tập đã gắn bó với anh suốt tám năm kể từ ngày đầu ra mắt, cất tiếng hỏi. Những lúc thế này, Nakanishi chắc chắn sẽ không thúc giục. Vì anh biết Tsugumi là kiểu tác giả càng bị hối thúc sẽ càng viết chậm hơn. Nhưng dĩ nhiên, Nakanishi cũng đang rất vội nên khó mà thông cảm hơn nữa.

“Không có gì đâu ạ.”

Nakanishi đã làm việc cùng Tsugumi lâu như vậy, tất nhiên cũng biết anh là gay, cũng như chuyện anh đang sống cùng Shinji, nhưng để việc tình cảm ảnh hưởng tiến độ bản thảo thực sự là chuyện khó ăn khó nói.

“Thật sự rất xin lỗi anh. Tôi sẽ cố gắng hoàn thành nó trong đầu tuần sau.”

“Ừ. Có gì khó khăn cứ nói với tôi lúc nào cũng được, chúng ta cùng suy nghĩ.”

“Cảm ơn anh.”

Tsugumi lại cúi đầu thêm một lần nữa rồi kết thúc cuộc gọi. Anh thở dài, nhìn về phía máy tính, thử đặt tay lên bàn phím. Anh chợt giật thót khi nhìn ngón áp út tay trái mình. Anh vẫn chưa quen với sự vắng mặt của chiếc nhẫn đã luôn nằm ở đó suốt chín năm. Mỗi lần nhìn thấy ngón tay trống trơn, anh đều giật mình trong giây lát vì không biết chiếc nhẫn đã đi đâu mất rồi.

Từ mu bàn tay gầy gò nhìn xuống, đốt xương tròn gồ lên rõ rệt nơi cổ tay. Cánh tay anh vốn dĩ đã gầy, gần đây do bỏ bữa mà càng gầy guộc hơn. Ban đêm khi soi mình trong gương, đôi khi chính anh còn thấy sợ hãi vì trông mình hệt như một hồn ma dật dờ.

Tóc mái che phủ tầm nhìn trông cũng thật u ám, anh đã định đi cắt nhưng sau khi chia tay với Shinji lại cảm thấy phiền toái nên vẫn để nguyên. Anh nhẹ nhàng sờ phần tóc che phủ sau gáy.

“Tsugumi để tóc dài hợp hơn đấy.”

Tsugumi chợt nhớ đến lời Shinji từng nói. Lúc đó, anh đã rất ngạc nhiên. Từ nhỏ khuôn mặt anh đã già dặn, lại thêm mái tóc lông mèo trắng đuột xép dí này nên mỗi khi tóc dài ra, cả mái tóc sẽ bết lại trông rất ủ dột. Ngày ấy, Shinji nói xong liền tươi cười ghé tai anh thì thầm.

“Gáy của Tsugumi vừa thon lại vừa đẹp, nên anh không muốn cho ai khác ngắm nhìn nó.”

Anh ta thủ thỉ như đang hé lộ một bí mật. Khi ấy hai người chỉ vừa mới quen nhau... A, giờ đâu phải lúc nghĩ tới chuyện đó.

Anh lắc đầu, lại một lần nữa nhìn về máy tính. Trong căn phòng yên tĩnh, anh kiên nhẫn chờ đợi từ ngữ tuôn ra. Nhưng chẳng có gì cả.

Những từ ngữ ấy rõ ràng đã ở sẵn trong đầu, nhưng chờ đợi bao lâu cũng chẳng xuất hiện lấy một chữ. Giống như toàn bộ đã được tẩy xóa sạch sẽ. Làm sao đây? Anh đã trễ hạn nộp đầu tiên, nếu cứ tiếp tục thế này thì đến đầu tuần sau chắc cũng không kịp nộp.

Shinji ra đi đã được một tháng. Anh ta không nhận điện, hiếm hoi lắm mới trả lời mail, mà những mail đó toàn nói mấy chuyện vật chất như hành lý, nhà cửa, một câu tình cảm cũng không đả động tới. Shinji dùng một tháng ấy để khiến anh hiểu ra rằng, giữa họ chẳng còn gì để nói hay níu kéo nhau nữa.

Cho dù là thế, anh vẫn phải chạy bản thảo đúng hạn, và nếu cả hai đã không thể quay lại với nhau thì anh phải tìm chỗ ở mới càng sớm càng tốt. Những việc cần nghĩ, cần làm cứ chồng lên nhau, khiến anh không biết phải bắt đầu từ đâu. Và những con chữ lóc cóc nhảy ra từ khoảng trống giữa bao nỗi lo ấy.

A, b, c, d, e.

Q, p, q, r, s, t, u, v.

Tsugumi biết mình phải gom chúng lại thành đoạn văn, vậy mà anh chỉ có thể ngây ngốc đuổi theo những con chữ tán loạn đó.

4. Chương 4

Năm 27 tuổi. Tsugumi ra mắt công chúng với tư cách một nhà văn nhận giải tác giả trẻ của tạp chí tiểu thuyết Shinpa. Đó cũng là lúc duy nhất anh gặt hái được danh tiếng và giải thưởng, sau này anh chẳng có tác phẩm nào đặc biệt nổi trội cả.

Văn phong của Tsugumi chú trọng trong việc khắc họa cảm xúc nhân vật chứ không có biến cố cao trào. Tiểu thuyết của anh cũng có người hâm mộ, nhưng vì viết lách khá chậm nên thu nhập không cao. Anh có thể rời khỏi công ty đang làm, dành hết thời gian vào viết tiểu thuyết để thỏa mãn ý thích của bản thân, tất cả đều nhờ vào Shinji.

“Tsugumi cứ viết những gì mình thích đi, không cần lo chuyện trang trải sinh hoạt đâu.”

Mỗi khi anh vui đầu vào soạn thảo, Shinji thường nói như thế.

Anh cảm thấy lý do chia tay kia thật quá đáng, nếu chỉ vì mỗi chuyện đó thì đến tận giờ, anh vẫn không chấp nhận được. Nhưng anh cũng nhận ra bản thân mình đã suy nghĩ quá đơn giản. Bây giờ, nếu lỗi từng chuyện ra rồi phân chúng theo hai mặt lợi - hại, thì hai người họ nên nông nổi như ngày hôm nay cũng không hẳn chỉ là lỗi của một phía.

Vậy rốt cuộc, vấn đề đã xuất hiện từ đâu?

Mặc dù họ chung sống gần mười năm nhưng anh lại không chú ý đến những thay đổi cảm xúc của Shinji.

Anh có cảm giác, chỉ vì một lỗi lầm nào đó không rõ nguyên nhân mà mười năm đằng đẳng này đã bị xóa sạch chỉ trong tích tắc.

Anh gặp Shinji trong một buổi họp mặt của công ty nơi anh xin vào làm việc khi mới ra trường. Lúc đó, anh chỉ biết gật gù lắng nghe mọi người nói vì không theo kịp nhịp điệu của buổi trò chuyện. Thỉnh thoảng anh bắt gặp ánh mắt của Shinji, vị khách ngồi bên cạnh. Rồi hai người lại vô tình đi vệ sinh cùng nhau, lúc đó Tsugumi đang say choáng váng, Shinji đã đưa danh thiếp của mình cho anh. Về sau, Shinji nói lúc đó hoàn toàn không phải tình cờ, mà vì Tsugumi là mẫu người anh ta thích nên mới cố tình theo đuổi.

Màn hình vi tính đã chuyển sang chế độ nghỉ, anh mới giật mình sức tỉnh.

Lại nghĩ về chuyện của Shinji nữa rồi. Thời gian cứ trôi qua một cách vô ích, chẳng làm được việc gì cả.

Nhìn kim đồng hồ đang lặng lẽ nhích từng chút, Tsugumi sắp lao vội ra khỏi nhà như chạy trốn, cứ tưởng như mình sắp bị nghiền nát trong cơn nóng giận cùng sự cô đơn. A, hôm nay không muốn nghĩ gì nữa. Hay là đi uống rượu nhỉ? Tuy tửu lượng của anh không tốt, nhưng say cũng có cái hay của nó.

Khu phố quen thuộc chìm ngập trong ánh tà dương, Tsugumi đi lướt qua vài nhóm học sinh cấp hai đang trò chuyện rôm rả, băng quơ nhớ về cuộc trao đổi với Nakanishi hôm nay. Gần đây, anh thường ru rú một mình, cả ngày không nói chuyện với ai. Dù có mở miệng cũng chỉ là mấy câu “vâng”, “cảm ơn” vụn vặt để đáp lời nhân viên siêu thị. Hôm nay anh đã nói những lời khác ngoài chào hỏi, vậy là nhiều hơn bình thường rồi.

Ngay cả khi còn chung sống với Shinji, anh cũng có cảm giác như vậy. Công ty bận bịu nên Shinji thường về nhà muộn. Có những hôm chỉ kịp trao nhau câu “Chào buổi sáng”, “anh đi nhé”, “Anh về rồi đây”, “Chúc ngủ ngon”. Mặc dù vậy, chưa bao giờ anh cảm thấy cô đơn như lúc này, bởi hơi thở của Shinji luôn ngập tràn trong căn nhà ấy.

Hễ sao lãng là quần áo cần giặt cùng chén đĩa bẩn của hai người sẽ chất thành đống. Vì chi phí sinh hoạt đã có người lo nên Tsugumi nhận phụ trách việc nhà cùng cơm nước. Họ đã từng chung sống với nhau như một gia đình.

“Muộn thế này rồi, tối nay gọi pizza nhé?”

Âm thanh theo gió văng đến tai Tsugumi, anh quay đầu, chợt khựng lại vì cảnh tượng trước mắt. Giữa con phố nhuộm màu ráng chiều, một ông bố và bà mẹ trẻ đang dắt đứa con nhỏ dạo chơi. Chỉ là bức tranh gia đình bình thường dường như chẳng có gì đặc sắc lại khoét một lỗ sâu trong trái tim anh.

Một mình anh cứ thế đứng ngây bên vệ đường, dần dần bị giá lạnh bao phủ. Bản thân Tsugumi không có bố mẹ, cũng chẳng có họ hàng. Từ đó đến nay, anh đều xem Shinji như một phần bản thể, nhưng giờ cũng không còn nữa rồi.

Anh thấy... mình thật đơn độc.

Sâu trong tai anh có tiếng roẹt roẹt hư ảo vang lên giống âm thanh của tờ giấy bị xé lìa khỏi tập giấy viết thư. Mỏng manh, nhẹ bẫng, chẳng có lấy một điểm kết nối. Tsugumi nhận ra, mình đã trở thành một thứ như thế.

5. Chương 5

Vì không kịp bản thảo nên anh đành cáo lỗi với Nakanishi và xin dời số đăng bài. Mặc dù lần này không hiểu sao vẫn được du di, nhưng một tác giả không bán được sách, còn liên tục không nộp bản thảo đúng hạn thì sớm muộn gì cũng sẽ bị sa thải. Viễn cảnh tăm tối bỗng bồng bềnh trôi trong trí óc anh.

“Được rồi, tôi sẽ liên lạc lại sau”.

Bước ra khỏi công ty nhà đất Tsugumi cúi đầu.

Chỗ ở mới miễn cưỡng được tính là nằm trong khu vực 23 quận nội thành, tuy hơi xa nhà ga nhưng lại gần công viên, và trên hết là tiền nhà rất rẻ. Có thể xem khu phố này là một nơi khá dễ để sống với một người có tính cách thong dong, không thích đi chơi đêm như Tsugumi. Thế nhưng...

Người bảo lãnh ư...?

Muốn thuê phòng bắt buộc phải có người bảo lãnh đồng ký kết. Tốt nhất là bố mẹ hoặc người thân, học hàng, có nghề nghiệp và thu nhập ổn định. Tsugumi kiếm đâu ra họ hàng như vậy? Chưa kể bản thân anh lại là một tác giả không bán được sách, thu nhập không ổn định, bất cứ công ty nhà đất nào cũng lưỡng lự trước tình huống như vậy.

Xem ra anh chỉ còn cách nhờ công ty bảo lãnh tuy phí dịch vụ phải trả khá cao. Shinji đã dọn đi được hai tháng. Anh đã vẫn trả tiền nhà đều đặn như đã hứa nhưng Tsugumi cảm thấy cứ để như vậy không hay, nên tháng này anh đã góp một nửa tiền.

Bản thảo vẫn đang kẹt mà Tsugumi phải liên tục chi trả các khoản phí sinh hoạt, cuộc sống túng quẫn này sẽ tiếp diễn đến khi nào? Chẳng lẽ anh không thể tiếp tục viết lách? Lúc Tsugumi đang rùng mình vì suy nghĩ trên thì chợt có thứ gì mềm mại quẩn lấy chân anh. Là một con mèo. Nó đang ngược nhìn anh bằng cặp mắt xanh biếc.

“Mày sao thế?”

Tsugumi ngồi xổm xuống, cúi đầu nhìn con mèo. Nó có bộ lông dài màu xám trắng được trải chuốt cẩn thận, đôi tai nhỏ cụp lại trông rất đáng yêu. Chắc là giống mèo tai cụp nhỉ?

Mèo con dường như đang hờn dỗi, nhưng vẫn ngoan ngoãn đặt chân trước lên đầu gối Tsugumi. Anh nhẹ nhàng nắm lấy chân trước của nó như muốn an ủi thì đúng lúc ấy...

“Đừng cử động!”

Một tiếng gọi nhỏ cất lên. Anh ngoái lại thì thấy một cậu trai trẻ mặc áo thun, quần lao động đang đứng ở đó.

“ Anh cứ để yên thế nhé.”

Cậu ta chỉ vào con mèo rồi rón rén lại gần. Chắc là chủ của bé mèo đây mà.

Khi khoảng cách giữa người và mèo chỉ còn một chút thì con mèo bất chợt quay ngoắt đầu lại, cứ như cảm nhận được nguy hiểm đang cận kề. Nó vùng khỏi tầm tay của cậu trai trẻ đang định bắt lấy mình rồi lao vọt vào lòng Tsugumi. Tình thế bỗng trở thành Tsugumi đối đầu với cậu trai kia. Tuy gầy gò nhưng Tsugumi vẫn cao đến 1m78. Thế mà cậu ta còn cao hơn anh.

“ Miu miu, về đây nào”

Con mèo cất tiếng kêu khiêu khích như thể muốn vạch rõ ranh giới với người đang chìa tay ra. Kiểu này nếu không ra tay không khéo thì chắc chắn sẽ phải đổ máu mất. cuối cùng cậu trai đành đầu hàng, lùi lại một bước và khỏ sở nhìn Tsugumi.

“ Xin lỗi anh có thể đưa bé con này về nhà không? Ở ngay gần đây thôi.”

“ À, được chứ.”

Tsugumi cứ thế ôm con mèo sóng bước cùng cậu trai lạ mặt. Nhà của mèo con thật sự rất gần, đi bộ chưa đầy hai phút đã đến nơi. Một cô gái trẻ để mặt mộc trông rất thanh tú từ trong nhà chạy vụt ra.

“ Miu miu, tốt quá. Mày vẫn bình an.”

Mèo con sau khi luyến tiếc nhìn Tsugumi thì ngoan ngoãn chui vào lòng cô gái. Cô gái đưa cho cậu trai nọ một phong bì mỏng và một túi bánh. Thấy họ cúi đầu cảm ơn nhau, không hiểu sao Tsugumi cũng cúi đầu theo.

“ Ủm, xin lỗi vì đã làm mất thời gian của anh.”

Sau khi rời khỏi nhà cô gái, cậu trai lên tiếng.

“ Để cảm ơn...”

Cậu trai móc phong bì vừa nhận từ cô gái kia ra khỏi túi. Vừa nhìn đã biết bên trong là tiền.

“ A, đừng đừng, không cần đâu. Chỉ đi mấy bước chân thôi mà”. Tsugumi định cúi đầu chào rồi đi ngay nhưng cậu ta lại vòng ra trước mặt anh.

“ Chí ít anh cũng phải nhận bánh. Bánh mì tiệm này ngon cực kì luôn”. Nói rồi cậu ta chìa túi giấy ban nãy ra.

“ Nhưng, nhưng tôi chỉ bé nó có một tẹo thôi mà.”

“ Nhưng không có anh biết đâu MiuMiu đã chạy xa hơn rồi, không chừng còn gặp tai nạn nữa. Vì Miu Miu được nuôi nhốt nên nó không kịp phản ứng mỗi khi gặp chuyện bất ngờ.”

“ Ồ, thế thì sợ thật”. Tsugumi tán đồng.

“ Chứ sao! À, nếu anh không phiền thì chúng ta cùng ăn bánh nhé? Dù sao thời tiết hôm nay cũng không tệ”.

6. Chương 6

Cậu trai giơ túi bánh, đưa mắt về phía công viên bên kia đường. Một người thường nhút nhát ngại người lại như Tsugumi lại dễ dàng gật đầu đồng ý, có lẽ do những ngày qua quá thiếu vắng hơi người. Khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu trai đi trước như tỏa ra ánh sáng nhu hòa của mùa xuân.

“ Anh tên là Endo Tsugumi à? Một thông điệp đẹp đẽ, cái tên hay thật”.

Hai người ngồi song song trên băng ghế công viên, cậu ta đưa cho Tsugumi danh thiếp của mình.

“ Việc gì cậu Arenô cũng nhận à?”

Phía trên cái tên Arenô Sakutarô có in dòng chữ: Nhận làm bất cứ việc gì từ mua đồ cho đến dọn nhà. Và Miu Miu chỉ là một trong rất nhiều yêu cầu tìm thú cưng đi lạc mà cậu thường nhận được.

“ Nhưng mà xem tôi không hợp với động vật lắm.”

Sakutarô cười bối rối. Chỉ nhìn qua cũng nhận ra cậu nhỏ tuổi hơn Tsugumi rất nhiều. Có lẽ khoảng 25? Cậu ta có khuôn mặt cuốn hút, nhưng nhờ ánh mắt hiền hòa nên không bị nổi bật quá mức. Tsugumi quan sát hàng móng tay được cắt gọn gàng đang mở túi giấy, thầm nghĩ nụ cười của cậu ta trông thật dịu dàng.

“ Chà, ngon quá.”

Bên trong bánh sandwich lúa mạch đen kẹp rất nhiều thịt gà nướng.

“ Tiệm bánh mì này rất nổi tiếng ở khu quanh đây, do hai vợ chồng người Anh mở đấy.”

“ Ồ, mứt việt quất thật đậm đà.”

Tsugumi dùng ngón tay mở lát bánh mì ra xem thử. Vị ngọt của trái cây làm tôn lên vị mặn của thịt gà.

“ Tôi thích kiểu kết hợp này lắm. Thịt vịt thì ăn với sốt cam, thịt lợn chua ngọt thì dùng sốt dứa. Nhưng ông tôi lúc nào cũng bảo: ‘ Ông không thích nổi cái thứ này!’”

“ Người già thường khó tính mà.”

“ Ngoài đồ ăn ra thì ông tôi còn thích những gam màu tươi sáng. Đến cả lối thiết kế chung cư cũng...”

“ Chung cư?”

“ Là nơi ông tôi đang kinh doanh. Nó lại giữa chung cư và nhà trọ, tuy phòng cũ loại một gian tám chiếu nhưng cửa sổ là kiểu tranh kính hình bán nguyệt, xây lung tung theo sở thích của ông tôi ấy mà. Chủ nhà cũng là ông tôi, tuy hiện giờ ông đang nằm viện do bị ngã gãy xương ngoài sân. Ông đã 80 tuổi rồi nên xương lâu lành lắm, thế nên hiện giờ mọi việc quản lý đều giao cho tôi...”

“ Ở đó còn phòng trống không?”

Anh hỏi ngay tắp lự.

“Hả”

“Tôi đang tìm nhà trọ. Hiện tại tôi có việc làm, nhưng không phải làm cho công ty. Tuy không có người thân hay bố mẹ đứng ra bảo đảm, nhưng tôi tuyệt đối không quỵt tiền nhà đâu. À, tôi hiện giờ cũng không nợ nần gì hết.”

Sakutarô chớp chớp mắt, chăm chú nhìn Tsugumi đang liến thoắng. Thấy cậu ta ngơ ngác, anh mới sực tỉnh. Mình đang nói gì với người mới gặp lần đầu vậy ?

“Xin lỗi, tôi ... tự nhiên lại ... “

“À, không sao đâu. Tôi chỉ hơi giật mình vì đột ngột thôi. Chỗ chúng tôi không đòi hỏi gì về ngành nghề của khách trọ đâu. Có người làm việc ở công ty nhưng cũng có những người làm công việc tạm thời hay làm việc về đêm nữa, đến cả người quản lý tạm thời như tôi đây cũng làm đủ mọi loại nghề đấy thôi. Ừm, anh Endo làm nghề gì ấy nhỉ?”

Trong khoảnh khắc đó, câu trả lời như nghẹn lại trong cổ Tsugumi. Anh không quen nói ra nghề nghiệp của mình với người khác. Bởi lẽ, dường như khi nhắc đến nhà văn, rất nhiều người sẽ ngưỡng mộ ra một hình ảnh thật hào nhoáng, sau đó sáng mắt lên hỏi bút danh của anh là gì. Thế nhưng, hầu như chẳng ai biết đến một tác giả nhỏ bé chỉ in được 8000 bản cho lần in đầu, nên nói ra chỉ khiến đôi bên càng thêm khó xử.

“Tôi viết tiểu thuyết.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thanh âm bỗng nhỏ dần.

7. Chương 7

“Ồ, nhà văn à ? Tuyệt quá. Bút danh của anh là gì thế ?”

Biết ngay mà. Nhưng trong trường hợp này, anh không thể không trả lời.

“Là ... Ito Tsugumi...”

Đúng như dự đoán, lại một khoảng lặng trôi qua.

“Ito Tsugumi?”

“À, chắc cậu chưa từng nghe đến nhỉ. Không sao đâu. Dù gì sách của tôi cũng không bán được mấy.”

Vừa định cười cho qua chuyện thì vẻ mặt chân thành của Sakutaro đập vào mắt anh.

“Anh là ... Ito Tsugumi?”

Chân mày cậu chột cau lại, Sakutaro hỏi với nét mặt như đang giận dữ.

“Cậu Areno...”

Đang bối rối thì anh thấy Sakutaro đột nhiên cúi gầm mặt xuống.

“A,xin...xin lỗi. Chẳng qua, hiện giờ, tôi không biết mình nên làm gì mới phải”

Sakutaro cúi đầu lẩm bẩm, tai cậu ta thoáng đỏ lên.

“Vì tôi không ngờ mình lại gặp được anh tại một nơi thế này nên mới...Xin lỗi, từ rất lâu về trước, tôi đã là fan của Tsugumi, à không phải, là của anh Ito mới đúng.”

Sakutaro ngẩng mặt lên, chăm chú nhìn Tsugumi còn đang chờ ra vì những lời đường đột này.

“Cuốn sách đầu tiên tôi đọc của anh là Màn đêm, tỏa sáng, cũng là cuốn sách tôi thích nhất từ đó đến nay.”

“Hả, cuốn đó ư?”

Thật ngoài sức tưởng tượng. Màn đêm, tỏa sáng là tác phẩm nặng nề và khác biệt nhất trong các tác phẩm của Tsugumi, ý kiến của độc giả chia thành hai luồng thích – ghét rất rõ ràng. Nhưng anh cảm thấy cậu trai trông có vẻ tốt bụng trước mắt mình không giống người sẽ thích một tác phẩm như vậy.

Câu chuyện kể về một người đàn ông mắc bệnh ưa sạch sẽ. Chuyện bắt đầu từ khi anh ta không thể bước đi trên nền gạch ướt và liên tục nghỉ những tiết học bơi thời tiểu học. Sau đó càng lớn, thứ anh ta không thể động vào cũng dần dần tăng lên, đến cuối cùng, nhân vật chính đã không thể ra khỏi vòng tròn bán kính một mét. Thế nhưng, anh ta vẫn rất an lòng, thoải mái say ngủ bằng tư thế gò bó nhất bên trong vòng tròn che chở anh ta.

Cuốn sách này từng nhận phải rất nhiều chỉ trích gay gắt khi nhân vật không được cứu giúp, nhưng cũng có những người cảm thấy hạnh phúc khi chứng kiến người khác bất hạnh. Màn đêm, tỏa sáng chính là câu chuyện được viết theo lối cực đoan như vậy.

“Trong câu chuyện đó, đến cuối cùng, bệnh của anh ta vẫn không chữa khỏi được. Mọi người xung quanh đều bỏ cuộc, tình trạng của anh ta không hề tiến triển tốt lên chút nào, ngược lại càng lúc càng xấu đi, nhưng bản thân anh ta lại rất hạnh phúc. Khi đọc tới đây, tôi đã từng hoài nghi không biết kết thúc như vậy có tốt không nữa, nhưng tôi thấy tác phẩm này hay ở chỗ, nó không phủ định bất cứ ai, kể cả người mạnh hay kẻ yếu, bất cứ ai cũng có thể sống trong thế giới đó.”

Tình huống trở nên kì lạ khi Sakutaro thao thao bất tuyệt, còn bản thân tác giả là Tsugumi chỉ biết vâng, dạ rồi liên tục gật đầu.

“Những người mắc căn bệnh như thế, không chừng đang ở ngay bên cạnh chúng ta. Vậy mà, đến tận bây giờ tôi vẫn chưa một lần nghiêm túc suy nghĩ về sự tồn tại của họ. Có điều nhắc mới nhớ, hồi tôi còn là học sinh, tôi nhớ có một cậu bạn không bao giờ chạm vào tay cầm xe buýt. Tôi đọc sách của anh cũng đúng vào lúc bản thân đang gặp nhiều chuyện phiền não...”

Sakutaro thở dài rồi nói tiếp.

“Tuy không thể diễn đạt rõ ràng, nhưng tôi cảm thấy thật may mắn vì bây giờ gặp được cuốn sách ấy.”

Cậu cúi gầm mặt, nói lí nhí.

“Cảm...cảm ơn cậu.”

Tsugumi bối rối cúi đầu. Được người ta khen như thế, anh hạnh phúc đến mức suýt phát khóc. Chuyện viết văn đối với Tsugumi mà nói, chính là xất nhỏ bản thân mình ra rồi tạo nên một Tsugumi khác. Nó được sinh ra từ chính cơ thể Tsugumi nên rất giống anh, nhưng lại không phải là anh, nó sở hữu một trái tim đơn thuần biết vui khi được khen, và đau lòng khi bị chê trách.

“Chà, tôi thật sự không ngờ lại gặp được tác giả của cuốn truyện.”

Sakutaro hí mắt, ngẩng đầu nhìn những chiếc lá đang đong đưa trong gió. Những tia nắng lấp lánh xuyên qua kẽ lá, loang những hình bóng méo mó trên khuôn mặt nghiêng nghiêng. Nụ cười lạ lùng nhìn như khóc.

“Có điều, tôi hơi bất ngờ vì cứ ngỡ tác giả là một cô gái trẻ.”

“Ừ, tôi cũng thường bị nói như thế lắm. Có lẽ do văn phong với bút danh đã làm mọi người nghĩ vậy chăng? Với lại tôi cũng không còn trẻ. Năm nay đã 35 tuổi rồi”

Sakutaro “Hả?” một tiếng, trợn to mắt.

“Xin lỗi, tôi cứ tưởng anh cỡ tuổi tôi mà thôi.”

“Cậu Arenô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm nay tôi 27.”

8. Chương 8

Bản thân Tsugumi cũng đoán cậu ra khoảng chừng ấy, anh cúi đầu mỉm cười, lòng thầm nghĩ, độ tuổi này thật đẹp, bao nhiêu thiếu sót về vốn sống đều hiện lên hết mặt. Thế nhưng bản thân anh suốt bao năm vẫn mang khuôn mặt này, nên thời học sinh luôn bị nói là vô cùng chín chắn. Cứ nghĩ đến việc bản thân sau ngần ấy năm không hề trưởng thành lên chút nào, anh lại cảm thấy rất xấu hổ.

“Trông thầy Ito vẫn trẻ trung lắm mà.”

Tsugumi sửng sốt.

“Thầy là sao cơ?”

“Chẳng phải mọi người vẫn gọi anh là “thầy” ư?”

(Nhà văn bên Nhật thường được người khác kính trọng gọi là “thầy”)

“Không, không có đâu.”

Tsugumi rất ít khi nhận phỏng vấn nên hầu như không tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Tuổi tác lẫn mặt mũi đều không để lộ, đi bộ trên phố cũng chỉ là một người bình thường nên chưa bao giờ anh được người

hâm mộ gọi bằng “thầy”. Cũng chẳng có biên tập nào ở nhà xuất bản chịu gọi một tác giả không bán được sách là “thầy” đâu.

“Cậu cứ xưng hô bình thường thôi. Dù sao tôi mới là người đang cần được giúp đỡ.”

“Vậy tôi gọi anh là Tsugumi nhé?”

Tsugumi chớp mắt. Anh còn tưởng sẽ được gọi bằng họ cơ.

“Xin lỗi anh. Bình thường phải gọi anh là Endo nhỉ?”

“Không sao, cậu Arenô thấy thuận tiện là được.”

“Vậy gọi anh là Tsugumi cũng được phải không ? Vì tôi vô cùng ấn tượng với bút danh của anh nên...”

“Ồ ra thế”

“Ngại quá, xin lỗi anh.”

Bộ dáng vừa xin lỗi nhưng không nén nổi vui mừng của cậu khiến người ta rất có thiện cảm. Anh cảm nhận được đây là sự chân thành của một người luôn được sống trong tình yêu thương.

“Anh cứ gọi tôi là Sakutaro hay Saku hay nhóc Saku gì cũng được cả.”

“Thế sao được, dù gì cậu cũng là quản lý...A, chuyện đó vẫn chưa được quyết định mà tôi lại...”

Lần này tới lượt Tsugumi ngại ngùng xin lỗi, Sakutaro liền đáp không sao cả.

“Chuyện phòng ốc anh cứ để tôi xử lý. Có điều nhà tôi xây đã được bốn mươi năm rồi, cũ lắm đấy !”

Tsugumi gật đầu đồng ý ngay tắp lự.

“Được rồi, chuyện người bảo lãnh tôi sẽ thương lượng với ông nên anh cứ an tâm. Ông tôi là kiểu người không quá để ý đến mấy chuyện thế này. Ừm, tuy thỉnh thoảng tôi cũng không hiểu vì sao có những người chẳng hề thiếu giấy tờ gì mà ông cũng không cho vào ở, cơ mà anh Tsugumi thì không sao. Cứ để đấy cho tôi.”

Sakutaro gật đầu thật mạnh.

“Với cả, chuyện tên tuổi khi này ấy mà, ở chung cư không ai gọi tôi là Arenô hết. Nếu có người trong chung cư gọi Arenô, thì đó là gọi ông tôi chứ không phải gọi tôi...”

“Ồ, thế ư? Tôi biết rồi. Vậy tôi sẽ gọi cậu là Sakutaro nhé.”

Đuôi mắt Sakutaro thoáng đỏ lên, Tsugumi nghiêng đầu.

“Ừm, mà “Sakutaro” nghe hoài cổ nhỉ, cảm giác rất tao nhã.”

“Đúng vậy, tên của cậu rất hay.”

“Không phải chuyện tên, mà do cách gọi của anh Tsugumi ấy...”

Trong lúc Sakutaro thì thầm, Tsugumi ngồi cạnh lại chăm chú nhìn những vệt nắng dưới chân.

“Tôi muốn quên đi bản thân, lững lờ trôi trên biển tư duy tăm tối, nhìn ngắm những ảo ảnh cô tịch, mãi mãi, mãi mãi.”

“A,Hagiwara Sakutaro ?”

(Hagiwara Sakutaro (1886-1942) sinh tại tỉnh Gunma, được coi là “cha đẻ” của thơ hiện đại Nhật Bản. Câu trích trên nằm trong bài tản văn “Từ vùng cực quang”).

9. Chương 9

“Đúng rồi, đó chính là tác giả tôi yêu thích. Cho nên mỗi khi có người gọi tôi là Sakutaro, tôi sẽ cảm thấy rất hạnh phúc. Ông tôi cũng thích tác giả đó lắm nên đã đặt tên tôi theo tên ông ấy đấy.”

“Quả nhiên ! Tôi nhất định phải tới chào hỏi ông cậu một lần mới được.”

“Hắn ông sẽ vui lắm cho mà xem.”

Nhìn vẻ mặt vui sướng của Sakutaro, lần đầu sau bao nhiêu thời gian, Tsugumi đã có thể mỉm cười thư thái, từ tận đáy lòng.

Chỗ ở chỉ là một trong số rất nhiều chuyện phiền não, nhưng giải quyết xong xuôi cũng khiến anh thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, Sakutaro lấy trong cặp ra một quyển sổ.

Vì đang ngồi bên cạnh nên nó đập ngay vào mắt anh. Sakutaro ghi ngày tháng hôm nay, kể đó bắt đầu viết một dòng ghi chú nho nhỏ: Anh Endo Tsugumi (nhà văn Ito Tsugumi), chuyển vào ở trọ, bàn bạc với ông chủ người bảo lãnh.

Sakutaro ghi nắn nót bằng bút máy, trang đằng trước cũng chỉ chít các dòng ghi chú. Trái ngược với ấn tượng hào hiệp phòng khoáng ban đầu, Sakutaro hẳn là người vô cùng cẩn trọng trong công việc và lời hứa. Tsugumi thầm thán phục.

Ngày gọn nhà, trời nắng tới phát rầu, Tsugumi loáng một cái đã thu dọn xong hành lý. Nơi dọn tới là căn phòng một gian tám chiếu, chỉ đủ để chứa những vật dụng tối cần thiết. Dù sao anh cũng không có thú vui theo đuổi thời trang nên thu dọn quần áo không phiền phức lắm. Nhưng quá trình phân loại sách lại gặp chút khó khăn. Đống này còn đọc lại. Chồng kia không đọc lại nữa nhưng vẫn muốn giữ. Còn mấy cuốn này ... đành bỏ đó.

“Phòng Tsugumi nom hết như thư viện ấy.”

Anh lại nhớ đến nụ cười giấu cợt của Shinji.

Một căn hộ với hai phòng ngủ và một phòng chung để tiếp khách, ăn uống và nấu nướng. Hai người dùng chung một phòng ngủ và phòng chung, còn lại một phòng ngủ được dùng làm nơi làm việc cho Tsugumi. Vì luôn bận bịu với công việc nên Shinji nói mình không cần phòng riêng, đôi lúc, anh ta sẽ sang phòng Tsugumi để lấy sách đọc.

Giá sách choán kín một mặt tường do Shinji tự tay chọn từ cửa hàng chuyên đồ nội thất Bắc Âu. Thiết kế đơn giản lại có thể tự do tháo lắp thay đổi kiểu dáng nên không làm người ta cảm thấy nhàm chán đơn điệu.

Cấu trúc giá chắc chắn, lại là kết cấu mở nên có thể mua phần nối bổ sung. Và quả thật, Tsugumi đã phải mua thêm liên tục, cho đến khi anh cảm thấy lo lắng vì không còn chỗ để kê, thì Shinji đã nói thế này.

“VẬY, lần tới chúng ta mua nhà riêng đi.”

Hình như đó là chuyện mới một năm về trước. Nếu tháng nào cũng phải trả gần hai trăm nghìn yên tiền nhà thế này thì mua đứt đỡ hơn hẳn. Lúc Shinji hỏi ý kiến Tsugumi, dĩ nhiên anh không hề phản đối.

“Nhưng chẳng phải Shinji nói ở chung cư sẽ tiện hơn sao?”

“Tsugumi muốn ở thoải mái một chút mà ? Anh cũng muốn nuôi chó nữa.”

“Em thì thích mèo. Liệu chúng có thể chung sống hòa bình với nhau không ?”

“Nuôi chung từ nhỏ thì chắc không sao đâu.”

Tsugumi đặt lưng xuống sofa êm ái, lòng thầm cảm thán hồi đó thật hạnh phúc. Bộ sofa này được mua vào mùa thu năm ngoái... Anh tự nhủ phải dừng ngay dòng suy tưởng ấy lại. Nếu còn tiếp tục đào bới kỷ niệm thì biết đến bao giờ mới xong. Hết chuyện này, chuyện nọ, lại đến chuyện kia, chuyện nọ. Càng đào sâu, con tim chỉ càng thêm trống rỗng.

Vì Shinji nói sẽ tới thu dọn, nên hầu hết đồ đạc Tsugumi đều để lại. Chẳng hiểu sao, căn nhà trông vẫn trống trải lạ. Khi thiếu vắng hơi người, thứ gọi là “nhà” này cũng mất đi sức sống của nó. Dưới ánh nắng xuân hắt vào từ ban công, căn phòng hết như một nghĩa trang sáng sủa ở nước ngoài.

Chẳng cảm nhận được gì cả.

Tâm hồn Tsugumi cần cỗi như sa mạc. Từ khi trở thành nhà văn, tất cả những gì anh nhìn thấy hoặc cảm nhận, cả hay lẫn dở, đến một lúc nào đó sẽ được kết nối với ngôn từ bằng những sợi tơ mỏng manh do chính tay anh dệt nên.

Vậy mà lúc này đây, chúng lại chơi với không gắn kết, kể cả câu chuyện tưởng như đang tồn tại trong anh, chứ chưa nói đến thế giới bên ngoài.

Chẳng kết nối được với bất cứ thứ gì.

Chợt cơ thể xụi lơ, Tsugumi vùi mình vào sofa, không nhớ được giọt nước mắt nào. Mối quan hệ với Shinji đã kết nối anh với cuộc sống, còn cuộc sống của anh lại gắn chặt với viết lách, vòng xoay đã gắn kết gần chục năm, chỉ cần một mắt xích bị chặt đứt thì những mắt xích tiếp theo cũng lần lượt bung ra. Cứ nghĩ tới việc phải nối lại sợi xích ấy từ đầu, trước khi kịp nghĩ đến chuyện cố gắng này nọ, anh chỉ muốn quỳ sụp xuống trước con dốc cheo leo trước mặt. Kiểu gì thì mọi chuyện cũng sẽ tốt đẹp lên.

10. Chương 10

Đang mơ màng nhìn trần nhà thì chuông cửa vang lên khiến Tsugami giật bản mình.

Anh vội vã đứng dậy, mở máy liên lạc nội bộ.

“Anh Tsugumi, tôi là Sakutaro đây. Tôi đến rồi.”

Vì trong phòng quá yên tĩnh nên anh hơi giật mình trước giọng nói sang sảng mạnh mẽ ấy.

Hôm trước gặp nhau, hai người đã trao đổi địa chỉ. Sau đó, khi quyết định ngày dọn nhà, Sakutaro liền đề nghị hôm ấy sẽ đến phụ giúp anh. Mặc dù anh đã khách sáo dùng lý do không muốn làm phiền thêm nữa nhưng Sakutaro lại nói, cậu nhận làm thuê đủ mọi việc nên mấy vụ chuyển nhà cón con thế này vẫn chưa nhằm nhò gì.

“Chào anh, hôm nay trời nắng đẹp thật. Đúng là một ngày thích hợp để chuyển nhà.”

Hôm nay, Sakutaro mặc áo sơ mi cùng quần lửng cũ kỹ, để lúc dọn nhà có bị bẩn cũng không sao. Dù vậy, có lẽ nhờ đôi giày lười màu xanh lịch lãm mà trông cậu không hề luộm luộm. Bề ngoài tuy xuềnh xoàng nhưng hành xử lại vô cùng chuẩn mực, một phong cách rất Sakutaro!

“Được rồi, tập trung dọn một mẻ luôn nhé!”

Sakutaro hăng hái tung bừng, đáng tiếc những thứ cồng kềnh chỉ có kệ ti vi, bàn vi tính, ghế cùng ba cái giá sách, ngoài ra chỉ còn chăn gối, sách vở, cùng một thùng giấy đựng vật dụng cá nhân.

“Chỉ thế này thôi ư? Vậy anh ăn cơm ở đâu?”

“Tôi định mua một cái bàn chân xếp.”

“À, vậy chúng ta tới cửa hàng đồ gia dụng đi. Xa lắm, lên xe tôi chở.”

Tsugumi đồng ý ngay tắp lự. Bên cạnh chỗ hai người đang đứng có một chiếc bàn ăn hiện đại dành cho bốn người, đây chính là nơi Shinji ngồi làm việc trong những lần hiếm hoi anh ta mang việc về nhà. Ngoài ra, còn có sofa và i vi cỡ lớn... Dù bài trí trong phòng thể hiện rõ Tsugumi từng sống chung với người khác nhưng Sakutaro cũng không tỏ ra tò mò hay hỏi han gì cả.

“Rồi, chúng ta đi thôi.”

Sau khi khéo léo dùng dây thừng cột chặt đồng hành lý chất sau xe tải nhỏ, Sakutaro trèo lên ghế lái, khởi động xe. Tsugumi ngồi ở ghế phụ, gật đầu đồng ý.

“Khu nhà cũ lắm rồi, anh nhìn thấy có lẽ sẽ giật mình cũng nên.”

“Tôi đã quen với mấy ngôi nhà cũ rồi, hồi còn sống với bố... A, tôi xin lỗi.”

Không thấy Tsugumi ừ hử gì, Sakutaro khẽ thở hắt ra.

“Anh Tsugumu hay thật đấy.”

“Hay gì cơ?”

“Tôi cứ nghĩ người viết ra câu chuyện tình tế như vậy phải nhạy cảm hơn nhiều cơ. Nhưng nói thế nào nhỉ? Không biết nên nói anh lơ đãng hay tình tình thông dong nữa, cứ cảm thấy anh rất thú vị.”

“Tôi hay bị chê à đồ đần.”

“Chà, nói vậy có lẽ cũng không sai.”

Hai người cùng bật cười, cuộc trò chuyện sau đó diễn ra thật suôn sẻ.

Thông thường, nếu được khen quá nhiều sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu, nhưng Sakutaro đã khéo léo cân bằng câu chuyện khiến anh cảm thấy dễ mở lời hơn. Tsugumi thầm nghĩ, một người giao tiếp kém như mình mà còn thấy vậy thì hẳn Sakutaro là người rất giỏi giao tiếp. Chẳng hiểu sao anh lại nhớ tới Shinji. Đứng trước mặt người yêu là Tsugumia, anh ta luôn phô ra bộ mặt cứng đầu lại ích kỷ, nhưng vừa bước chân ra ngoài thì doanh nhân Shinji sẽ lập tức trở nên khôn khéo giỏi dang.

Có lẽ Sakutaro là đồng loại của Shinji?

Tsugumi vội lắc đầu để xua đi cảm giác buồn bã đang chực kéo tới. Anh chợt chú ý tới quyển sổ tay nằm trong ngăn kéo bên cạnh ghế lái. Thoạt tiên anh tưởng đó là quyển sổ ghi chú Sakutaro dùng lúc hai người gặp nhau ở công viên lần đầu, nhưng hóa ra không phải.

Bìa quyển sổ hôm ấy ghi 2014.May.12, nhưng trên bìa cuốn này là 2014.May.13. Mới một tuần đã ghi đầy một quyển sổ, không lẽ cậu ta bận tới mức ấy? Bất một người bận rộn như vậy đến phụ mình dọn nhà có mặt dày quá không?

Lẽ nào, trông mình vô dụng đến thế?

Trước hết phải tỉnh táo lại, vươn vai một cái. Kể từ hôm nay anh sẽ bắt đầu cuộc sống một mình nên phải cố gắng lên. Nhất định phải cố gắng! Cố...

Tsugumi đang nhắc đi nhắc lại câu này trong lòng thì xe đã dừng bánh.

“Đến nơi rồi. Đây là khu chung cư nhà tôi.”

11. Chương 11

Khu chung cư mà ông của Sakutaro kinh doanh thật sự rất cũ kỹ, đúng như lời cậu nói, nhưng nhờ bàn tay của người ông từ trẻ đã yêu thích đồ ăn và những gam màu tươi sáng mà nó mang dáng dấp phương Tây hiện đại.

Dây thường xuân xanh biếc phủ kín một mặt tường bê tông. Trong lúc mải mê ngắm nhìn khu nhà độc đáo, Tsugumi phát hiện bên cạnh cổng sắt có treo một tấm biển nho nhỏ ghi dòng chữ “Maison Arenó”. Vì đó là tên chủ nhà nên cũng chẳng có gì lạ. Nhưng dường như vẫn còn thiếu gì đó...

Anh đang dừng chân trước cửa, chuẩn bị tinh thần bước vào chung cư Arenó, tự ám thị bản thân rằng từ giờ sẽ phải trải qua một cuộc sống khắc khổ, thì cửa kính vào sảnh bật mở, một bóng người từ bên trong lao ra.

“A, chào anh Kudo. Đây là anh Endo Tsugumi, người dọn tới đây ở bắt đầu từ hôm nay.”

Người đàn ông tên Kudo, dường như là khách trọ nơi này, lướt mắt nhìn Tsugumi. Ánh mắt sắc bén, lại thêm chiếc áo sơ mi phanh ngực cùng cà vạt lỏng lẻo toát ra khí thế bặm trợn khiến người ta vô hình chung cảm thấy áp lực. Chẳng lẽ là... xã hội đen?

“Hân hạnh, tôi là Endo. Mong được anh giúp đỡ.”

Bình thường anh đã cúi người rất thấp, nhưng giờ lại càng cúi thấp hơn.

“Vâng, mong được giúp đỡ. Công việc của tôi giờ giấc hơi thất thường, bất kể sáng tối, nên nếu có gây ồn thì xin lỗi trước nhé.”

Tsugumi không ngờ người đàn ông tên Kudo này lại trả lời nghiêm túc đến thế. Nói xong, anh ta nhanh chóng cúi đầu đi mất dạng.

“Anh ấy không phải xã hội đen đâu.”

“Sao cơ?”

Anh vừa quay đầu lại đã thấy Sakutaro đang cố nhịn cười.

“Trông dữ tợn vậy thôi, chứ anh ấy là biên tập viên đó.”

“HẢ?”

Tsugumi thót tim, sau khi nghe Sakutaro bổ sung thêm là “biên tập viên truyện tranh”, anh mới thở phào nhẹ nhõm vì hai người không cùng lĩnh vực. Phải sống dưới cùng một mái nhà với biên tập viên văn học thì đau tim lắm.

“Anh Kudo bề ngoài trông đáng sợ thế thôi nhưng lại biên tập truyện tranh thiếu nữ đấy. Hình như anh ấy làm Para-doll thì phải?”

“Sao cơ? Bộ Para-doll ấy hả? Giỏi thật đấy!”

Ngay cả kẻ lạc hậu như Tsugumi cũng biết đến bộ truyện tranh đó. Biên tập viên của bộ truyện Paradise Doll đồn đồn ngả biết bao trái tim nữ sinh trung học hiện nay lại là người trông như đầu gấu ấy ư? Khi anh còn đang mải mê suy nghĩ về sự khác biệt giữa hai lĩnh vực thì lại một khách trọ khác bước ra. Tsugumi vừa mới trầm trồ thật là một cô gái mang vẻ ngây thơ hiếm có trong thời buổi hiện nay thì nhận ra đó là một cậu chàng hóa trang thành nữ, ăn mặc hết sức tân thời. Cậu ta tên là Elly, chào hỏi xong liền đưa cho anh tấm danh thiếp địa chỉ quán ba mình đang làm việc.

“Mọi người định Chủ nhật sẽ làm một bữa chào mừng anh, anh Tsugumi thấy thế nào?”

“C...cảm ơn mọi người, được ạ.”

“Hay quá, vậy bọn tôi chọn thời gian luôn nhé.”

Elly lúc lắc mái tóc dài rồi bước đi vào trong. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Rồi, giờ mau chóng dọn dẹp thôi.”

Sakutaro đứng chống hông bên cạnh anh.

“Ấy, cứ để tôi tự dọn đồ...”

Trong đầu Tsugumi thoáng hiện hình ảnh cuốn sổ tay viết đầy ghi chú.

“Đừng khách sáo. Sẵn tiện tôi giới thiệu về khu chung cư này cho anh luôn.”

Sakutaro vừa nói, tay vừa tháo dây thừng buộc hành lý trên xe, hô một tiếng rồi nhấc bổng giá sách lên. Động tác của cậu dứt khoát gãy gọn, Tsugumi lóng ngóng không biết phải làm gì, đành ôm thùng giấy đi theo sau cậu.

“Khách trọ ở đây có anh Kudo với cậu Elly ban nãy. Còn một ông bố độc thân là anh Kanan và cậu con trai Ichino, hôm nay là Chủ nhật nên hai bố con họ dắt nhau đi sở thú rồi. Anh nhân viên thời vụ tên Seto

hiện đang bận việc, còn một cậu sinh viên tên Nira nữa. Giờ này chắc cậu ấy đang ở trong phòng, cậu ấy là hikikomori nên hầu như chẳng ra ngoài bao giờ cả. À, nhưng tôi nghĩ cậu ấy sẽ tham gia tiệc chào mừng. Tình cờ thật, mọi người sống ở đây đều là nam.”

“Ở đây không cho phụ nữ thuê nhà sao?”

“Làm gì có chuyện đó, nhưng không hiểu sao lại thành thế này.”

12. Chương 12

Tsugumi thử suy nghĩ nguyên nhân, nhưng chợt thấy thế này lại thoải mái hơn nên cũng chẳng thắc mắc nhiều. Hơn nữa, khi thấy ở đây tập trung toàn những người thuộc nhiều ngành nghề khác nhau, Tsugumi lại càng yên tâm. Nếu chỉ toàn những người có công việc ổn định thì loại bèo dạt mây trôi như anh sẽ cảm thấy khó sống lắm. Đặc biệt là ở một khu nhà trọ nửa vời như vậy.

Hôm ăn mừng phải chào đón họ đoàn hoành mới được.

Tsugumi thật sự không giỏi tiếp xúc với đám đông, nhưng muốn tạo lập quan hệ thì khởi đầu rất quan trọng.

“Trong mỗi phòng đều có một căn bếp mini cùng nhà vệ sinh, nhưng chỉ có hai phòng tắm, một cái dưới tầng một và một cái tầng hai. Khi nào thấy trống thì anh cứ dùng. Năm ngoái chúng tôi mới sửa sang lại nên vẫn còn mới lắm.”

Mở cửa ra là một dãy hành lang thênh thang thẳng tắp. Bên phải có hai cánh cửa. Phòng chủ nhà của ông Areno là một căn phòng hai gian thông nhau, giờ đang để Sakutaro sử dụng. Bên cạnh đó là phòng của Kudo. Bên trái có hai gian phòng nữa và khu rửa tay với ba vòi nước bằng đồng xếp kề nhau. Nền gạch men màu xanh da trời được xếp thành hoa văn theo phong cách Hồi giáo.

Ở cuối hành lang là phòng tắm, và trước đó là cầu thang dẫn lên tầng hai. Hành lang trên tầng hai hẹp hơn hẳn, có ba phòng ở, một phòng tắm và một ban công rộng rãi đủ cho giặt giũ. Quả thật mọi thứ đều cũ kĩ, nhưng những tia nắng xuyên qua đôi cánh cửa ban công bằng kính, rọi vào hành lang thì thật đẹp. Ông của Sakutaro rất có gu thẩm mỹ.

“Đây là phong cách giả cổ thời Showa phải không? Tôi nghĩ con gái phải thích những chỗ như thế này chứ?”

“Phụ nữ không thích dùng chung phòng tắm đâu. Lại còn là phòng trải chiếu nữa.”

Ra vậy. Giờ Tsugumi đã hiểu lí do vì sao khách trọ toàn là nam rồi.

Hành lý không nhiều quá nên quá trình chuyển đồ đã xong xuôi nhanh chóng, còn công đoạn dọn dẹp sau đó anh quyết định tự làm một mình.

Tsugumi khá khát khe trong việc sắp xếp giá sách.

“Tôi hiểu rồi, vậy tạm thời thế này đã nhé. Cột người bảo lãnh anh cứ để trống cũng được.”

Tsugumi cười nhìn tờ hợp đồng thuê nhà được trao lúc dọn vào.

“Cảm ơn cậu. Từ nay về sau mong được cậu giúp đỡ.”

“Tôi cũng vậy. Nếu có chuyện gì anh cứ gọi tôi nhé.”

Chờ Sakutaro ra khỏi phòng, Tsugumi cúi chào rồi đóng cửa.

Anh vẫn chưa quen với cảm giác khi chạm tay vào cánh cửa bằng đồng, dẫn đo không biết có nên khóa cửa không, rồi cuối cùng quyết định cứ khóa lại. Một tiếng tạch nho nhỏ vang lên, chộc thùng không gian tĩnh lặng. Tsugumi quay đầu quan sát một lượt những thứ trong phòng.

Thứ đầu tiên nhìn thấy khi bước vào là căn bếp nhỏ ở ngay phía bên phải, chỉ được ngăn phía trước bằng một tấm ván. Trong gian phòng tám chiếu có một bậu cửa sổ cao nằng eo, bên ngoài quây rào sắt màu

đen để bảo vệ người ta khỏi ngã ra ngoài. Tsugumi định bày một chậu cảnh lên đó. Hoa màu trắng là đẹp nhất, nhìn từ bên ngoài sẽ không phá vỡ cảnh quan chung của tòa nhà.

Trong một góc phòng có một bàn làm việc, một giá sách trống cùng đồng thùng bìa chưa dỡ đang chất đống trên sàn.

Từ giờ anh sẽ sống một mình ở đây.

Tsugumi ngồi xuống giữa phòng. Căn phòng lạ lẫm lại chan chứa cảm giác hoài niệm. Ánh sáng tốt, trần nhà lại cao, chẳng phải tốt lắm sao? Rất ổn mà. Cũng đâu phải anh cố tình ép bản thân nghĩ vậy, thế mà chẳng hiểu sao lại thấy buồn ghê gớm.

Tsugumi đang ngồi ngẩn ngơ thì chợt một tia nắng rực rỡ sắc màu buông xuống. Đường như nó len vào từ ô cửa nhỏ hình bán nguyệt sát trần nhà.

Ô cửa tranh kính kia đã được gắn cố định, những tia màu dịu dàng rơi xuống từ trên cao khiến người ta có cảm giác đang đứng trong nhà thờ. Đẹp thật! Chỉ cần ngắm nhìn những thứ đẹp đẽ, tâm trạng anh cũng thoải mái dễ chịu hơn. Tsugumi ngả lưng xuống chiếu, ngược nhìn lớp tranh kính màu.

Mong sao nhanh chóng thoát khỏi tình trạng uể oải này

Mong sao thật khỏe mạnh, không bệnh tật ốm đau gì.

Trong lúc anh đang cầu nguyện vu vơ trong phòng chiếc di động đặt bên cạnh rung lên. Là shinji gọi đến. Từ sau đêm nói chuyện chia tay, anh ta không buồn nhắc máy, chỉ liên lạc với Tsugumi qua mail. Mặc dù anh rất muốn nghe giọng nói ấy, nhưng lại sợ, vì đã lâu quá rồi.

13. Chương 13

“...A lô?”

Anh rụt rè bắt máy.

“Tsugumi.”

Trong chớp mắt, hoài niệm dâng trào như sóng vỗ khiến Tsugumi nghẹn lòng.

“Hôm nay em chuyển nhà phải không? Đã dọn dẹp xong hết chưa?”

“Ừ, cũng tạm.”

Anh đã có thể cất giọng bình thường.

“Vậy sao? Em không giỏi thu xếp mấy chuyện này nên anh lo lắm.”

“Lo cái gì...”

“Chẳng phải anh đã nói, dù chúng ta chia tay, anh vẫn coi Tsugumi như người nhà đó sao?”

Anh đề bàn tay không cầm điện thoại lên lồng ngực, cố nén lại dòng cảm xúc đang chực trào dâng. Lời nói của Shinji loang ra khắp cơ thể anh. Kể khiến anh ra nông nổi này lại thốt lên những lời như vậy, khiến trong lòng Tsugumi dấy lên một cảm giác phức tạp. Anh thật sự không biết phải cất sự dịu dàng Shinji trao cho mình vào xô nào trong tim nữa. Cuộc trò chuyện đột nhiên ngắt quãng, ánh mắt Tsugumi dao động, rồi dừng lại trên bản hợp đồng đặt dưới sàn.

“Cháu của chủ nhà là một người rất tốt, cậu ấy đã giúp tôi chuyển đồ qua.”

Anh đã tìm ra chuyện để nói tiếp. Shinji “ồ” một tiếng tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Tuy chúng tôi chỉ tình cờ quen nhau, nhưng nhờ cậu ấy tôi mới có thể thuê được nhà ở. Quả nhiên, không có người bảo lãnh thì đi đâu cũng gặp khó khăn, phiền phức. May mà có cậu ấy.”

“Người bảo lãnh?”

“Ừ, lúc thuê nhà cần có người bảo lãnh.”

Sau vài giây im lặng, Shinji hỏi, “Tại sao?”

“Tại sao gì cơ?”

“Tại sao em không nói với anh?”

“À, bởi vì...”

“Anh không phải hạng đàn ông vô trách nhiệm tới mức đó. Chỉ cần em mở lời, anh sẵn sàng đứng ra bảo lãnh cho em bất cứ lúc nào. Thế, không có người bảo lãnh mà vẫn thuê được nhà sao?”

“Ừm, cậu bạn kia sẽ nói chuyện với chủ nhà mà...”

“Anh sẽ làm người bảo lãnh cho em. Chiều any em có rảnh không?”

“Không cần đâu.”

“Không rảnh à?”

“Tôi rảnh nhưng mà...”

“Vây 5 giờ gặp nhau ở HARUCO nhé.”

Là quán cà phê hai người từng hẹn hò ngày trước.

Tsugumi nhìn chăm chăm vào chiếc di động đã cúp máy. Suốt hai tháng nay, anh đã gọi cho Shinji rất nhiều cuộc nhưng không lần nào anh ta nghe máy, khiến anh muốn nói chuyện thẳng thắn với Shinji dù chỉ một lần cũng không được.

Nói chuyện với Shinji và tìm người bảo lãnh, hai việc khó khăn ấy lại đột nhiên được giải quyết nhanh gọn thế này...

Nhưng Tsugumi chẳng vui chút nào cả.

Lâu ngày không gặp, Shinji vẫn chẳng thay đổi gì. Sơ mi là lượt, quần tây gấp li thẳng thớm. Việc đầu tiên anh ta làm khi hai người gặp nhau là đóng dấu lên hợp đồng.

“Cảm ơn. Xin lỗi đã làm phiền anh.”

Tsugumi cúi đầu sát tịt xuống mặt bàn.

“Cũng do anh không để ý đến mấy chuyện này. Em nói làm anh mới nhớ, lúc chúng ta thuê căn hộ kia, anh đã nhờ bố mẹ đứng ra bảo lãnh, vì trước đó anh vẫn sống cùng gia đình mà.”

Không để ý cũng phải. Shinji dù gì cũng là nhân viên chính thức của một công ty lớn, bố lại là quản lý trong công ty, thủ tục thuê nhà hoàn thành quá mức suôn sẻ thì đâu cần nhớ làm gì.

“Cơ mà, phải vậy mới đúng. Vì Tsugumi không có người thân nên đương nhiên anh phải lo chuyện này rồi.”

“Không sao mà, những chuyện thế này không phải mới gặp lần đầu, từ giờ trở đi tôi phải tự thân vận động hết. Tự làm là đúng thôi.”

Anh vừa dứt lời, vẻ mặt Shunji liền trở nên phức tạp.

“Tsugumi đã thay đổi rồi.”

“Vây sao?”

“Trông em ổn hơn anh nghĩ. Vây anh có thể an tâm rồi.”

Vì tôi cố tình tỏ ra như vậy cho anh thấy đó. Tsugumi thở dài.

14. Chương 14

Shinji vẫn thong thả uống cà phê. Ngay cả cái thói quen chẳng buồn để ý xem người khác nghĩ gì này cũng không hề thay đổi. Shinji từng nói, không phải anh ta không đoán ra, mà vì không đoán sẽ vui hơn.

Khi ấy hai người còn là người yêu, Shinji vừa nói vừa dò đoán tâm tư của Tsugumi. Họ phỏng đoán tâm tư đối phương qua biểu cảm cùng lời nói, để ý tới nhau, đôi lần cãi cọ vì không dẫn được cái tôi, đối xử với nhau tỉ mỉ đến phức tạp, khác hẳn với những người khác. Chỉ vì họ yêu nhau.

Nhưng giờ thì khác. Họ không còn là người yêu, nên không cần phải đoán ý nhau nữa. Tsugumi thực sự ớn hay chỉ giả vờ, anh ta chẳng cần tìm hiểu làm gì. Chỉ cần biết phần nổi trước mắt, thấy êm đẹp thì cứ để nso lướt qua. Chia tay là thế đấy. Đâu còn quan hệ sâu sắc gì nữa, nên cứ bình thản dùng ánh mắt bàng quan mà coi như không có chuyện gì xảy ra.

Phải rồi. Vì đã trở thành người dưng nên anh ta mới chịu gặp mình nhỉ.

“Shinji, bây giờ anh thế nào rồi?”

Tsugumi hỏi, cổ rời ánh mắt đang chực trào cô đơn đi chỗ khác.

“Anh về nhà bố mẹ. Ban đầu anh định thuê chung cư ngắn hạn, nhưng không ngờ tiền thuê cao hơn anh tưởng nhiều đến vậy. Lại còn tiền nhà bên Tsugumi nữa nên anh đành dọn về nhà.”

“Xin lỗi anh, tôi dọn đi trễ quá.”

“Tsugumi không cần xin lỗi, đều do chính anh mà. Nhưng thấy em đã có thể bắt đầu lại thế này thì anh yên tâm rồi. Giờ anh cũng phải tiến lên phía trước thôi.”

“Anh định thuê nhà ở đâu chưa?”

“Chưa, thuê bây giờ chỉ tổ tốn công vô ích.”

“Tổn công vô ích?”

“Ừ, tính ra thì...”

Hiếm khi thấy Shinji ngập ngừng như vậy, à...anh chợt hiểu ra. Shinji muốn sớm cso con mà. Nếu vậy phải mau chóng kết hôn. Kết hôn rồi thì kiểu gì cũng cần nhà mới. Bây giờ cũng có nhiều đôi chỉ mới quen biết hai, ba tháng đã quyết định kết hôn, nên hẳn là hiện giờ anh ta không sống một mình.

“Đã muộn thế này rồi ư?”

Shinji nhìn vào di động.

Tsugumi vô thức nhìn Shinji bằng ánh mắt trông đợi.

“Đi ăn luôn không?”

Anh gật đầu theo phản xạ, đến lúc thăm mắng bản thân mình ngu ngốc thì mọi chuyện đã quyết định xong xuôi. Đây chính là nguyên nhân anh bị cho là ngốc nghếch, nhưng anh thực sự muốn hai người ở bên nhau thêm một chút nữa. Cũng không phải Tsugumi vẫn còn yêu anh ta sau khi bị đá bởi một lí do khốn nạn như vậy. Cảm giác này giống sự bướng bỉnh cố chấp của một đứa trẻ, cứ mãi nhai đi nhai lại một miếng kẹo cao su dù mùi vị đã nhạt thêch, chỉ vì sợ nhè ra rồi sẽ không còn kẹo để ăn.

Ra khỏi tiệm cà phê, hai người đến quán ăn ngày trước họ thường lui tới, vừa ngồi xuống đã nghe ông chủ chào “Lâu rồi không gặp!” từ bên kia căn bếp trở thông. Hai người chia nhau món súp hải sản và cá sốt kiểu Ý, uống loại rượu vang trắng yêu thích. Nhịp điệu chuyện trò không khác gì ngày trước, men say khiến Tsugumi có ảo giác hai người vẫn còn đang hẹn hò, nhưng tức thì anh lại nhớ ra, họ đã chia tay mất rồi.

Khi bữa ăn kết thúc, anh bước đến bên cạnh Shinji đang đứng trước quầy thanh toán, vừa định móc ví ra thì bị cản lại, nên chỉ đành cảm ơn sau khi ra khỏi quán. Nếu là trước kia, họ có thể sánh bước bên nhau cùng đi về một hướng, nhưng lúc này là mặt đối mặt.

“Vậy, em sống tốt nhé.”

“Ừ, Shinji cũng vậy.”

“Nếu có khó khăn gì cứ gọi điện cho anh.”

“Cảm ơn anh.”

Họ tạm biệt nhau bằng đoạn đối thoại như thế.

Trên đường tới nhà ga, Tsugumi vừa rảo bước vừa nghĩ ngợi.

Minh, tại sao lại phải đi một mình ở nơi thế này?

Shinji mong anh sống tốt. Anh cũng đã nhận lời.

Nhưng Tsugumi không sao ổn được. Sao có thể ổn được?

Cảnh đêm xa lạ hắt bóng lên cửa sổ trên tàu điện. Ngày đầu tiên chuyển chỗ ở, chuyến tàu lần đầu tiên anh lên. Những tòa nhà lạ lẫm, những biển quảng cáo chưa nhìn thấy bao giờ. Đây không phải là chuyến tàu đưa anh về “nhà”.

15. Chương 15

Tsugumi cảm thấy khủng hoảng như đang chìm trong ác mộng. Nhưng đây lại chính là hiện thực.

Vì khủng hoảng nên không biết phải làm sao. Đến tận lúc này, anh vẫn muốn quay lại với Shinji.

Trong suốt bữa ăn, anh đã cố kìm nén để không thốt ra lời ấy. Thật may mắn vì đã kìm lại được. Thật may còn có thể mỉm cười chia tay. Chỉ mình Shinji thoải mái thôi, còn anh thì chẳng ổn chút nào. Dù vậy, anh vẫn nghĩ thế này cũng tốt. Không được khóc. Khóc là thua. Tsugumi sợ rằng, một khi để nỗi cô đơn lấn át, anh sẽ không còn gượng dậy được nữa. Bởi vì anh chỉ còn lại một mình, nếu không tự gượng dậy thì chẳng có ai tới cứu anh. Tự nhủ phải gắng lên, vậy mà nước mắt vẫn lăn dài trên má.

Phải làm sao đây? Shinji sẽ kết hôn với người thế nào? Chẳng lẽ, anh ấy đã có người mới? Tên người ấy là gì?

“Tsugumi.”

Trong ký ức, Shinji đang gọi anh. Ấy thế mà giọng nói kia giờ lại gọi tên người khác. Gọi tên người kia bằng giọng nói ấy, hôn người kia bằng bờ môi ấy. Anh ta sẽ ôm một người khác, một người không phải là anh. Dần dà, cảnh vật xung quanh trở nên nhạt nhòa, nước mắt Tsugumi cứ lăn chã rơi.

Một cậu thanh niên có vẻ là sinh viên đứng gần đó thoáng liếc qua chỗ anh. A, bị người ta để ý rồi. Nhưng ánh mắt kia đã lập tức rời qua chỗ khác. Ừm, phải thế chứ. Mọi người đều xem trọng bản thân mình, không hơi đâu mà quan tâm tới ai. Cậu làm như vậy là đúng đấy.

Tsugumi tại qua công viên trước khi quay trở về chung cư. Chính là nơi anh cùng Sakutaro đã tới trong lần đầu gặp gỡ. Anh ngồi xuống băng ghế mình từng ngồi ăn sandwich, ngược nhìn vầng trăng trên trời đêm tù mù.

Tsugumi biết mình phải về, nhưng lại cảm thấy giờ về cũng chẳng có ai chờ nên không việc gì phải vội. Nghĩ đến đây, cơ thể anh lại nhũn ra như bún.

Một chiếc nơ trắng mềm mại lọt vào tầm mắt anh. Là một con bướm trắng. Nó bay dập dờn trong đêm tối, rồi nhẹ nhàng đáp xuống vai Tsugumi. Bướm không phải loài sống về đêm, nhờ nó cứ ngủ luôn thế này thì anh biết làm sao bây giờ. Nhưng bé co kia lại nhẹ nhàng vỗ cánh bay lên lần nữa, cuốn theo ánh mắt nhìn của Tsugumi.

Anh đưa ngón tay ra, nó liền sà xuống như đang đậu lên một đóa hoa đầy mật ngọt. Nhìn bột phấn từ đôi cánh đang khẽ vỗ kia lất phất trong không trung, lòng Tsugumi trở nên nhẹ nhõm trước vẻ đẹp của thiên nhiên.

Anh vừa khẽ mỉm cười thì bỗng nghe tiếng gót giày đập trên sỏi vang lên lạo xạo, con bướm trắng tung cánh bay đi mất. Tsugumi quay đầu lại thì thấy Sakutaro đang đứng cách đó không xa, dưới bầu trời đêm đã ngả sang sắc chàm đậm.

“Xin lỗi. Tôi đi ngang qua thấy anh nên mới... Tôi qua đó được không?”

“Vâng, xin cứ tự nhiên.”

Sakutaro cảm ơn rồi bước tới, ngồi xuống bên cạnh Tsugumi.

“Cậu tới từ lúc nào vậy?”

“Chỉ vừa mới tới thôi.”

“Sao cậu không gọi tôi?”

“Tôi sợ bướm sẽ bay đi mất.”

“... À, nhóc đó có vẻ dạn người.”

Anh vừa dứt lời, Sakutaro đã nhẹ nhàng đưa tay qua.

“Sao thế?”

“Anh khóc à?”

Tsugumi chớp chớp mắt.

“Vẫn còn vệt nước mắt đây này.”

Ngón tay sạch sẽ lướt từ đôi mắt của Tsugumi xuống gò má.

“Ban nãy tôi bị bụi rơi vào mắt.”

Tsugumi xấu hổ cúi đầu như muốn giấu đi vệt nước mắt.

“Đau lòng đến vậy sao?”

Sakutaro chỉ nói vậy rồi im lặng.

Đau lòng đến vậy sao?

Không hiểu tại sao, Tsugumi chợt muốn gạt đầu như một đứa trẻ.

16. Chương 16

“Anh Tsugumi được động vật yêu quý thật đấy!”

“Hừm?”

“Bướm trắng này, cả Miu Miu lần trước cũng rất bám anh. Sao lại thế nhỉ?”

“Thỉnh thoảng mới vậy thôi. Mà cậu nhắc mới nhớ, Miu Miu có khỏe không?”

“Nó lại chạy khỏi nhà lần nữa và bị bắt lại rồi. Nhóc con đó còn tiếp tục trốn nhà nữa cho xem.”

“Được cưng chiều thế mà lại...”

“Chuyện này chắc liên quan đến bản năng hoang dã của nó. Chẳng phải có chuyện một thiếu niên 15 tuổi, tuy được cha mẹ yêu thương vẫn chồm xe đạp bỏ trốn đấy thôi. Ngày xưa tôi còn thông cảm được, chứ giờ

thì đã không thể chấp nhận chuyện lấy trộm đồ của người khác. Chỉ mong Miu Miu sẽ nhanh chóng vượt qua giai đoạn đó.”

Tsugumi bắt giấc thở dài.

“Cậu Sakutaro cũng nghe nhạc xưa ? Biết cả bài Đêm mười lăm cơ đấy”

“Mấy ông quản lý tầm 40 đến 60 tuổi đi hát karaoke chắc chỉ quanh quẩn mấy bài này thôi nhỉ?”

“Vậy sao? À, nhắc tới chuyện này, người bà đã mất của tôi cũng dạy tôi một bài hát, khi đó còn quá nhỏ nên tôi không nhớ nổi ca từ. Nhưng nếu là cậu Sakutaro thì chắc sẽ biết đấy.”

Lúc Tsugumi ngân nga giai điệu, Sakutaro khoanh tay, khép hờ đôi mắt lại.

“Anh có biết bài hát này nổi từ hồi nào không?”

“Để xem nào, lúc tôi 10 tuổi thì bà đã 80 rồi, nếu bây giờ còn sống thì chắc đã 105 tuổi. Bài hát này lưu hành khi một người 105 tuổi còn trẻ, hẳn là...”

“Xin lỗi, xa tới mức đó thì tôi chịu.”

Nói xong, hai người cùng mỉm cười tán đồng. Hề nhớ tới là lại thấy hoài niệm, Tsugumi lại dùng giọng mũi ngân nga giai điệu kì lạ của bài hát bí ẩn đó, rồi đột nhiên chạm phải ánh mắt của Sakutaro đang nhìn qua.

“Có lẽ tôi hiểu được cảm giác của Miu Miu và bướm trắng rồi.”

“Sao cơ?”

“Ở cạnh anh Tsugumi sẽ cảm thấy vô cùng bình yên, thoải mái.”

“Hả, sao đột nhiên cậu lại nói vậy?”

“Nói thế nào nhỉ, có những người không cần phải làm gì, chỉ cần nói vài câu băng quơ cũng có thể khiến người khác bình yên. Tôi có thể ngồi nói chuyện với anh Tsugumi thế này mãi, dù không nói gì cũng có thể ngồi cạnh anh suốt mà không thấy chán. Có những người nói chuyện rất hay, nhưng tôi lại cho rằng người khi im lặng vẫn có thể làm cho người ta cảm thấy ấm áp còn đáng quý hơn nhiều.”

Hai má hồng nóng ran, Tsugumi lại cúi gằm mặt xuống.

“À, ừm, cảm ơn cậu. Lúc ở bên Sakutaro tôi cũng rất thoải mái.”

Đây là lời thật lòng của anh. Mỗi khi ở bên Sakutaro, anh có thể suy nghĩ tích cực hơn dù chỉ một chút xíu. Cũng đã rất lâu rồi, anh mới có thể cùng ai đó trò chuyện thoải mái, không ngại ngần thế này, chớp mũi anh bỗng cảm thấy cay cay. Chính Tsugumi cũng muốn chế giễu bản thân vì trở nên quyến luyến người khác như vậy. Đang cúi gằm vì xấu hổ thì...

“Khóc sẽ giải tỏa căng thẳng đấy.”

Sakutaro lên tiếng.

“Vậy nên bác sỹ tâm lý thường khuyên chúng ta không cần chịu đựng quá sức làm gì. Lúc nào cũng phải tươi cười này, nhưng nghĩ một hồi sẽ cảm thấy rất kì quái đúng không? Làm sao thực hiện được, chúng ta đâu làm được như thế.”

Sakutaro nhìn chăm chú vào màn đêm. Tsugumi cảm thấy hơi bất ngờ khi một người trông hoàn toàn không có vẻ gì là liên quan đến tâm lý học như cậu lại có thể tường tận đến vậy. Không lẽ bạn bè cậu có ai bị như thế sao.

“Ai da, tôi nói quá rồi thì phải. Lại dám khoe khoang trước mặt người chuyên phác họa tâm trạng của người khác cơ đấy.”

“Có sao đâu. Ngược lại, có lẽ chính vì không thể hiểu được nên mới phải viết ra.”

Chỉ ít thì Tsugumi là như vậy. Anh cố gắng làm rõ những cảm xúc mờ mịt không tên trong tim bằng mọi cách, cứ ngỡ mình đã tìm ra đáp án, thì ngay sau đó kết luận kia lại vỡ tan tành, và anh phải gom góp từng mảnh để ghép lại từ đầu.

17. Chương 17

Ghép xong xuôi thì ra một đáp án khác. Cũng có khi anh cứ mặc nó tan nát, không thèm lắp ghép lại mà để nó trở về với cát bụi. Những lúc như thế thực mệt mỏi vô cùng.

“Nhóc này ngủ rồi nhỉ.”

Đột nhiên Sakutaro chỉ tay vào đêm tối. Có một bông hoa trắng nhỏ đang khép cánh mơ màng trong bụi đỗ quyên rụng đầy hoa. Là con bướm trắng khi này.

“Chắc nó đang mơ nhỉ.”

“Tôi không rõ nữa. Nếu là mộng đẹp thì tốt.”

Sakutaro híp mắt. Trước khuôn mặt nhìn nghiêng dịu dàng đó, bất chợt tâm tình anh cũng dịu đi.

“Tôi cũng muốn thỉnh thoảng được mơ thấy mộng đẹp.”

Tsugumi buột miệng thốt lên lời thật lòng.

“Anh sẽ mơ thấy tôi.”

“Vậy sao?”

“Có lẽ vậy.”

Sakutaro đặt tay mình lên bàn tay Tsugumi đang để trên băng ghế. Cậu gõ nhẹ hai tiếng lên mặt gỗ, không nắm lại, chỉ nhẹ nhàng phủ lên trên. Tay của Sakutaro thật to, thật ấm, và anh đột nhiên nghĩ, con người quả nhiên rất cần hơi ấm của đồng loại.

Tuy bây giờ đang đau khổ, nhưng một ngày nào đó anh sẽ tìm thấy tình yêu mới. Anh cảm thấy biết ơn Sakutaro, vì cậu đã giúp anh nghĩ được những điều mà đến tận hôm qua anh vẫn không hề nghĩ tới.

Trên băng ghế dài trong công viên đã chìm hẳn vào đêm tối, tay hai người vẫn đặt lên nhau.

“Nào, chúng ta cùng chào mừng anh Tsugumi gia nhập Maison Arenò!”

Cùng với tiếng hô của Sakutaro, tất cả ly thủy tinh đồng loạt được giơ lên chạm cốc. Tiệc chào mừng tổ chức vào ngày nghỉ, cảm thấy ra ngoài sẽ thoải mái hơn ở trong nhà, Sakutaro khuôn bếp nướng BBQ ra sân. Gió tháng Năm dịu dàng lướt qua, hương thịt nướng ngọt ngào lan tỏa...

“Hoan nghênh”, “Xin chào”, “Mong được giúp đỡ”,

“Tôi cũng vậy”, những câu chào hỏi xã giao được từng người trong khu nhà trao qua đổi lại, Tsugumi có cảm giác chỉ riêng chào hỏi thôi anh đã nói đủ phần cho cả tuần rồi. Kudo – biên tập viên của bộ truyện tranh đang được rất nhiều người yêu thích, Elly – cậu chàng giả gái, Kanan – ông bố đơn thân cùng cậu con trai Ichiro đang học tiểu học, Tsugumi đã gặp họ trước đó, còn anh nhân viên thời vụ Seto cùng cậu sinh viên Nira thì hôm nay mới tiếp xúc lần đầu.

“Chào anh, tôi là Seto. Xin lỗi vì tới chào hỏi anh muộn thế này. Tôi đang trợ tạm ở đây vì công việc.”

Chàng thanh niên có mái tóc hơi dài buộc thành một chùm sau gáy liếng thoáng một tràng.

“Chào anh, phải sống xa nhà chắc vất vả lắm nhỉ?”

“Giờ tôi đang giúp chuẩn bị cho lễ khai trương của một nhà nghỉ. Nhưng mười ngày tới, tôi phải tới xưởng bánh làm đêm; sau đó sẽ là nhân viên trong triển lãm thực phẩm do đại sứ quán Đức tổ chức; lúc rảnh rỗi thì tranh thủ vận chuyển nguyên vật liệu vào ban đêm; xong xuôi lại sang Thụy Sĩ, hầu như chẳng mấy khi tôi có mặt ở chung cư.”

“Anh làm việc tận Thụy Sĩ nữa sao?”

“Ồ không, đi vì sở thích thôi. Tôi cứ làm việc điên cuồng một thời gian, tích đủ tiền rồi lại đi leo núi.”

Thì ra là người đam mê leo núi. Chẳng trách không làm nhân viên chính thức được.

“À đúng rồi, Nira đã quyết định tìm việc chưa?”

Seto quay đầu nhìn Nira đang im lặng ngồi gặm thịt chéch sau lưng mình. Cậu ta rõ ràng là sinh viên đại học, vậy mà ngày nào cũng nhốt mình trong phòng, cắm cúi vọc máy tính nên Tsugumi chưa bao giờ gặp cậu ta.

“Chưa, tôi chưa đi tìm việc.”

Nira nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Cậu sao thế?” Seto lên tiếng hỏi.

“Đằng nào cũng bị lưu ban, giờ mà học nữa chỉ tổ tốn tiền nên tôi định nghỉ học luôn.”

Tsugumi thầm giật mình, Seto ngồi bên cạnh lại thản nhiên tiếp nhận câu trả lời đó rồi hỏi tiếp:

“Hừm, vậy Nira cứ làm theo ý mình đi.”

18. Chương 18

Tsugumi nghe thế liền cuống lên, nói vậy mà được sao, nếu bỏ ngang đại học thì tương lai biết làm thế nào! Seto bèn giải thích cho anh nghe.

“Không sao đâu. Nira là đại thần trong giới otaku, game do cậu ấy thiết kế vô cùng ăn khách. Cậu ấy giàu tới mức có thể xuất tiền mặt ra mua luôn một hai căn biệt thự cao cấp cơ.”

“Giỏi ghê!”

“Ngày trước cậu ấy là tên nghiện game nặng, chỉ trong bốn tháng mà cân nặng cứ tăng lên tụt xuống từ 37 tới 102 kilôgam, tí thì chết, hệ thống miễn dịch yếu nên còn phải nhập viện vì lao phổi. Kể cả như vậy, Nira vẫn không thể thay đổi thói quen sinh hoạt của mình, về sau sức khỏe chẳng tốt lên được, cậu ấy dự là mình sẽ chết sớm nên cứ ra sức làm những việc mình thích.”

Có lẽ Nira nghe thấy lời Seto nói, nhưng cậu ta vẫn lẳng lặng ăn thịt tiếp. Trên đĩa của Nira không có cọng rau nào, chỉ toàn xúc xích với thịt. Chẳng hiểu sao Tsugumi thấy cậu ta rất ra dáng đàn ông.

Nhìn một vòng quanh sân, ông bố độc thân Kanan đang lau vệt xốt dính đầy trên mặt cậu nhóc Ichiro. Kudo một tay cầm trà ô long, một tay cầm một tập giấy trông như tranh phác họa hay bản thảo truyện tranh gì đó, đang cẩn thận xem xét. Bộ dạng Elly loay hoay mở nút chai rượu rất đáng yêu. Và cả bản thân anh đang ngồi một góc. Lúc anh hỏi về khu nhà trọ, mặc dù Sakutaro đã nói “Ông tôi là kiểu người không quá để ý đến mấy chuyện thế này. Ừm, tuy thỉnh thoảng tôi cũng không hiểu vì sao có những người chẳng thể hiểu thiếu giấy tờ gì mà ông cũng không cho vào ở” nhưng anh vẫn cho rằng, ông chủ khu nhà này hẳn có một quy tắc nào đó trong việc tiếp nhận đối tượng ở trọ, ví như ông muốn xây một nơi dành cho những người không có địa vị hay tên tuổi, chẳng may bị công ty sa thải chẳng hạn.

“Anh Tsugumi thấy thế nào? Khu nhà này ở được chứ?”

Khi bình tĩnh khỏi dòng suy nghĩ, đã thấy Sakutaro ngồi xuống bên cạnh.

“Ừm. Cả phòng ốc lẫn hàng xóm đều rất tuyệt, tôi thích lắm.”

“Thật chứ? Vậy thì may quá.”

Sakutaro vui vẻ rót rượu vào cốc Tsugumi. Tuy tửu lượng anh không cao, nhưng đêm nay anh sẽ uống hết mình.

“À này Saku, cậu biết anh Yamada bên công ty xây dựng Nagatomo chứ?”

Seto quay sang hỏi Sakutaro.

“Hình như là khách hàng bên công ty cũ của tôi?”

“Đúng rồi. Anh ta nhờ tôi gửi lời chào tới Saku. Khu nhà nghỉ tôi đến hỗ trợ đợt vừa rồi là do anh Yamada thi công, lúc chúng tôi nói chuyện, anh ta có nhắc đến Saku đấy.”

“Thế à?”

“Nói là, cậu đang làm việc rất chăm chỉ thì tự dừng lại xin nghỉ khiến anh ta rất dễ tâm. Sau khi tôi cho anh ta biết cậu đang làm nghề tự do, sống rất thoải mái, vui vẻ thì anh ta cười bảo, trong thời buổi kinh tế khó khăn này, một cậu trai trẻ dám xin nghỉ việc ở Yashima lại có thể vui vẻ vậy sao. Anh ta còn nhắn nếu cậu rảnh thì đi uống với nhau một bữa.”

“Vậy sao, cảm ơn anh, tôi sẽ liên lạc với anh ấy.”

Seto nói xong lại chạy ra bếp nướng lấy thịt ăn.

“Yashima, là công ty xây dựng Yashima sao?”

Tsugumi hỏi.

“Ừm, đúng là nó.”

“Cậu giỏi thật, vào được công ty lớn như vậy.”

“Cũng đâu có gì.”

“Nhân tài như thế lại bỏ việc đi làm tự do sao?”

Tsugumi lầm bầm. Với một người đã 35 tuổi mà vẫn không thể trông cậy gì được như anh, thì bỏ việc ở công ty danh giá là cả một thử thách tinh thần to lớn. Sakutaro đã thế này thì ông của cậu ta hẳn cũng là một người tràn đầy sức sống. Rốt cuộc ông ấy là người thế nào nhỉ?

“Nhân tài gì chứ, không tới mức đó đâu...”

“Muốn gặp ghê!”

“Hả?”

Bị hỏi như thế, Tsugumi cũng “Hả?” ngược lại.

“À, tôi đang nghĩ giá mà có thể gặp mặt chủ nhà thì hay quá.”

“Ông tôi á?”

Sakutaro ngậy ra.

“Cậu không sao chứ?”

Nghiêng đầu nhìn sang, anh thấy vẻ mặt Sakutaro vô cùng khó tả.

19. Chương 19

“Không sao, anh Tsugumi quả nhiên rất thú vị.”

“Thật ư? Tôi chưa nghe ai nói vậy bao giờ.”

“Phải nói là không thể hiểu nổi anh đang nghĩ gì thì đúng hơn?”

Nghe Sakutaro nói vậy, anh mới sực nhận ra. Đáng lẽ là phải tiếp tục tán dương chuyện cậu ấy làm việc ở công ty lớn, thế mà anh lại đột ngột chuyển hướng câu chuyện sang một chủ đề không liên quan là muốn gặp mặt ông chủ nhà.

“Xin lỗi, khả năng giao tiếp của tôi đúng là thảm họa mà.”

Lúc bào cũng thế này. Tâm hồn Tsugumi rất hay treo ngược cành cây, tuy đã cẩn thận bám sát theo mạch truyện rồi, nhưng đến khi phải diễn đạt bằng lời nói thì lại loạn hết cả lên, đến mức hính anh cũng chẳng hiểu mình đang nói gì nữa. Chưa kể lúc cuống lên, anh còn tự biến mình thành một kẻ kì quặc có hành vi đáng ngờ.

“Xin lỗi gì chứ, tôi thấy anh Tsugumi cứ thế này cũng được mà.”

Đúng lúc ấy, anh trông thấy cửa mở ra, một người đàn ông đang tiến lại phía này.

“Anh Nakanishi?”

“A, Ito!”

Người vừa thở phào bước vào chính là biên tập Nakanishi của tạp chí tiểu thuyết Shinpa.

“Cậu đột nhiên chuyển nhà làm tôi giật mình. Ito này, chẳng phải gần đây tâm tình của cậu rất tệ sao? Tôi vốn đã định đến thăm cậu, hôm nay lại tình cờ có việc ở gần đây nên ghé vào luôn.”

Nakanishi đang nhìn bếp nướng BBQ giữa sân, thì Kido đột nhiên “ơ” một tiếng, chỉ tay về phía này.

“Anh Nakanishi?”

“Ừa, Kudo?”

Hóa ra hai người họ quen nhau. Một người biên tập truyện tranh thiếu nữ, một người biên tập tạp chí tiểu thuyết, tuy khác nhà xuất bản nhưng lại quen biết nhau qua một buổi họp mặt trong ngành, đã chơi với nhau khá lâu rồi. Sakutaro chuyển một ly rượu cho Nakanishi, mời anh nếu tiện thì cùng ăn thịt nướng.

“Kudo này, anh nghe nói chú đang biên tập cho Komine Yako hả? Truyện tranh của tác giả ấy bán chạy lắm đúng không?”

“Chính vì bán chạy quá nên em mới căng muốn chết đây này!”

“Đừng đòi hỏi nhiều quá. Làm biên tập cho tác giả ế mới bi thảm...”

Nakanishi đang nói dở chừng thì chợt im bặt.

“X...xin lỗi. Tôi lúc nào cũng gây rắc rối cho anh.”

“Không phải vậy đâu, ban này tôi chỉ nói chung chung thôi.”

Tsugumi cảm thấy lúng túng khó xử đến mức chỉ muốn quỳ mọp xuống. Nakanishi biết rõ tâm trạng anh rất dễ sa sút mỗi khi gặp chuyện, nên lúc nào cũng hết sức thận trọng khi đưa ra những lời khuyên. Nhưng bên này Tsugumi thoải mái không có nghĩa là bên Nakanishi cũng vậy. Đã không phải là tác giả đắt khách thì chớ, Tsugumi lại còn muốn viết những câu chuyện khó bán hơn, mấy ngày trước còn không kịp bài đăng trên tạp chí. Cho dù vậy, Nakanishi vẫn nói sẽ chờ anh, khiến anh không chỉ biết ơn mà còn cảm thấy vô cùng tội lỗi.

“Thật sự xin lỗi anh!”

“Ito, thật tình không sao mà. Nhưng hôm nay tôi đến không hẳn vì chuyện này, gần đây tôi có gặp Shinji trên phố rồi. Nghe cậu ta nói đã chia tay với Ito, tôi giật bắn hết cả mình...Ấy chết!”

Đang nói dở thì Nakanishi đưa tay che miệng. Cảm giác lỗ lờ khó xử lan ra xung quanh.

“Gi cơ, ‘cậu ta’ ‘chia tay với Ito’ á?”

Elly nghiêng đầu thắc mắc.

“Nói vậy, lẽ nào anh Tsugumi là đồng chí?”

Elly hôn hờ ghé sát vào Tsugumi, “Vui quá, có đồng minh rồi!” Cậu ta hét lên rồi ôm chặt lấy anh trong khi Tsugumi còn đang trong hoảng hồn vì bất ngờ bị lộ. Anh cuống quýt nhìn xung quanh, nhưng dường như mọi người chẳng kinh ngạc gì cho lắm.

“Thực ra không hẳn là đồng minh của cậu đâu. Anh Tsugumi đâu có mặc đồ nữ.”

“Đừng đánh đồng với thể loại nguy hiểm vậy chứ.”

Seto cùng Nira hờ hững gật đầu.

“Lại thêm một bóng nữa à?”

NhócIchiro nói năng không lựa lời khiến ông bố Kanan cóc đầu cậu nhóc rần rây, “Hỗn!”

Sakutaro thì sao?

20. Chương 20

Anh rút rờ nhìn sang, thấy Sakutaro mỉm cười ra dấu OK với mình liền buông lỏng hai vai. Trở ngại về khuynh hướng tình dục khiến Tsugumi co ro nhút nhát đã được mọi người ở Maison Arenò đón nhận bằng thái độ thản nhiên, không hề kì thị hay xa lánh.

“Xin lỗi Ito.”

Thấy Nakanishi định chấp tay xin lỗi, Tsugumi lắc đầu.

“Không sao, thực ra như vậy cũng tốt.”

Chuyện anh là nhà văn, cũng như chuyện là gay đều thuộc loại cần có súng khí mới dám công khai, không ngờ đã được giải quyết chóng vánh thế này. Như vậy thoải mái hơn việc suốt ngày phải giấu giếm giếm nhiều. Tsugumi rót thêm rượu vào ly của Nakanishi.

“Tuy tôi chỉ toàn gây phiền phức cho anh Nakanishi nhưng tôi sẽ cố gắng.”

“Ừm, trước hết phải thoát khỏi tình trạng sa sút tinh thần này đã nhé. Chuyện viết lách tôi sẽ cho cậu nghỉ một thời gian, cứ ưu tiên ra một tập sách doan trước đã. Chỉ cần chỉnh sửa lại những mẫu truyện đã đăng trên tạp chí nên cũng coi như đang phục hồi chức năng, đến khi nào cậu tự tin mình có thể viết trở lại thì chúng ta sẽ ra tác phẩm mới.”

Nghe kế hoạch trên, Tsugumi cảm thấy Nakanishi vô cùng đáng tin cậy.

Anh gật đầu đồng ý, rồi hai người cụng ly với nhau.

Tiệc BBQ để bày tỏ lòng quan tâm đến hàng xóm kết thúc lúc 9h tối nhưng buổi nhậu còn kéo dài bất tận trong phòng của Elly. Trừ Kudo ra, tửu lượng của tất cả mọi người, nhất là kẻ cầm đầu chuyên làm việc ở quán bar như Elly đều vô cùng tốt.

Seto thông thả, Hikikomori Nira cũng lặng lẽ nốc bia, Kanan vương bận con cái thì đỡ Ichoro ngủ xong liền quay lại. Tối nửa chừng, Kudo rút lui trước vì tác giả bộ truyện tranh anh đang phụ trách gọi điện thoại tới, đang đêm hôm khuya khoắt cũng phải vội vã chạy ra ngoài.

“Cái cậu Kudo này cũng tận tụy quá nhỉ.”

Nakanishi lẩm bẩm, tay cầm chén rượu gạo, hai mắt lim dim.

Seto và Nira vẫn hăng say trò chuyện, Elly thì tóm lấy Kanan và Sakutaro để tâm sự chuyện cậu lỡ thích khách hàng của mình. Tsugumi lẳng lặng bước ra khỏi phòng.

Gió đêm khô mát thổi qua sân, khiến làn da đỏ ửng vì rượu vừa nhấm vừa lạnh. Bếp nường và ghế ngồi vẫn còn bày giữa sân, anh ngồi ngẩn ngơ ngắm sao trời, chợt cảm thấy có ai đó đi đến phía sau mình. “Sakutaro?”

Quay đầu lại, liền thấy vẻ mặt kinh ngạc của Sakutaro.

“Sao anh biết là tôi?”

“Không rõ nữa.”

Khung cảnh dịu dàng và bình yên như mặt biển chiều hôm.

“Người bảo lãnh là bạn trai của anh à?”

“Hả?”

“Ở cột người bảo lãnh có ghi tên ‘Ito Shinji’. Người đó có phải là ‘Shinji’ mà anh Nakanishi nhắc đến ban nãy không?”

“Ừ, nhưng mà...”

Đang định giải thích theo phản xạ thì anh chợt nhớ ra chẳng cần phải giấu giếm làm gì nữa.

“...Dù sao, chúng tôi cũng đã chia tay rồi, nên phải gọi là bạn trai cũ mới đúng.” Tsugumi cười gượng.

“Hôm ấy anh khóc vì người đó à?”

“Hửm?”

“Hôm chuyển nhà, buổi tối trong công viên ấy.”

Nhớ lại thì sau hôm đó anh đã giao tờ hợp đồng thuê nhà có cùng con dấu của Shinji cho Sakutaro.

Như những viên gạch đủ sắc màu phân tán xếp thành một bức tranh, những tâm sự Tsugumi che giấu bị phơi bày trước mặt người khác. Anh hơi lúng túng. Nhưng xem chừng Sakutaro không định tìm hiểu sâu hơn, cậu vươn đầu ngón tay chạm vào mớ than củi bạc phếch đã cháy hết trên bếp nướng.

“Vẫn còn ấm đấy.”

Nghe vậy, Tsugumi cũng đưa tay chạm thử vào than.

“Thật nhỉ.”

Anh đẩy nhẹ một cái, cục than vừa lăn đã vỡ vụn. Bén lửa, tỏa nhiệt, rồi tan vỡ trong chút hơi ấm tàn phai. Không hiểu sao giống kết thúc của một cuộc tình đến lạ.

Nhìn chăm chăm vào đồng than đã nát, Tsugumi khẽ nói, “Chữ ‘Ito’ trong Ito Tsugumi lấy từ họ của Shinji đấy.”

21. Chương 21

“Ừm. Lúc nhìn bản hợp đồng, tôi cũng cho là thế. Nhưng không ngờ đó lại là người yêu của anh.”

“Chúng tôi quen nhau năm tôi 25 tuổi, đến nay vừa tròn mười năm, đã chung sống với nhau suốt chín năm trong căn hộ mà cậu ta tới giúp tôi dọn nhà ấy. Lúc phải bỏ lại hành lý, tôi có hơi, à không, thật sự rất buồn.”

“Ừm.”

“Năm tôi 27 tuổi, tôi ra mắt tác phẩm đầu tiên. Lúc ấy, tôi không nghĩ mình sẽ đoạt giải nên khi đăng ký đã lỡ dùng tên thật. Sau đó anh Nakanishi hỏi tôi muốn dùng tên nào, vì thấy xấu hổ khi dùng tên thật nên tôi mới định đặt một bút danh khác. Nhưng nghĩ mãi chẳng được cái nào, nên tôi đành để là ‘Ito’.”

“Nếu Tsugumi đoạt giải Akutagawa thì họ của anh sẽ liên tục xuất hiện trên ti vi hả?”

“Ở Nhật đây người họ ‘Ito’ mà.”

Nhớ lại cuộc trò chuyện gốc ghếch khi ấy, Tsugumi không khỏi mỉm cười.

“Phải chi nghĩ kĩ thêm một chút rồi hẵng đặt.”

“Những khi hạnh phúc thường như vậy đấy. Vì quá mãn nguyện nên không thể suy nghĩ được gì.”

“có lẽ thế.”

Khi ấy làm gì cũng thấy hạnh phúc, chỉ cần vậy thôi là anh đã mãn nguyện lắm rồi. Thế nhưng, hạnh phúc đâu đơn giản như bát cơm đầy, nó giống mặt trăng khi tròn, khi khuyết. Trước khi chia tay tầm một tháng, họ từng bàn bạc chọn ngày thích hợp để đi thăm khu vườn thực vật cách nhà hai trạm xe; trước đó một tuần, Shinji đi công tác về còn mua quà lưu niệm cho anh. Dù chung sống vui vẻ là thế, trong lòng Shinji vẫn chưa thấy mãn nguyện.

“Tôi đã nghĩ rất lâu nhưng vẫn không hiểu nổi.”

Sakutaro thở dài, ngần ngại hỏi.

“Tôi có thể biết lý do hai người chia tay không?”

“Vì con cái.”

“Sao cơ?”

“Vì Shinji muốn có con.”

Sakutaro hơi nhú mào.

“Chuyện này...tuy có thể hiểu được, nhưng như thế thật bất công với anh Tsugumi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Shinji thật quá đáng khi lôi chuyện con cái ra nói như vậy. Quen nhau mười năm ròng mới nói chuyện này thì khác gì một đòn trí mạng với gay cơ chứ. Một kẻ không thấu hiểu nỗi đau của người khác không thể nào xây dựng một gia đình hạnh phúc, bởi kẻ đó sẽ bị chính những cảm xúc đen tối của mình nuốt chửng mà lên tiếng nhục mạ đối phương. Vậy mà sau một đêm mơ về khoảng thời gian hai người còn mặn nồng trước kia, đến khi thức giấc vẫn bị dày vò trong hối hận cực độ.

“Thôi, ít ra khi ở bên nhau đã từng vui vẻ, bây giờ phải biết ơn quá khứ mà cố gắng tiến lên phía trước đúng không?”

“Vậy ư?”

Được đáp lại bằng một câu hỏi Tsugumi ngạc nhiên quay sang nhìn Sakutaro.

“Tôi lại nghĩ không cần biết ơn kẻ đã rũ bỏ mình làm gì.”

“Không, nhưng mà...”

“Tuy không thất tình, nhưng đã có lúc tôi mong mọi người chết hết đi cho xong.”

Một lời thú nhận đáng sợ, hoàn toàn không giống Sakutaro.

“Tôi đã từng căm ghét tất cả, chẳng muốn làm bất cứ điều gì. Dù mọi người có động viên thế nào, tôi cũng cho rằng họ chẳng hiểu gì cả. Khi người ta nói ngoài kia còn một đồng người bất hạnh hơn tôi, tôi đã nghĩ chẳng phải chính anh còn hạnh phúc hơn tôi sao, thế rồi tôi căm giận cả thế giới.”

“...Thời kì nổi loạn quá dữ dội?”

Sakutaro không đáp, chỉ ôn hòa mỉm cười như mọi ngày.

“Nếu có thời gian để khóc thì hãy cố gắng lên, phải rèn giũa bản thân, học hỏi từ những chuyện đã qua...đương nhiên như vậy rất tốt, Nhưng nếu chỉ vì nó “tốt” mà cái gì cũng nuốt vào trong thì sớm muộn có ngày bản thân không còn chịu đựng nổi.”

Bị một cậu trai nhỏ hơn tám tuổi khuyên giải như thế quả thật hơi xấu hổ.

Con người là loài sinh vật luôn tự hiểu trong đầu là phải cố gắng. Nhưng hễ bị người khác chỉ ra thì lại cảm thấy đó là gánh nặng, và rồi tìm mọi cách chống đối.

Cứ hết chuyện này lại tới chuyện kia, uể oải quá!

Không sao đâu, tôi nghĩ anh sẽ vượt qua được thôi.

Cảm ơn đã lắng nghe tâm sự của tôi.

22. Chương 22

Nếu như vậy anh có thể thu hồi sạch sẽ chỗ nhược điểm đã bị phơi bày kia.

“Xin lỗi. Tôi chỉ nghĩ mình sẽ bị ghét nếu cứ than thở mãi.”

“À, cái đó thì , hẳn là vậy.”

Sakutaro gật đầu.

“Chẳng thấy ai vui khi phải nghe một người lạ than vãn thở dài cả. Tuy tôi với anh Tsugumi chỉ vừa mới quen biết, nhưng tôi muốn hiểu anh hơn nữa, vậy nên nếu muốn than thở hay phàn nàn gì thì anh cứ thoải mái. A, lẽ nào tôi khiến anh Tsugumi cảm thấy không thoải mái? Hay là do cách nói của tôi? Tôi biết là mình rất vô duyên mà.”

Sakutaro bỗng trở nên bối rối, khiến Tsugumi phải liên tục lắc đầu phủ định.

“Tôi chỉ ra vẻ mà thôi. Sakutaro đã vô cùng cởi mở, thế mà tôi lại cứ xù lông nhím như vậy, đã là ông chú hơn 30 rồi mà còn...xấu hổ quá.”

Tsugumi vừa dứt lời, vẻ mặt Sakutaro lại trở nên khó tả.

“Sao thế?”

“Tôi thấy từ “ông chú” với anh Tsugumi chẳng liên quan gì đến nhau cả.”

“Không đâu, tôi đã thành ông chú thật rồi mà.”

“A, có lẽ cách hành xử khiêm tốn của anh rất giống mấy ông già chẳng?”

Tsugumi bật cười. Mỗi khi nói chuyện với Sakutaro, lòng anh lại thư thái lạ. Sakutaro đã khéo léo nhún nhường với anh rằng, những người nghiêm khắc chỉ ra khuyết điểm của mình tuy thật đáng trân trọng, nhưng cho dù là người hiền lành đến mấy, khi bị chỉ trích nghiêm khắc, trái tim vẫn sẽ bị tổn thương.

Trước giờ anh chỉ nghĩ Sakutaro là người giỏi giao tiếp, nhưng khi tiếp xúc nhiều hơn, anh mới nhận ra cậu còn là người biết thông cảm. Đối với anh, thu hẹp khoảng cách với người khác là việc đòi hỏi rất nhiều dũng khí, nhưng Sakutaro đã không ngần ngại tiến lại gần anh. Cho dù có thể bị từ chối hay lãng tránh, cậu vẫn tiếp tục tiến tới.

“Anh Tsugumi thực sự không cần phải gắng sức quá đâu.”

“Ừm.”

“Anh hứa đi! Vì con người dễ suy sụp lắm.”

Giọng Sakutaro nghe bức thiết lạ lùng, nghiêng đầu nhìn sang, Tsugumi thấy cậu đang ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm.

“A, chữ “độ” kia, anh Tsugumi.”

“Chữ “độ” ?”

Sakutaro chỉ tay lên trời đêm, “Ở đó đó.”

Chênh lệch phía trên mảnh trăng lưỡi liềm có một ngôi sao nhỏ, hợp với trăng thành một ký hiệu trông giống chữ °C.

“Gọi đầy đủ là độ C”

“Hay chính xác hơn là độ celsius.”

“Ngày xưa tôi cũng học cái này rồi thì phải.”

“Trong giờ thực hành vật lý hồi cấp hai...”

Hai người vừa nhìn ngắm bầu trời, vừa huyền thuyên nói những truyền không đầu.

Cảm giác thật kì lạ. Cứ mỗi lần ở bên Sakutaro, trái tim bị vỡ nhán nhúm của anh lại được trải phẳng từng chút, trong đầu như hiện lên hình ảnh của một đóa hồng tử từ hé nở. Một cơn gió đêm mát lạnh thổi qua. Tiếng lá cây xào xạc dịu dàng. Còn có cả tổ hợp trăng sao hình chữ C nữa.

Từ lúc chia tay với Shinji tới giờ, đây là lần đầu tiên anh có thể cảm nhận được thiên nhiên rõ nét như vậy, nhất định phải lưu giữ khoảnh khắc thư thái hiếm hoi này. Nên miêu tả nó bằng từ ngữ thế nào đây? Đang lúc Tsugumi thần người suy nghĩ, chợt có một giọt nước chảy xuống đáy lòng anh. Còn chưa kịp hiểu đó là gì thì một giọt, hai giọt, ba giọt rồi vô số giọt nước nối tiếp nhau nhỏ xuống. Những nỗi niềm chất chứa trong suốt thời gian dài đọng lại thành hồ.

“Anh Tsugumi.”

Tsugumi giật mình sức tỉnh.

“Sao thế?”

Sakutaro ngạc nhiên hỏi. Lúc này anh mới nhận ra mình đang khóc.

“Xin lỗi. Tôi vui quá nên khóc ấy mà.”

Anh bối rối quệt mắt.

“Vui đến ướt nước mắt à?”

23. Chương 23

Nước dâng tràn bờ, chảy thành dòng, đổ về sông, rồi lại từ sông hòa vào biển cả. Những giọt tâm tình ấy tìm nơi giải thoát, chảy dọc huyết quản của Tsugumi, khiến đầu ngón tay anh trở nên nóng rực.

Có lẽ mình viết tiếp được rồi.

Trái tim khô cằn như sa mạc sau khi được tưới ướt khẽ run lên thổn thức. Tsugumi siết chặt nắm tay.

“Cảm ơn cậu, Sakutaro.”

“Hà? vì cái gì cơ?”

“Tôi không biết, nhưng vẫn muốn cảm ơn cậu.”

Tsugumi mỉm cười rạng rỡ, giọt lệ vương trên khóe mắt khẽ lăn dài.

“Anh Tsu...Tsugumi.”

“Tôi không sao, vui quá nên mới kóc đó.”

Thấy Tsugumi vừa khóc vừa cười, Sakutaro vô cùng bối rối.

Tại quán café hai người hẹn gặp, Tsugumi nắm chặt cốc café trong tay.

“Xin lỗi anh. Là do tôi không đủ năng lực.”

Ở phía đối diện, Nakanishi đang cúi gầm mặt xuống.

Trong cuộc họp vừa rồi, số lượng bản in lần đầu của tác phẩm của Tsugumi đã bị cắt giảm từ 8000 xuống 7000 bản. Tổng lượng in ấn các tác phẩm của anh từ

trước đến giờ còn chưa đủ để phân phối toàn quốc, lượng độc giả cảm thấy hứng thú mà ra hiệu sách để mua cũng chẳng được bao nhiêu. Giờ còn cắt giảm 1000 bản thì trừ những người yêu sách chịu khó mày mò ra, ở những nơi hẻo lánh chỉ có vài tiệm sách nhỏ, người ta còn chẳng biết anh đã ra sách mới.

“Nói tóm lại, tôi và bộ phận kinh doanh sẽ cố gắng hết sức để có thể bán hết lượng sách in lần đầu.”

“Cảm ơn anh Nakanishi. Tôi chỉ toàn gây phiền phức cho anh.”

Tsugumi bối rối cúi đầu. Phải thông báo truyện thế này, biên tập viên cũng cảm thấy khó xử.

“Không có gì, hôm nay gặp được nhau thế này là tốt rồi. Tôi rất thích đọc các tác phẩm của cậu mà. Cuốn sách này chúng ta hãy cố gắng bán chạy ngay đợt đầu để được in bổ sung nhé?”

Tsugumi gật đầu.

24. Chương 24

Thế nhưng sau khi ra khỏi quán café, anh lại bắt đầu chần nản không biết phải làm sao.

Vừa mới cho rằng bản thân đã thoát khỏi tình trạng ứ đọng thì lại bị giáng mạnh một cú vào đầu.

Trong thời buổi suy thoái hiện nay, ngành xuất bản, đặc biệt là mảng tiểu thuyết thật sự rất khó kiếm trac. Đương nhiên trong số đó vẫn có những nhà văn bán rất chạy, vẫn có những tác phẩm đình đám ra đời, thế nhưng hiện tại, thay vì nỗ lực làm một quả được ăn cả ngã về không, người ta muốn ăn chắc mặc bền, đánh nhiều quả nhỏ để giảm thiểu thiệt hại hơn. Ấy thế mà dù ngay từ đầu đã biết là sẽ khó bán nhưng các nhà xuất bản vẫn cho ra những cuốn sách đậm chất văn học, đó chỉ đơn giản vì lương tâm và trách nhiệm của những người làm văn hóa. Trong không gian phát triển nhỏ hẹp như vậy, liệu sau này anh có thể tiếp tục trụ lại hay không?

Nếu chỉ cần chỗ để đăng tác phẩm thì hiện nay có vô số trang mạng văn học làm việc ấy. Nhưng khi những giá trị tốt đẹp bị gạt bỏ, những bất an trong cuộc sống sẽ khiến lòng người thất lại.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Tsugumi từng làm việc trong một công ty khai thác tài liệu giảng dạy tiếng nước ngoài, nhưng anh đã bỏ việc giữa chừng để cho ra mắt tác phẩm đầu tay.

Từ đó đến nay đã được tám năm, hiện giờ anh đã 35 tuổi. Kinh nghiệm làm nhà văn không có giá trị đi xin việc ngoài xã hội. Liệu bây giờ còn có công việc gì cho một người đàn ông chẳng có tí kinh nghiệm lao động nào hay không? Tsugumi đang định lấy một tờ tạp chí thông tin việc làm bày bán ở ga gần nhà, nhưng cuối cùng lại thôi. Vẫn còn sớm lắm. Anh chưa cố hết sức mà.

Khi quay về chung cư, Tsugumi trông thấy Sakutaro ngồi trên chiếc xe tải đỗ trong bãi, đang hí hoáy chép gì đó vào sổ tay. Anh đã quá quen với cảnh tượng này.

Ngay từ ngày đầu gặp mặt, Skutaro đã luôn cầm theo quyển sổ đó. Cả máy tính bàn và máy tính bảng cậu đều có đủ, nên đã có lần anh hỏi cậu vì sao không sử dụng chúng.

Tuy có tiện lợi thật, nhưng chỉ cần nhỡ tay một chút là có thể làm mất hết thông tin nên tôi không mấy tin tưởng chúng.

Giọng điệu sắc mùi chế giễu này thật không giống Sakutaro chút nào.

“A, anh về rồi đấy à?”

Nhận ra Tsugumi đang đứng bên hông cửa, Sakutaro cất tiếng chào. Cậu gấp sổ, bỏ vào cặp, rồi cặp lấy cái rổ cùng cây kéo đặt ở bãi đậu xe.

“ Cậu chuẩn bị đi thu hoạch đây à? ”

“Uhm,gầm đây thời tiết đột ngột nóng lên, khiến rau củ trong vườn lớn nhanh quá. ”

“Tôi giúp cậu một tay nhé ?”

Thấy anh bảo muốn thay đổi tâm trạng, Sakutaro liền lấy cho anh mượn cây kéo mới.

Phía sau khu nhà có một vườn rau khá rộng. Mảnh vườn này vốn dĩ là do người bà rất yêu cây cối của Sakutaro gây trồng, sau khi bà mất, hầu như chỉ một mình ông chăm sóc nó.

Bản thân ông không hứng thú gì với việc trồng rau, nhưng ông lại rất chân trọng vườn rau kỉ niệm àm người vợ quá cố để lại. Ông nghiên cứu cả phân bón lẫn cách trồng, còn bảo sẽ không tha thứ cho Sakutaro nếu cậu làm cây khô héo trong thời gian ông nhập viện, nên mỗi ngày cậu đề tận tình chăm chút cho vườn rau. Mùa này có thể thu hoạch cà chua, cà tím cùng dưa chuột.

25. Chương 25

“Chẳng hiểu sao anh Tsugumi vừa đến giúp một tay là chúng lại phát triển tốt thế này.”

Sakutaro cần trái cà chua chín đỏ trong tay, chăm chăm nhìn một cách kì lạ.

“Chắc là do đổi phân bón.”

“Không có. Anh Tsugumi này, chẳng lẽ không chỉ động vật mà cả thực vật cũng thích anh luôn à?”

“Chỉ trùng hợp thôi mà. Muốn tăng độ màu mỡ cho đất phải chờ đợi nhiều năm, không biết chừng là do chăm bón từ năm ngoái, năm nay mới phát huy hiệu quả cũng nên.”

Bên nhà nội của Tsugumi làm nghề chổng lúa, sau khi bố anh ngã bệnh, tỉnh thoảng anh đã cùng bố ghé về nơi đây. Anh nhớ khi đó là mùa hè, đồng lúa xanh bát ngát choáng ngợp cả tầm mắt.

“Tuyệt quá ! Biển lúa chính là hình ảnh đặc trưng của Nhật Bản đấy nhỉ.”

“Ừ, thật sự rất đẹp. Tuy khoảng thời gian ấy kéo dài không lâu.”

Sau khi chồng chết trận, mẹ của bố Tsugumi tức bà nội anh, đã đi bước nữa, mang theo đứa con riêng. Anh từng nghĩ, đối với bố, ngôi mà mà ông được thừa kế thay người anh trai không cùng huyết thống sau khi trưởng thành không phải là nơi thoải mái yên bình ông thường sống thừa nhỏ, nên sẽ khiến ông cảm thấy khó xử,

“Lúc đó tôi là trẻ con, không hiểu được những chuyện này nên ngay lần đầu tiên gặp mặt họ hàng lần lúc về nhà lớn ở quê, tôi đều rất ngại ngùng. Cũng xảy ra khá nhiều chuyện này nọ, nên tôi đã không ở đó lâu.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Khá nhiều chuyện” đã xảy ra đó đều là những chuyện mà anh rất muốn quên đi, nhớ lại chỉ khiến người ta thêm đau khổ.

“Chỉ có bà nội đối xử với tôi hết sức dịu dàng. Ngày tôi đi, ba còn đứng vẫy tay mãi ở ga tàu điện, dặn tôi rảnh thì ghé về thăm, Tết nhứt phải gửi thiệp mừng năm mới cho bà.”

“Vậy anh có gửi không?”

“Tôi chỉ gửi ba lần. Lần thứ tư, tôi chưa kịp gửi thì bà đã mất rồi, dịp về dự tang lễ của bà cũng chính là lần cuối cùng tôi gặp mặt họ hàng bên nội. Mẹ qua đời khi vừa hạ sinh tôi, chẳng có người thân nào. Cho

nên, thành thật mà nói, mang tiếng là còn nhà nội, nhưng vì chẳng có máu mủ gì với nhau nên chẳng khác gì không có.”

Tsugumi lia kéo “xoẹt” một tiếng, cắt đứt cuống một quả cà chua chín.

“Anh Tsugumi guồng bố à?”

Sakutaro đón lấy quả cà chua, nhẹ nhàng cho vào rổ.

“Chắc vậy. Vì tôi chỉ nhìn thấy mẹ qua ảnh thôi.”

“Bố anh là người như thế nào?”

26. Chương 26

Tsugumi vừa tẽ đám lá cây xanh đậm, vừa lục lợi kí ức.

“Là một người rất hay cười, thỉnh thoảng trông cũng cuốn hút lắm.”

Anh đứng đây, đi sang khảnh vườn trồng dưa chuột.

“Chuyện khi nào ấy nhỉ? Hình như là hồi tôi học lớp Tám, có một cô đồng nghiệp trong công ty bố tôi đến thăm nhà tôi. Cô ấy đến không báo trước nên bố tôi rất ngạc nhiên. Hôm ấy là Chủ nhật, cô ấy còn làm cơm chiều rồi ba người cùng ăn. Bầu không khí giữa họ khiến tôi có cảm giác họ quen nhau lâu lắm rồi. Sau khi cô gái đó ra về, tôi nói với bố rằng tôi không phản đối việc ông tái hôn đâu, nhưng...”

“Đối với bố, Tsugumi mới là quan trọng nhất.”

“Bố anh Tsugumi yêu thương anh thật đấy.”

“Gà trông nuôi con thực sự rất vất vả, nhưng ông lại vô cùng thương yêu, chiều chuộng tôi. Thế nhưng...”

“Thế nhưng?”

Khi anh vào đại học, bố anh bất ngờ phát bệnh rồi gục ngã. Anh còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần đã phải đột ngột chia li. Đêm trước tang lễ, anh đã thức trắng đêm tự trách mình. Bố ngã bệnh là do lao lực quá độ. Được ông yêu thương bao nhiêu thì anh lại hối hận sâu sắc bấy nhiêu.

Khi ấy, nếu anh cố nài ông tái hôn, có lẽ mọi việc đã tốt hơn.

Học đại học làm gì chứ? Tốt nghiệp cấp ba rồi tìm việc làm ngay chẳng phải tốt hơn sao?

Nếu vậy sẽ đỡ dần được phần nào gánh nặng của bố.

Không phải vẫn còn rất nhiều, rất nhiều chuyện anh có thể làm sao.

“Bố anh có biết chuyện anh muốn làm nhà văn không?”

“Không. Ông chỉ biết tôi thích đọc sách, còn chuyện viết lách tôi vẫn luôn giữ bí mật.”

“Vậy bây giờ bác ở trên trời hẳn đang rất tự hào. Con trai của mình là một nhà văn cơ mà.”

“Tôi không biết nữa.”

Ngồi xổm giữa luống cây, Tsugumi ngẩng đầu nhìn lên như thể xuyên thấu bầu trời xanh. Tuy là nhà văn đấy, nhưng anh chỉ là hạng thường thường bậc chung kiếm đủ miếng ăn. Hôm nay anh vừa bị cắt giảm số lượng bản in lần đầu của cuốn sách mới. Và anh chẳng còn chút tự tin nào.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

về việc mình có thể tiếp tục kiếm sống bằng nghề này trong tương lai. Nếu như bố thấy tình trạng của anh hiện giờ, có lẽ ông sẽ lo sốt vó lên mất.

“Anh Tsugumi hôm nay gặp chuyện gì à?”

Bàn tay đang cắt cuống dưa chuột bất ngờ khựng lại.

“Sao cậu hỏi thế?”

“Vì từ lúc về tới giờ trông anh cứ ủ ê sao ấy.”

Đoán trúng phóc! Tsugumi cười khỏ. Sao Sakutarō lại nhìn ra được nhỉ? Anh vừa thu hoạch dưa chuột vừa dốc bầu tâm sự.

27. Chương 27

“Bản in lần đầu của tôi bị cắt giảm. À, bản in lần đầu chính là số lượng sách được in lần đầu tiên ấy.”

“Tôi có thể hiểu là anh bị cắt giảm tiền lương không?”

“Ừ, nghĩ như vậy cũng được.”

“Thế thì buồn lắm.”

“Chắc chắn rồi. Dù sao tôi cũng không thể viết ra được cuốn sách nào bán chạy.”

“Kì lạ thật.”

“Cái gì kì lạ cơ?”

“Cuốn sách đã làm tôi cảm động đến vậy, sao lại không bán được nhỉ?”

Tsugumi bắt giác mỉm cười, cảm thấy bản thân được tiếp thêm dũng khí.

“Thật là, chỉ cần bản được một chút sách thôi là tôi vui lắm rồi.”

Đến nay đã lay lắt gần tám năm, anh rất muốn có được một tác phẩm để đời, dù chỉ một thôi cũng được. Nếu được như vậy, tên tuổi của anh sẽ được nhiều người biết tới hơn. Vậy mà mỗi khi đắm đầu vào ngũ cụt, anh chỉ biết nản lòng mà giậm chân tại chỗ.

Không thân thích, không người yêu, công việc thì không ổn định, hơn ba mươi năm cuộc đời anh đã trôi qua như thế, khiến anh cảm thấy tương lai mình tầm tối không một tia hi vọng. Thỉnh thoảng Tsugumi cũng từng nghĩ đến việc mình sẽ ngã quỵ. Nỗi bất an trước một tương lai mù mịt quá nặng nề đối với một người trẻ như Sakutarō, nên anh cũng không định nói ra...

“Đâu phải lúc nào cũng gặp toàn chuyện tốt.”

Sakutarō vừa nghịch trái dưa chuột cong cong vừa nói.

“Đôi khi tôi cũng thử tưởng tượng xem sau này sẽ ra sao. Cơ mà, ông tôi hơn 80 tuổi còn bị gãy xương mà vẫn sống tốt, cho nên chúng ta sẽ ổn cả thôi.”

“Vậy sao..Uhm, có lẽ vậy.”

Khi nghe thấy hai chữ “chúng ta” lần đầu tiên anh cảm thấy có sự cách biệt giữa hai người.

Có lẽ Sakutarō suy nghĩ sâu sắc, già dặn hơn tuổi thực, nhưng thực sự thì cậu chưa hiểu được cảm giác của anh lúc này. Cậu có bố mẹ, có ông còn kinh doanh nhà trọ nên sống rất sung túc. Cậu có đầy đủ vốn liếng để tin rằng mình sẽ ổn định về những chuyện sau này. Khoảng cách giữa hai người quá xa. Nhưng hoàn cảnh cá nhân mỗi người khác nhau, mỗi người phải tự biết chấp nhận nó.

“Uhm, có lẽ chúng ta sẽ ổn thôi.”

Thở dài một hơi Tsugumi lại ngược lên nhìn bầu trời.

Anh cũng đã 35 tuổi rồi, vậy mà cả sự nghiệp lẫn tình yêu vẫn chỉ là đồng hồ độn, thật đáng xấu hổ.

Có điều so với ngày xưa có lẽ đã tốt hơn nhiều.

Đau khổ nhất chính là khoảng thời gian sau khi bỏ mất. Anh hối tiếc khôn nguôi, muốn chết theo nhưng lại không thể chết. Trong quá trình xin việc, anh phải chịu bao khổ sở, bị người ta nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần. Vậy mà khi nhận ra mình vô dụng nhường nào trong cái công ty không biết tại sao lại nhận mình vào đấy, Tsugumi vẫn cảm thấy đau khổ. Mỗi khi gặp chuyện chắc chắn, anh đều tuyệt vọng, đều nghĩ lần này mình tiêu rồi, nhất định tiêu rồi.

28. Chương 28

Sau khi chung sống với Shinji, anh cứ nghĩ sẽ không còn những chuyện như vậy xảy ra nữa. Cho dù có khó khăn, có Shinji ở bên cạnh, anh có thể vượt qua tất cả.

Anh từng nghĩ rằng những ngày tháng thư thái ấy sẽ kéo dài mãi mãi. Nhưng không. Cuộc đời luôn khó lường. Mặc cho ta vẽ ra tương lai thế nào, tốt hay xấu tương lai sẽ chẳng bao giờ thuận theo ý ta. Rõ ràng chúng ta đều hiểu điều đó, nhưng lại cố tình quên đi để sống cho thoải mái.

Phải làm lại từ đầu, không phải, lần này là bắt đầu từ âm.

Cuộc sống thư thả mười năm qua bỗng quay lại vạch xuất phát. Không hiểu sao anh lại muốn thử dài. Nhưng đúng như Sakutarō đã nói, 35 tuổi so với 80 tuổi vẫn còn trẻ lắm, vẫn còn đang khỏe mạnh. Cho dù bản in lần đầu có cắt giảm số lượng đi nữa, anh vẫn có thể viết tiếp cơ mà. Lúc anh gạt đầu chấp nhận hiện thực thì Sakutarō nghiêng đầu qua.

“Cái gì mới được?”

“À, chỉ là tôi đang nghĩ, giá như không bệnh tật gì thì tốt.”

Vừa qua loa tổng kết những gì mình suy nghĩ, Sakutarō bỗng đột nhiên nghiêm mặt.

“Đúng vậy, sức khỏe rất quan trọng. Quan trọng tới mức có bao nhiêu tiền cũng không mua được.”

Bên trong khu vườn bình bình sức sống của mùa hạ, dưới ánh nắng chói chang, bên mặt nhìn nghiêng của Sakutarō chìm trong bóng râm. Đôi mắt đăm đăm dõi theo lá dưa chuột kia đong đầy cô đơn cùng hối tiếc. Hình tượng Sakutarō mà anh tưởng mình hiểu rõ bỗng dưng nhòa đi.

Chẳng lẽ ông cậu ấy có gì không ổn?

Anh chỉ nghe nói ông của Sakutarō bị gãy xương, nhập viện lâu như thế, không lẽ có phát hiện gì thêm căn bệnh khác.

Tsugumi bối rối cầm cây kéo trên tay, không biết có nên hỏi thêm về vấn đề này không nữa.

Những lúc thế này, anh luôn cảm thấy xấu hổ vì bản thân. Rõ ràng anh dùng ngôn ngữ để kiếm sống, vậy mà nói năng chẳng nên hồn. Những từ ngữ có thể trải rộng trên trang giấy lại tắc nơi đầu lưỡi. Rốt cuộc, bản thân anh được cấu tạo ra sao, chính anh cũng không hiểu nổi.

Chẳng lẽ không có cách nào có thể khiến Sakutarō vui vẻ lên sao? Giống như con bướm trắng đậu trên cành đỗ quyên hay trắng sao hợp lại thành hình C ấy. Đang mãi mê nghĩ về những điều Sakutarō đã làm cho mình, một quả dưa chuột lồm thân đột nhiên lọt vào mắt anh.

“Sakutaoro, nhìn xem này.”

Tsugumi hái quả dưa chuột hình thù kì quái lên cho cậu xem.

“Trà, lồm ghê quá, quả này thái nhỏ ra trộn kiểu Yammagata thì hợp lắm nhỉ.”

“Món đó cũng con thật. Nhưng mà trước hết...”

Tsugumi dùng kéo cắt đôi quả dưa chuột rồi đưa nó cho Sakutaro.
Sakutaro hơi hé miệng “a” một tiếng.

29. Chương 29

Quả dưa chuột lồi lõm kì lạ cho ra một hình trái tim màu xanh tươi mát.

“Elly nhìn thấy chắc sẽ vui lắm.”

Vì cậu ta rất thích những thứ dễ thương.

“Còn anh Kudo chắc sẽ lại tặc lưỡi.”

“Anh Kudo có vẻ trầm tính nhỉ. Ngay cả quần áo cũng toàn màu tối.”

“Sao anh ấy lại làm biên tập truyện tranh thiếu nữ được chứ nhỉ?”

Hai người cứ thế ngồi xõm trong bóng mát của tán lá xanh um, vui vẻ nói cười. Thật may, vẻ âm u trên khuôn mặt của Sakutaro đã tan đi. Tsugumi vừa thở phào thì Sakutaro bỗng nhiên cúi đầu.

“Anh Tsugumi!”

“Uhm.”

“Cảm ơn anh.”

Sakutaro khẽ nói.

“Không có gì đâu.”

Sakutaro mới là người lúc nào cũng ân cần với anh. Anh còn chưa thể đền đáp một nửa lòng tốt đó.

“Tôi có một chuyện muốn nhờ anh Tsugumi.”

“Chuyện gì thế?”

“Tôi muốn...nắm tay anh.”

Sakutaro vẫn cúi gầm mặt xuống, nên Tsugumi không thể nhìn thấy vẻ mặt cậu.

“Tôi...cũng giống anh Tsgumi vậy.”

“Giống tôi?”

“Tôi cũng thích đàn ông.”

Thông tin quá bất ngờ khiến anh không thể đáp lại ngay được.

“Nhưng mà, chuyện tôi muốn nắm tay anh lúc này không phải là có ý kia đâu, như vậy có được không?”

Sakutaro ra sức giải thích.

Tsugumi không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang buông thõng của Sakutaro. Anh nhớ lần hai người đặt tay lên nhau trong công viên khi anh vừa đi gặp Shinji về. Cho dù không phải là yêu, đôi khi người ta cũng muốn chạm vào hơi ấm của một ai đó. Và có thể bản thân sẽ được hơi ấm ấy cứu rỗi. Sakutaro đã từng giúp anh điều đó, bây giờ cậu cũng đang trải qua cảm giác tương tự.

“Sakutaro.”

“Vâng.”

Cậu đáp, giọng gần như tha thiết.

“Bất cứ khi nào cậu muốn, tôi sẽ nắm tay cậu. Tuy chỉ giúp cậu được thế này, nhưng tôi vẫn luôn sẵn sàng.”

30. Chương 30

Sakutaro vẫn cúi đầu, không nói lời nào. Cậu ấy đang nghĩ gì vậy? Tự dưng cậu ấy làm sao thế? Tuy vô cùng bận lòng nhưng anh lại không thể mở miệng ra hỏi được. Nếu là chuyện có thể nói thì chắc Sakutaro đã nói rồi. Mà anh chẳng giúp được bao nhiêu, ngoài việc ngồi xổm xuống núp dưới bóng giàn dưa chuột và cầm tay cậu. Tsugumi cảm thấy bản thân thật vô dụng.

“Hai người quen nhau rồi à?”

Chợt có một giọng nói quen thuộc vọng đến từ sau lưng hai người. Là giọng nói của Elly.

“Lại thêm một bóng nữa hả?”

Câu nói không suy nghĩ của cậu nhóc cùng lời phê bình “Ichiro, hỗn quá!” của ông bố Kanan vang lên trong đầu anh.

“Trong chung cư cho phép yêu đương chứ.”

“Tình yêu trong bán kính một mét quá chật hẹp.”

“Chật thì càng sâu sắc chứ sao.”

Seto với Nira thì thầm bàn tán.

Bối rối quay đầu lại thì thấy mọi người trong Maison Arenò đều đang lom khom nhìn họ, Sakutaro và Tsugumi buông phắt tay nhau ra. Thấy thế mọi người cùng chế giễu.

“Ai da, hai người này trông thân mật quá đi, thật đáng ghét!”

Hai mắt Elly lấp lánh. Cậu thích nhất là những chuyện như thế này.

“Không phải như cậu nghĩ đâu mà.”

“Nhưng tay cũng đã nắm rồi mà. Đàn ông bình thường ai lại đi nắm tay nhau chứ.”

Elly nghiêng đầu. Ở đằng sau, Seto cùng Nira bàn tán *Này, nắm tay nhau đi*, *Không nắm*. “Bố với em cũng nắm tay nhau đấy” Ichiro ý kiến, và ông bố Kanan thông thả đáp “Chuyện này khác con à.”

“Mọi người đi xa quá rồi đó.”

Phong cảnh hỗn loạn, Tsugumi thờ người ra.

Khách quan mà nói, cậu thanh niên có cả ngoại hình lẫn tính cách tốt như Sakutaro sẽ nên cơ chao gì với một người đàn ông trung niên 35 tuổi đã bước sang dốc bên kia của cuộc đời như anh. Trước khi nắm tay, Sakutaro đã nói là không phải yêu đương rồi mà. Không có cách gì để mọi người thôi đi thì thuận theo họ chắc cũng khoong sao.

“A, tuyệt quá! Quả dưa chuột này hình trái tim.”

Elly đã chú ý tới quả dưa chuột trong tay Tsugumi.

“Uhm. Tôi cũng nghĩ Elly sẽ thích.”

“Thích chứ. Nhưng dễ thương như vậy mà ăn mất thì phí lắm.”

“Cậu nói vậy thôi nhưng vẫn lấy làm mời nhậu nhai rôm rốp cho mà xem.”

Seto thì cười hi hi, còn Nira thì im lặng gật đầu.

31. Chương 31

Tsugumi vui vẻ xem họ trêu đùa nhau. Nơi này chẳng qua cũng chỉ là khu chung cư cho những người xa lạ trọ lại, vậy mà lúc nào cũng ấm áp đông vui, hệt như một gia đình. Tuy khó mà tập trung làm việc được, nhưng không bao giờ bị cô đơn nuốt chửng. Anh thầm nghĩ, chuyển đến đây quả là một quyết định đúng đắn.

“Anh Tsugumi, nếu có thời gian, anh có muốn cùng tôi đến thăm ông không?”

Trong lúc mọi người đang tán ngẫu, Sakutaro đột nhiên mở lời.

“Người lạ cũng đến thăm được ư?”

Anh bỗng nhớ ra, ban nãy mình cho rằng ngoài gãy xương, ông còn bị bệnh gì khác.

“Là ông tôi muốn gặp anh đó. Tôi đã từng kể rằng là ông tôi rất coi trọng vườn rau có đúng không? Lúc ông nhập viện, tôi đã hứa là định kì mang rau quả mới thu hoạch đến cho ông xem.”

Chẳng qua từ khi Sakutaro tiếp quản khu vườn, rau quả phát triển tốt. Ông Arenô đã lo cho vườn rauu cứ tiếp tục héo thê này, nhưng gần đây, rau quả trong vườn đột nhiên tươi tốt hẳn lên.

“Cho nên ông muốn gặp anh Tsugumi.”

“Nhưng tôi có làm gì đâu.”

“Nhưng ông nói, thực vật cũng có linh hồn riêng.

Chúng sẽ phản ánh chân thực tấm lòng của người chăm sóc mình. Không xét truyện chăm sóc có tốt ay không, chúng còn phản ánh mức độ tương thích giữa người chăm sóc và chính bản thân chúng nữa.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Thế này thì độ khó cao quá rồi.”

“Chiều ngày kia thế nào? Đến 2 giờ là tôi xong việc.”

“Ừ. Được.”

Tsugumi lập tức đồng ý. Anh vốn đã muốn gặp ông từ trước rồi.

Sakutaro lại lôi cuốn sổ tay mọi khi ra khỏi túi. Vừa mở nắp bút máy thì ngoài cửa vang lên tiếng gọi “Anh Arenô”. Là nhân viên bưu điện.

“Có, tôi tới ngay.”

Sakutaro đóng nắp bút, gấp cuốn sổ lại rồi chạy ra cổng.

Vào ngày hẹn, Tsugumi đã bồn chồn suốt từ sáng. Anh đứng trước bồn rửa mặt, nhìn vào gương. Không có gì kì lạ, nhưng vài phút anh lại dùng nước vuốt nếp tóc.

Tuy vẫn thường nói truyện với Sakutaro, nhưng đây là lần đầu tiên hai người hẹn nhau ra ngoài. Dù sao cũng là đi thăm bệnh, anh nghĩ không cần quá chải chuốt thì hơn. Hơn nữa, ông của Sakutaro là người thông tuệ, anh nghĩ nên cố hết sức để không thốt ra những lời kì quái mới được.

32. Chương 32

Thế nhưng, giờ hẹn đã qua rất lâu mà Sakutaro vẫn chưa quay về chung cư.

Có lẽ công việc vẫn chưa xong, nhưng không liên lạc như vậy chẳng giống Sakutaro chút nào cả. Hay cậu gặp rắc rối gì rồi? Anh lo lắng gọi điện cho cậu, nhưng đầu dây bên kia lại chuyển thành chế độ lời nhắn thoại. Anh chỉ đành để lại lời nhắn: Tsugumi đây, vụ thăm bệnh thế nào?

Sau khi cúp máy, anh lại nghĩ có khi nào Sakutaro đang chờ ở đó hay không. Nhờ đâu cậu đã tới bệnh viện rồi nên mới phải tắt di động thì sao. Nếu thật như vậy thì anh đang bắt cả Sakutaro lẫn ông ấy phải chờ rồi. Nghĩ tới đây, anh bắt đầu cuống lên.

Tsugumi đứng phắt dậy, xách túi trái cây để thăm bệnh rồi vội vã ra khỏi phòng.

Anh đến quầy lễ tân hỏi vị trí phòng bệnh, khi bước tới cuối hành lang, anh nghe thấy một giọng nói quen thuộc phát ra từ căn phòng bốn người đang mở cửa.

“Đậu bắp năm nay to hơn năm ngoái đúng không ông? Cả độ dính cũng tuyệt hảo.”

Là Sakutaro. Quả nhiên anh đã sai lầm khi ngồi chờ ở chung cư.

“Ừm, xin chào...”

Anh rụt rè bước vào phòng bệnh, Sakutaro liền lập tức nhìn qua. Trước khi anh kịp lên tiếng xin lỗi vì đến trễ thì...

“Ủa?”

Sakutaro ngạc nhiên ra mặt, khiến Tsugumi chột khựng lại.

“Ông, anh ấy là Endo Tsugumi mà con luôn nhắc tới đó.”

Nghe giới thiệu, ông cụ cũng nhìn về bên này. Mái tóc bạc được cắt tỉa gọn gàng, trên khuôn mặt góc cạnh hằn những vết nhăn trông như người ngoại quốc. Hoàn toàn không giống Sakutaro chút nào.

“Chào ông, cháu là Endo vừa chuyển đến sống ở tầng hai. Lần này đã được hai người giúp đỡ nhiều...”

“Ấy, mấy lời khách sáo này nọ cứ bỏ qua đi, không hợp với tính ông. Ông cũng phải xin lỗi vì hôm nay mới chào hỏi cậu, lại còn trong tình trạng này nữa chứ. Ông là chủ chung cư Arenó, cũng là ông của Sakutaro.”

Mặc dù đang mặc pyjama nhưng cả người ông cụ vẫn toát lên vẻ chính tề điềm đạm.

“À ừm, đây là chút lòng thành của cháu ạ.”

Anh đưa túi trái cây qua, ông cụ cảm ơn rồi nhận lấy.

“Sakutaro, đem cái này bỏ vào tủ lạnh rồi lấy thạch mời cậu Tsugumi mau. A, không phải cái đó. Đó là đồ tặng kèm bữa trưa mà. Cái màu xanh dương của Shoyodo ấy. Chính là nó.”

“Ông sai con dữ vậy! Mời anh Tsugumi, tuy cái này là quà thăm bệnh nhưng anh cứ dùng đi. Hôm nay trời nóng quá nhỉ. Anh tới tận đây khiến tôi cảm động lắm, nhưng đường đột quá làm tôi hết cả hồn.”

“Sao cơ?”

“Lát để tôi đưa anh về. Dù sao, tôi cũng đi xe tải tới mà.”

Tsugumi ngây người, vì dường như Sakutaro đã quên mất cuộc hẹn.

“Ừm, Sakutaro này...”

Sakutaro nghiêng đầu nghi hoặc, nhìn Tsugumi đang bối rối.

“À, không, không có gì đâu.”

Nơi này là phòng bệnh, không nên nói những điều không cần thiết.

“Phải rồi, cậu Tsugumi đây là nhà văn phải không?”

Ông cụ gợi chuyện.

“Vâng ạ, tuy chẳng bán được cuốn sách nào.”

“Nhà văn chỉ cần có chí là đủ rồi.”

Một lời khẳng định mát lòng mát dạ, khiến bản thân anh tự cảm thấy xấu hổ khi nói những lời nhảm chán đó.

“Cơ mà, bán chạy thì tốt hơn nhĩ.”

Ông cụ chợt đùa một câu khiến Tsugumi cũng mỉm cười theo.

“Này ngồi đi. Ăn thạch mau kéo hết mát.”

Anh cảm ơn rồi ngồi xuống chiếc ghế xếp được chỉ, mở nắp bát thủy tinh tròn đựng thạch. Miếng thạch pha hai màu lục và lam, ở giữa nhồi một miếng mứt đậu đỏ hình con cá nhỏ, mô phỏng hình bể cá đầy mà. Anh vọc thìa vào bát thạch, lòng thầm cảm than đúng là mùa hè có khác.

33. Chương 33

Tsugumi bỏ thử một miếng vào miệng, mùi hương mát lạnh sảng khoái chợt xông lên tận mũi. Là vị bạc hà. Tsugumi không thích bạc hà mấy, nhưng vì đây là đồ được mời nên anh đành lặng lẽ ăn. Ông cụ đột nhiên lên tiếng.

“Cậu không thích bạc hà, đúng không?”

Anh giật mình. Chẳng lẽ trên mặt anh thể hiện rất rõ thế sao.

“Không đâu ạ, ngon lắm.”

“Được rồi, được rồi. Ông cũng không thích bạc hà, y như vị kem đánh răng ấy. Bởi vậy ông nhìn là biết ngay.”

“Ông à, ông lấy thứ không muốn ăn ra mời người ta hả?”

Sakutaro nhăn mặt.

“Thằng ngốc này! Nếu là người thích vị bạc hà thì tốt quá còn gì, chẳng qua cậu Tsugumi đây cũng không thích nên mới thể thôi. Tsugumi này, cậu đưa cái đó cho Sakutaro ăn đi. Sakutaro, mở tủ lấy cái khác cho cậu ấy. Không phải có vị quýt với đào đấy sao. Tsugumi thích vị nào?”

“Dạ, đào ạ”

Tốc độ nói của ông rất vừa phải nên chẳng bao lâu anh đã có thể trả lời một cách tự nhiên.

Mình thích ông cụ.

Tuy chỉ mới trò chuyện với nhau chưa được bao lâu nhưng anh đã cảm thấy như thế.

Quãng thời gian sau đó trôi qua rất vui vẻ. Trong khi hai người đang say sưa trò chuyện về thiết kế của khu chung cư, chuyện vườn rau, chuyện về Hagiwara Sakutaro mà ông đã mượn tên để đặt cho cháu mình, thì trời đã ngả bóng chiều tà.

“Xin lỗi, cháu đã quấy rầy ông lâu thế này.”

“Không sao không sao, lâu lắm ông mới vui như vậy. Nếu có thời gian lại tới thăm ông nhé.”

“Vâng”. Anh chân thành gật đầu rồi cùng Sakutaro rời khỏi phòng bệnh. Nhưng ra tới thang máy, anh mới nhận ra mình đã để quên áo sơ mi khoác ngoài ở trong phòng. Anh cởi ra giữa chừng rồi bỏ quên trên lưng ghế luôn.

“Tôi quay lại lấy áo. Sakutaro cứ đi trước đi.”

“Tôi chờ anh ở sảnh dưới nhé.”

Lúc quay lại phòng bệnh, anh thấy ông Areno đã ngồi dậy, đang định với lấy áo khoác của anh.

“Ồ, ông còn định chờ lần sau Sakutaro tới thì sẽ gửi nó cầm về cho cậu.”

Tsugumi cúi đầu xin lỗi rồi nhận lấy chiếc áo. Anh vừa quay gót thì chợt nghe tiếng ông cụ gọi, quay đầu lại liền bắt gặp ánh nhìn mạnh mẽ thẳng tắp của ông, Tsugumi bất giác đứng thẳng người, Ông cụ nhìn Tsugumi chăm chú, sau đó ánh mắt chợt dịu lại.

“Tsugumi, xin cậu hãy chăm sóc Sakutaro giúp ông.”

“Dạ?”

“Gần đây, thằng nhóc Sakutaro chỉ toàn nói về cậu. Lúc ở gần cậu, trông nó cũng có vẻ thoải mái hơn. Thằng nhóc này trông vững vàng thế thôi, chứ đôi khi cũng ngớ ngẩn lắm. Đầu óc lại còn hay quên quên nhớ nhớ, nên nếu nó có làm gì không đúng thì cậu cứ mắng nó cho ông, không cần kiêng dè gì cả.”

“Đâu có, cháu mới là người luôn được cậu ấy giúp đỡ ạ...”

“Sakutaro là đứa trẻ thật thà, chỉ mong cậu đừng ghét bỏ nó.”

Ông Areno cúi đầu thật thấp. Nhìn ông, anh có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của một người ông hết mực yêu thương cháu mình. Những tia nắng hoàng hôn đỏ ối xuyên qua rèm cửa, ép lên anh luồng cảm xúc mãnh liệt đến mức không thể diễn tả bằng ngôn từ.

“Vâng, cháu biết rồi.”

Ông cụ chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười yên lòng.

Lúc Tsugumi xuống dưới sảnh, Sakurato đã đỗ xe chờ trước cổng. Anh xin lỗi đã để cậu chờ lâu rồi nhanh chóng ngồi lên ghế phụ lái, xe lập tức chuyển bánh. Vì đúng giờ tan tầm nên đường phố rất đông.

“Hôm nay anh Tsugumi đến bất ngờ quá, làm tôi giật cả mình.”

Sakurato vừa xoay vô lăng vừa nói. Tsugumi giật thót.

“Có điều, trông ông tôi có vẻ rất vui.”

“Vậy sao?”

“Ừm, hiếm khi nào thấy ông nói nhiều như vậy. Từ thời còn trẻ ông đã ham mê đọc sách rồi. Hai người toàn nói chuyện sâu sắc, làm tôi chẳng theo kịp gì cả, nhưng mà thấy hai người vui vẻ nên tôi cũng rất vui. Lại biết được chuyện anh Tsugumi không ăn được vị bạc hà nữa chứ.”

“Tôi cũng vui lắm. Thật muốn mong chóng lại được tới thăm ông.”

“Ông tôi sẽ mừng lắm cho xem. À, nhưng lần sau anh nhớ nói trước với tôi một tiếng nhé.”

34. Chương 34

Tsugumi giả vờ bình tĩnh gật đầu, nhưng trong lòng lại lặng lẽ hứng chịu cú sốc rằng cậu đã quên bồng lời hạn. Giờ mà đi nói chuyện này với người ta đã quên thì khác gì đang trách móc họ đâu, nên thôi, tạm thời khoan không nói gì cả. Tuy nhiên đã quyết định như vậy nhưng chẳng hiểu sao bản thân lại cảm thấy ngượng ngùng.

Mặc dù anh đã cố gắng lảng tránh lúc bị mọi người trêu ghẹo, gán ghép hai người, nhưng nếu bảo anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mình cùng Sakutaro trở thành một đôi thì là nói dối. Chuyện này giống như ban

đêm mơ thấy mộng đẹp, khi thức dậy cũng biết đó chỉ là mơ. Cứ cho là không cố ý đi nữa, nhưng giấc mơ là thứ phản ánh mong muốn sâu kín của con người, nên có lẽ đâu đó trong trái tim anh đang thầm cảm thấy tự mãn chăng? Anh xota xa cười nhạo bản thân vì đã xem một cậu trai nhỏ hơn mình làm đối tượng.

“Anh cười gì vậy?”

“Vài chuyện linh tinh thôi.”

Xe dừng lại chờ đèn đỏ. Tsugumi lơ đãng nhìn dòng người đang vội vã sang đường qua lớp kính chắn gió. Có đôi tình nhân trẻ đang nắm chặt tay nhau, bắt kể cái nóng của tháng tám. Có những nhân viên công sở vắt áo vest lên vai, vừa trò chuyện vừa bước về phía quán bia. Có bà mẹ tay xách túi mua hàng, đang dạo bước cùng đứa con nhỏ. Có rất nhiều người ở đây, nhưng dường như chỉ có mình anh bị đẩy khỏi đám đông.

Đến một lúc nào đó, mình lại có thể hòa vào vòng quay ấy chứ?

Đang thần thờ nhìn cảnh tượng trôi qua, ánh mắt anh bất ngờ khựng lại.

Shinji đang qua đường ngay vạch kẻ phía trước, bên cạnh anh ta là một phụ nữ trẻ. Đang giữa mùa hè nhưng quần áo của cô vẫn vô cùng kín đáo, dưới chiếc váy lộ ra đôi chân dài thon thả. Hai người vừa đi vừa trò chuyện rất vui vẻ. Đèn lại chuyển xanh, xe tiếp tục lăn bánh. Tsugumi bắt giắc ngoảnh đầu nhìn theo.

“Anh thấy người quen sao?”

Nghe Sakutarō hỏi, anh giật mình nhìn về phía ghế lái.

“À, tôi trông thấy... Shinji.”

Tsugami bối rối buột miệng.

“À thì, lâu quá không gặp nên tôi hơi ngạc nhiên một chút. Anh ấy đang đi cùng một cô gái. Trông họ có vẻ hạnh phúc, tốt quá.”

Tsugumi thốt lên những câu dối lòng, cảm thấy rất phiền muộn với bộ máy ý thức hoạt động nửa vời của mình, tuy biết rõ đó là lời dối lòng, nhưng lại không kìm được mà bô bô ra như vậy. Anh cố gắng tìm kiếm đề tài để chuyển hướng câu chuyện.

“Tối nay ăn gì nhỉ?”

Sakutarō thần nhiên hỏi, như thể không có chuyện gì.

Trên đường về nhà, sức nhớ ra bánh mì cho ngày mai đã hết, Tsugumi bảo Sakutarō thả mình trước cửa siêu thị.

Trời nóng quá nên anh mua cả đá bào. Một ly vị trà xanh vani và một ly vị dâu. Anh nhét chúng vào túi đá giữ lạnh rồi xách bằng một tay, thủng thỉnh ra về.

Khi đi ngang qua công viên, vì không kìm nổi cơn khát nơi cổ họng nên anh đành ngồi xuống ghế, thưởng thức ly đá bào vị trà xanh. Thấy mát lạnh cả người. Ấy thế mà cơn khát vẫn chưa lui, anh bèn mở tiếp ly vị dâu. Cả hai ly hương vị đều na ná nhau. Vừa lạnh vừa ngọt, nhưng cổ họng anh vẫn khát khô như thế.

Hai màu xanh đỏ nhân tạo kia chắc đã nhuộm lười anh thành màu sắc kỳ quái rồi.

Chỉ tiếc anh không mang theo gương nên không cách nào xem được.

Và rồi anh chợt nhớ lại lần anh ghe qua công viên trước, sau khi đi gặp Shinji về. So với khi ấy, anh cảm thấy bản thân dường như không hề trưởng thành lên chút nào.

Tại sao lại thế nhỉ? Rõ ràng anh đã gặp rất nhiều chuyện vui mà. Hôm nay được gặp ông của Sakutarō. Hôm nọ còn được một người trong chung cư mở tiệc chào mừng. Cánh bướm trắng trong đêm. Ngôi sao cùng mặt trăng chữ C. Quả dưa chuột hình trái tim. Đều là những chuyện vụn vặt nhưng lại rất vui vẻ. Cứ tưởng khi niềm vui tích lại càng nhiều thì chẳng mấy chốc mọi nỗi đau cùng ký ức về nó sẽ ngày càng xa xôi. Thật ra gần đây, số lần anh nhớ tới Shinji đã giảm xuống, vậy mà chỉ cần một lần lướt qua nhau cũng đủ khiến ký ức lùa về. Công sức bao ngày anh cố gắng quên lãng, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cứ như thể trở về con số không. Tsugumi vẫn còn yêu anh ta ư? Không phải thế. Chẳng qua anh chỉ tự nhắc lại lần nữa, rằng anh và

người yêu chung sống gần mười năm đã chia tay, giờ chỉ còn lại mình anh. Liệu anh còn muốn ủ ê tới khi nào?

35. Chương 35

Tsugumi bỗng cảm thấy phía sau lưng có người.

“Sakutaro...”

Anh gọi, nhưng không quay đầu lại.

“Cho nên tôi mới thắc mắc, tại sao anh chưa cần quay lại đã biết là tôi?”

Giọng cậu vừa vui mừng, vừa bối rối.

“Tôi đã nói là không có lý do rồi mà.”

Nghe câu trả lời dở khóc dở cười, Sakutaro bước tới ngồi cạnh anh.

“Anh về muộn nên tôi hơi lo.”

Vừa nói, Sakutaro vừa nhìn hai ly đá bào rỗng.

“Một mình anh ăn hết ư?”

“Ừ. Trà xanh với dâu.”

“Lè lưỡi thử xem”

“Để làm gì?”

“Chắc chắn lưỡi anh có màu kỳ lạ cho xem!”

Tư tưởng giống nhau quá mức làm anh khẽ phì cười.

“Anh Tsugumi, tôi xin lỗi.”

Đột nhiên sakutaro nói lời xin lỗi.

“Hừm?”

Bị hỏi ngược lại, Sakutaro liền lúng túng không biết phải nói sao.

“Lúc ở bệnh viện tôi tắt điện thoại, về đến nhà mới nhận được lời nhắn của anh.”

Tsugumi đây, vụ thăm bệnh thế nào?

“Không lẽ, hôm nay chúng ta có hẹn?”

Cậu hỏi nghiêm túc, khiến Tsugumi nhớ lại cảm giác khó chịu kia. Rõ ràng đó là chuyện cậu đã hứa mà, nghe xong lời nhắn vẫn không nhớ ra là sao? Anh chợt nhớ đến những lời ông Arenô nói ban chiều.

“Thằng nhóc này trông vững vàng thế thôi, chứ đôi khi cũng ngớ ngẩn lắm. Đầu óc lại còn hay quên quên nhớ nhớ, nên nếu nó có làm gì không đúng thì cậu cứ mắng nó cho ông, không cần kiêng dè gì cả.”

“Sakutaro là đứa trẻ thật thà, chỉ mong cậu đừng ghét bỏ nó”

“Sự thật rất xin lỗi. Không phải tôi giả vờ không biết để trốn hẹn đâu.”

“Không cần để ý đâu. Ai cũng có lúc lơ đãng cơ mà.”

Tsugumi cảm thấy Sakutaro lơ đãng là vì cậu và anh tồn tại ở những thế giới khác nhau. Nhưng cậu ấy đã xin lỗi tới mức này, giờ còn đến tận công viên vì lo lắng cho anh nữa. Chỉ cần nhiều đó thôi cũng đủ khiến cán cân cảm xúc của anh nghiêng về phía cảm kích cậu phải là chuyện tuyệt đối không thể nhưng tỉ lệ vô

cùng thấp. Nếu không biết chấp nhận hiện thực thì anh sẽ trở thành một kẻ đáng lo ngại. Dù vậy, như khoảng khắc vừa rồi, anh đã ngỡ mình đang nằm mơ.

Anh khụy chân xuống, để tầm mắt ngang với Sakutaro.

“Tôi hiểu mà, Sakutaro. Nếu được, từ giờ chúng ta vẫn là bạn...”

“Không phải thế!”

Sakutaro xăng giọng, siết tay anh chặt hơn.

“Không phải như thế...”

Cậu chán chường gục mặt xuống, liên tục lắc đầu đầy hoang mang.

“Sakutaro?”

Tsugumi ngồi thụp xuống, lén nhìn từ dưới lên, thì Sakutaro lại xoay mặt sang chỗ khác. Trời tối quá, anh nhìn không rõ lắm, nhưng dường như môi cậu đang rướm đỏ. Trái tim anh bỗng “thịch” một tiếng lạch nhịp.

Cậu ấy cắn môi đến chảy máu sao?

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Sakutaro không đáp.

“Lúc này tôi đã cảm thấy thế rồi, Sakutaro, cậu đang phiền não chuyện gì đúng không? Tôi biết mình không nên xen vào, nhưng nếu cậu không chê thì bất cứ lúc nào tôi cũng sẵn sàng lắng nghe cậu.”

Sakutaro vẫn không đáp, cũng chẳng thả tay anh ra, ngược lại còn siết chặt hơn. Đau quá. Tsugumi cảm nhận được sự run rẩy của Sakutaro truyền tới từ cánh tay bị nắm của anh.

“Xin lỗi, tôi không thể nói được.”

Sakutaro run rẩy lắc đầu.

“Tuy không nói ra được, nhưng xin anh, hãy ở yên như thế một lát thôi.”

Sao Sakutaro lại trở nên như thế này, Tsugumi không tài nào hiểu được.

Chính vì không hiểu được, nên anh chỉ có thể dùng cánh tay còn lại ôm lấy đầu Sakutaro.

Trong bóng đêm, hai người nắm tay nhau quay về chung cư.

36. Chương 36

Đứng trước cánh cổng được bao phủ trong ánh huỳnh quang dịu dàng, Sakutaro vẫn không thả tay anh ra. Bộ dáng rất bất an như đứa trẻ bị bố mẹ bỏ rơi đó gợi về một ký ức xa xôi trong lòng Tsugumi.

“Bố đi đây. Tsugumi ở nhà phải ngoan nhé.”

Trước mỗi lần đi trực ca tối, bố luôn đứng ở cổng vẫy tay với anh.

“Tạm biệt bố. Cố gắng lên bố nhé.”

Tsugumi cũng mỉm cười vẫy tay với bố mình. Nhưng thực ra cậu nhóc rất cô đơn. Phải một mình trải qua đêm tối, Tsugumi vừa sợ hãi, vừa bất an. Nhiều lúc anh chỉ muốn bố đừng đi nữa, muốn ông đọc sách cho mình rồi hai người cùng nhau ngủ, muốn ông lúc nào cũng ở bên mình. Nhưng cậu nhóc không thể nói ra mong ước ấy. Khi biết bố phải làm việc vất vả như vậy đều vì mình, trái tim con trẻ cũng biết đau. Hình ảnh non nớt của bản thân anh lúc đó như chập vào làm một với Sakutaro lúc này.

“Đi thôi, Sakutaro.”

Tsugumi kéo tay Sakutaro, đi vòng qua vườn rau sau nhà.

“Mở cửa đi.”

Nghe anh nói vậy, Sakutaro liền lôi chìa khóa từ trong túi ra. Từ cửa sau có lối dẫn thẳng đến phòng của chủ nhà. Sakutaro hiện đang dùng căn phòng đó.

“Đừng lo, đêm nay tôi sẽ ở lại với cậu.”

Hai người không bật đèn, cứ thế bước vào căn phòng chìm trong bóng tối. Đột nhiên Tsugumi bị ôm chặt lấy. Tiếng cảm ơn nhỏ được về ý lại khẽ vang bên tai, anh nhẹ nhàng vỗ hai cái lên lưng cậu như an ủi thì chợt cả người anh lảo đảo, dường như bị Sakutaro đang ngồi dưới sàn kéo ngã theo.

“Sakutaro, cậu có sao không? Đầu gối có bị va...”

“Tôi sợ...”

Thanh âm nhỏ tới mức như tưởng như không nghe rõ.

Sợ gì cơ? Anh thắc mắc nhưng không hỏi ra miệng.

Dù có hỏi đi nữa thì Sakutaro trong tình trạng bị mắc kẹt này cũng chẳng thể trả lời. Thay vì hỏi thăm, Tsugumi chỉ siết chặt vòng tay. Sakutaro chợt lật người, cùng với bờ môi nhấn xuống, toàn bộ sức nặng cơ thể cậu cũng đè lên người anh. Sức nặng ấy khiến không khí trong phổi anh như bị ép hết ra ngoài. Tuy khó chịu, nhưng anh không định kháng cự, chỉ càng làm nụ hôn sâu thêm.

Trong không khí nóng ẩm của mùa hạ, chỉ chớp mắt mồ hôi đã túa ra. Trong lúc môi kề môi, thân thể quấn quýt, hai bên đều nhận ra họ bắt đầu muốn tiến thêm bước nữa.

Nếu muốn rút lui thì đây là cơ hội cuối cùng.

Trong bóng tối mịt mờ chỉ đủ để nhìn thấy khuôn mặt, ánh mắt hai người giao nhau.

“... Quần áo.”

Chỉ cần thế thôi đã hiểu. Họ nhòe người dậy, lần mò trong bóng đêm, tự mình cởi quần áo.

Cơ thể Sakutaro không có chút thịt thừa, phô bày bờ vai chắc nịch. Chỉ tích tắc, cánh tay linh hoạt với đường nét cơ bắp rõ ràng kia đã vươn ra, ôm lấy thân thể gầy yếu của Tsugumi vào lòng.

Đúng lúc này, tiếng mở cửa căn phòng bên cạnh đột ngột vang lên khiến cả hai giật mình.

“Đừng lo. Chờ một chút, tôi đi ngay đây, khoảng mười phút sau sẽ tới.”

Là giọng của Kudo, cùng tiếng bước chân vang vọng hành lang. Chắc anh ta lại bị tác giả đắt khách đang phụ trách gọi đi. Tiếp đó, có tiếng chân nhẹ nhàng chạy xuống cầu thang. Là Elly.

“Đáng ghét, ngủ quên mất rồi! A, anh Kudo, hôm nay cho tôi đi nhờ với, nếu không thì muộn mất!”

“Không được, bên tôi cũng đang kẹt đây.”

Nổi tiếng sập cửa vô tình là tiếng giày cao gót lộp cộp lao đi. Hai người ôm nhau nín thở thì lại nghe thấy tiếng cười của bố con Kanan vọng xuống từ trên tầng. Còn có cả mùi cà ri phảng phất. Chờ đến khi căn phòng yên tĩnh trở lại, Tsugumi khẽ cười.

“Nơi này thật náo nhiệt.”

“Anh không thích náo nhiệt sao?”

“Thích chứ! Nó khiến tôi cảm thấy an tâm, vì biết mình không chỉ có một mình.”

“Ừm tôi cũng vậy.”

Miệng thì nói thế, nhưng Sakutaro lại nhìn anh bằng ánh mắt như con thú lạc đàn.

Giống như cậu đang cất dấu một bí mật không thể nói cho ai.

37. Chương 37

Không lẽ, Sakutaro mới là người cô đơn nhất ở nơi này...

Tsugumi choàng cánh tay qua cổ Sakutaro, trao cho cậu một nụ hôn sâu. Không chỉ trên môi, mà còn hôn lên má, lên mắt cậu. Khi anh luồn tay qua những sợi tóc thẳng, cắn mạnh một phát lên mái tóc dày dặn của cậu, Sakutaro giật mình co rúm lại. Phản ứng của cậu làm Tsugumi bật cười.

“Anh Tsugumi ác quá.”

“Xin lỗi.”

“Hình tượng anh trong mắt tôi đã hơi thay đổi rồi.”

“Cậu tưởng tôi thế nào?”

“Tôi tưởng anh phải bị động hơn cơ”

“Trông tôi thế này thôi, chứ tôi nhiều tuổi hơn Sakutaro mà.”

Nói dối! Thực ra Tsugumi không có nhiều kinh nghiệm tới vậy. Trước khi quen Shinji, anh chỉ toàn đơn phương. Người đàn ông đầu tiên của Tsugumi chính là anh ta. Shinji là loại người chủ động, còn nếu hỏi Tsugumi thuộc loại nào, thì anh chính là loại để mặc tất cả cho đối phương quyết định. Nhưng lúc này...

“Được rồi, Sakutaro không cần nghĩ gì cả.”

Anh trở mình thay đổi vị trí của hai người, hai tay nâng niu gò má cậu, đặt lên đó một nụ hôn âu yếm.

Sakutaro đêm nay rõ ràng rất lạ. Dù rần rở đến đâu, người ta cũng có khi bất ngờ đánh mất phương hướng, cứ buông thả bản thân trôi theo dòng chảy. Tuy không rõ tại sao, nhưng vẫn muốn tiếp nhận hết thảy.

Một người bình thường có hoạt bát sôi nổi đến đâu cũng không tránh khỏi những khi suy sụp. Cho dù chỉ một đêm, nhưng sẽ có lúc nổi cô đơn bất chợt ủa tới như muốn hủy hoại tất cả những gì mà người đó đã dày công gây dựng. Đêm nay, anh cảm thấy Sakutaro đang đứng giữa lằn ranh ấy.

Tuy chờ đến sáng hôm sau có lẽ sẽ nguôi ngoai đi phần nào, nhưng có những khi người ta không có kịp chờ trời sáng, mà đã bầu vịu ngay lấy ai đó bên cạnh. Có người vẫn tiếp tục duy trì mối quan hệ ấy, nhưng cũng có người chỉ coi đó là lầm lỡ nhất thời.

Chuyện đêm nay sẽ phát triển theo hướng nào, anh không thể đoán được. Anh chỉ biết, nếu có thể giúp Sakutaro ổn định tâm trạng thì thế nào cũng đáng. Từ khi quen biết nhau tới nay, Sakutaro đã cứu rồi anh rất nhiều. Nếu đây là cách duy nhất giúp được Sakutaro trong lúc cậu đang đau khổ, thì làm vậy cũng không sao.

Nếu là hồi trẻ, có khi anh sẽ cho rằng một đêm chẳng đáng giá đến mức này. Nhưng giờ thì anh đã biết chỉ cần một lần thôi cũng có thể cứu rồi một ai đó.

“Tsugumi.”

Sakutaro gọi tên anh nhiều lần, mỗi lần gọi lại buông xuống một nụ hôn dịu dàng. Tiếng gọi ấy vọng tới trái tim tưởng chừng không thể chạm vào của anh, từng chút, từng chút một.

A...

Trong nháy mắt, anh cảm thấy có mũi kim bằng đường đang đâm thật sâu vào lồng ngực.

Mũi kim ấy lập tức tan chảy dưới nhiệt độ cơ thể, chỉ còn sót lại vị ngọt đang dần thấm thấu qua từng tế bào.

Lúc này đây, Tsugumi mới chợt nhận ra từ sâu thẳm đáy lòng, anh đã nảy sinh tình cảm với Sakutaro. Tại sao lại vào lúc này chứ? Thời điểm eo le tới mức khiến người ta sững sờ.

Anh đã nghĩ cậu là người tốt.

Anh rất biết ơn những điều tốt đẹp cậu dành cho anh.

Anh đã cho rằng, sau này hai người vẫn sẽ là bạn tốt.

Những chuyện thoát nhìn tưởng như không liên quan đến tình yêu từng chút một đan chồng lên nhau. Trong lúc anh chưa kịp để ý, tầng tầng cảm xúc đã lắng đọng sâu sắc. Ẩn sâu sau lòng tốt luôn mạnh mẽ một mầm yêu đang say ngủ. Tuy đã viết về nhiều trường hợp thế này trong những cuốn tiểu thuyết khác nhau, ấy vậy mà khi trở thành chuyện của chính mình, anh lại không hề nhận ra.

Không sao cả, vẫn còn có thể cứu vãn. Vẫn còn có thể...

“Tôi sợ...”

Đêm qua, không biết trái tim run rẩy của cậu có được cứ rồi chút nào không? Tsugumi nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc rối của Sakutaro, vuốt thật nhẹ để không làm cậu thức giấc. Đột nhiên, anh phát hiện một khoảng trống tóc ở chéch phía sau đầu cậu. Đó là một vết sẹo hình trăng khuyết. Chỉ riêng nơi này không mọc tóc.

38. Chương 38

Sakutaro bị thương?

Bình thường vết sẹo bị tóc che đi nên anh không chú ý tới. Tsugumi thử tưởng tượng ra hình ảnh Sakutaro hồi nhỏ. Hẳn là một cậu bé mặc quần cộc chạy lăng xăng khắp nơi nhặt nhạnh cành cây, đang vung vẩy chơi đùa thì vô tình khiến chính mình bị thương. Cứ lặp đi lặp lại như vậy mà dần dần lớn lên.

“Anh đang cười gì vậy?”

Một giọng nói khàn khàn cất lên, anh quay lại nhìn Sakutaro. Không biết cậu đã mở mắt từ khi nào.

“Cậu dậy lúc nào thế?”

“Mới được một lúc.”

“Trên đầu cậu có một vết sẹo nhỉ.”

Anh vừa dứt lời, Sakutaro đã nheo mắt lại, trông không giống đang cười.

“Do một tai nạn.”

“Bị từ ngày xưa?”

“Ừ, cũng khá lâu rồi.”

Sakutaro ngồi dậy, khoác chiếc áo sơ mi bị quăng một bên tới qua.

“Anh Tsugumi, hôm qua, tôi...”

Tsugumi cúi đầu, liên tục xoa xoa gáy. Anh không biết làm sao để xử lý chuyện này. Lòng hối hận trào dâng, anh đưa ra quyết định mà không nghĩ ngợi.

“Thật là, mình mấy chỗ nào cũng đau ê ẩm.”

Tsugumi khẽ cười, Sakutaro quay lại nhìn anh.

“Sakutaro nồng nhiệt quá, làm tôi hơi bị ngạc nhiên đấy.”

Vừa nói, anh vừa vươn tay nhặt quần áo, rồi xấu hổ xoay lưng lại mặt đồ. Những lúc thế này, không nên cợt nhả thì hơn. Nếu làm lỗi quá sẽ bị phát hiện ngay, nên Tsugumi cố gắng cư xử sao cho trông có vẻ bình thường nhất.

“Cậu không cần tỏ vẻ mặt như vậy đâu.”

“Sao cơ?”

Tsugumi giả vờ thông dong chỉnh lại mái tóc rối tung của mình.

“Tôi rất biết ơn cậu đã giúp đỡ tôi rất nhiều, cho tôi thuê phòng, an ủi khi tôi buồn bã. Vậy nên, tôi chỉ đơn thuần muốn giúp lại cậu thôi. Cho nên, nói sao nhỉ chuyện hôm qua cứ để vậy đi, cậu không cần chịu trách nhiệm hay gì đâu.”

Để lời nói nghe có vẻ cợt nhả hơn, anh còn cố tình sử dụng kính ngữ ở cuối câu.

Làm như thế sẽ tạo được khoảng cách giữa hai người, tâm trạng anh có thể bình tĩnh hơn.

Trước những câu nói nửa đùa nửa thật của Tsugumi, chân mày Sakutaro chau lại. Vẻ mặt ấy nhìn như một đứa trẻ con đang quyết tâm dùng trực giác của mình, hoặc giống một người lớn đang cố dùng năng lực quan sát để nhìn thấu người khác. Nếu tình cảm bị phát hiện, anh sẽ không còn chỗ dung thân nữa.

“Bố ơi, con về rồi! Đói quá!”

Bất chợt ngoài sảnh vang lên tiếng gọi của Ichiro. Hình như cậu nhóc vừa đi tập thể dục về.

“Về rồi hả? Sáng nay ăn tạm chỗ cà ri hôm qua nhé. Bố sắp phải đi làm rồi, con rửa đĩa giúp bố được không?”

Tiếng bước chân cùng giọng nói của Kanan vọng xuống từ tầng hai.

“Vâng, con biết rồi, bố đi nhé.”

Sau tiếng bước chân vui vẻ chạy lên tầng, lời chào buổi sáng đượm vẻ ngái ngủ của Seto vọng lại. Rồi tiếng vịn vòi nước ở bồn rửa tay, tiếng nước chảy xối xả.

“Vậy, tôi cũng...”

Hòa vào những âm thanh sinh hoạt hỗn tạp ấy, Tsugumi đứng dậy.

“Anh Tsugumi.”

Sakutaro ngẩng đầu. Vẻ mặt khổ sở của cậu khiến lòng ngực anh thất lại.

“Nếu để mọi người trông thấy thì tôi cũng khó xử lắm.”

Nghe anh nhấn mạnh hai từ “tôi cũng”, đôi môi hơi hé của Sakutaro đành khép lại.

“Tạm biệt.” Anh vẫy tay ngang hông, rồi ra ngoài bằng cửa sau giống như đêm qua. Mảnh vườn sau nhà, nơi anh bước ra từ phía tây, nắng mai không vào tới nơi này.

Ba ngày sau, Sakutaro phải đi tham quan cùng tổ dân phố nên vắng nhà. Tuy nói là du lịch, nhưng đây là công việc cậu nhận làm. Trên 70% số người tham gia là người cao tuổi nên cần phải có người chăm sóc họ.

39. Chương 39

Quan hệ giữa hai người vẫn giữ nguyên hiện trạng như khi chia tay vào buổi sáng sau đêm hôm đó.

Anh không định động đến, cũng tự cảnh cáo mình không được động đến nó.

Chuyện lần này, đôi với kẻ không giỏi xử lý chuyện tình cảm như anh, thì làm được như thế đã tốt lắm rồi. Thế mà tại sao anh lại thấy buồn vậy nhỉ? Một người có thói quen lúc nào cũng ép bản thân phải suy nghĩ mọi chuyện cho ra ngọn ngành như anh, giờ lại quyết tâm trốn tránh, không muốn tìm hiểu đến cùng nguyên nhân vì sao mình lại cảm thấy buồn như vậy.

Đêm hôm đó, Sakutaro đã ở ranh giới tan vỡ. Chính anh là người muốn bảo vệ cậu. Mặc dù không nghĩ là phải dùng đến cơ thể mình theo cách như thế, nhưng Chỉ cần có thể giúp ích cho cậu, dù chỉ một chút thôi cũng đủ rồi. Chẳng phải ngay từ đầu anh đã định làm vậy sao?

Những tia sáng rực rỡ sắc màu đỏ, xanh, vàng rơi xuống từ lớp tranh kính màu trên cao. Tsugumi nằm ngửa trên chiếu, tắm mình trong những sắc màu đó, thầm thắc mắc thần linh có tồn tại thật không.

Nếu có thì anh cầu cho chuyện này đừng đi xa hơn nữa.

Anh đã nhận quá nhiều từ Sakutaro rồi.

Lòng tốt, sự dịu dàng và tất cả những từ không thể diễn tả bằng lời không xuất phát từ tình yêu.

Nên giữ những điều tốt đẹp mãi vẹn nguyên như vậy.

Mà để làm được điều đó, thì cần phải có sức mạnh.

Đây là định luật chung của tất cả mọi việc trên thế giới này.

Những vệt sáng chậm rãi dịch chuyển theo thời gian, anh từ từ nhích người theo chúng.

Anh muốn nhờ những tia sáng xinh đẹp ấy xua đi tình cảm ngang trái trong tim.

“Tác phẩm gần đây được phản hồi tốt đấy.”

Ngồi ở phía đối diện, Nakanishi hào hứng nói. Có vẻ như phản hồi của độc giả về mẫu truyện đăng trên tạp chí tiểu thuyết Shinpa tháng vừa rồi của Tsugumi khá tốt.

“Đây là sách mới lần này, có lẽ sẽ bán tốt.”

“Vậy sao?”

Tsugumi rất muốn kỳ vọng vào cuốn sách này, nhưng mặt khác anh lại sợ kỳ vọng càng lắm, thất vọng sẽ càng nhiều. Hai luồng cảm xúc ấy giằng xé dữ dội trong lòng anh.

Với tình trạng lượng ấn bản đầu tiên bị cắt giảm, nếu cuốn sách lần này vẫn không bán được, chỉ e anh sẽ không giữ nổi bất cơm. Tạm bỏ qua ý kiến của bộ phận biên tập, bên kinh doanh rất có thể sẽ sa thải anh nếu tình huống xấu nhất xảy ra. Số tác giả biến mất khỏi tạp chí, đến sách mới cũng không ra được cuốn nào mà dần dần biệt tăm biệt tích nhiều vô kể. Dù cố gắng đến mấy cũng không thể nhớ ra tên của họ. Thậm chí người ta còn có thể viết nên cả một câu chuyện về lý do mất tích của những tác giả ấy.

Sau khi bàn bạc thêm một chút về bài đăng trên số tạp chí tiếp theo. Tsugumi tạm biết Nakanishi. Vừa bước ra khỏi quán, anh đã thấy khó thở vì hơi nóng giữa buổi trưa. Trong lúc chờ đèn tín hiệu đổi màu ở trước vạch qua đường, anh đột nhiên chú ý đến người đàn ông bên cạnh mình. Đang giữa mùa hè mà những li gấp trên áo vest của anh ta vẫn chỉnh tề, Tsugumi nhận ra ngay người đó là Shinji. Người kia cũng nhìn sang, trợn to đôi mắt dài đẹp. Sau vài giây ngỡ ngàng, Shinji là người nở nụ cười trước.

“Lâu rồi không gặp. Lại thật đấy, Tsugumi lại chịu xuống phố cơ à? Em có hẹn sao?”

Anh ta thật hiểu anh. Đèn tín hiệu chuyển xanh, hai người sống vai bước qua đường một cách tự nhiên.

“Hôm nào trời cũng nóng hầm hập. Mùa hè đúng là mùa khổ ải với nhân viên công sở tụi anh.”

“Ai bảo anh không chịu cởi áo khoác.”

Mùa hè, dù có cẩn thận thế nào thì áo sơ mi vẫn bị ngấm mồ hôi. Shinji từng nói anh ta không thích cởi áo vest vì trông rất lười thôi. Tuy hai người đã chia tay nhau, nhưng dường như cuộc sống của Shinji vẫn không có gì thay đổi. Nếu anh ta lười thôi hơn một chút thì biết đâu đã hiểu được giá trị của Tsugumi. Mà không, khẳng định giá trị tồn tại của bản thân bằng chuyện như vậy chỉ khiến anh càng thêm thê thảm.

40. Chương 40

“Gần đây, tôi có trông thấy Shinji đấy.”

“Hả? Ở đâu cơ? Sao em không gọi anh?”

“Vì anh đang đi cùng một cô gái.”

Shinji chột khựng lại.

“Đó là đối tượng kết hôn của anh à?”

“Ừ”

Shinji ngập ngừng như muốn kéo dài thời gian. Nhưng chỉ cần nghe vậy thôi là Tsugumi đã hiểu.

“Nếu cứ tiến triển thuận lợi thế này, thì có lẽ sẽ tiến tới hôn nhân.”

Anh nên hiểu sự ngập ngừng kia là dụi dằng hay gian trá đây?

“Tốt quá rồi. Chúc anh hạnh phúc.”

“Xin lỗi em.”

“Xin lỗi gì chứ? Chúng ta đã chia tay rồi, Đâu còn liên quan gì.”

Anh mỉm cười. Nhưng trong lòng lại rất đau. Dù đã chấp nhận chuyện chia tay đi nữa, anh vẫn cần thời gian để có thể thành tâm chúc phúc cho tình yêu mới của Shinji.

“Tsugumi thì sao?”

Nghe Shinji hỏi, khuôn mặt của Sakutaro liền hiện lên trong đầu anh.

“Tôi đang để ý một người, nhưng mà...”

“Sao cơ?”

Shinji nhìn anh. Từ sau khi chia tay, đây là lần đầu tiên Shinji thấy anh ta sột ruột đến thế. Có vẻ Shinji cũng nhận ra mình thất thố, anh ta lập tức cười trừ, rồi cứ treo nguyên nụ cười giả tạo đó mà hỏi.

“Hiện giờ em vui chứ?”

“Ừ, cũng khá vui.”

Tsugumi cũng đeo lên một nụ cười giả tạo. Anh không hề nói dối. Mỗi ngày trôi qua đều có một niềm vui nho nhỏ. Chẳng qua đã xảy ra một sự cố đột ngột chấm dứt chuỗi ngày ấy. Không hiểu sao tự dưng thấy buồn cười nên anh đã cười thật.

“Tsugumi tươi tỉnh hơn trước nhỉ.”

Có lẽ Shinji đang hiểu lầm, nhưng đến lúc tạm biệt, Tsugumi vẫn để mặc Shinji tiếp tục hiểu lầm.

Đi được vài bước, anh ngoảnh đầu lại nhìn, nhưng đã không thể tìm ra hình bóng Shinji giữa khu phố hành chính tấp nập nhân viên công sở qua lại. Tsugumi tiếp tục tiến về phía trước, vừa đi vừa suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Anh đã từng cho rằng, mình có thể sống mãi bên Shinji như thế. Họ từng dự định một ngày kia sẽ dọn ra nhà riêng, từng bàn tới việc nuôi chó mèo. Vậy mà tất cả đều tan biến như một giấc mơ.

Còn anh, anh đã cố vẽ ra viễn cảnh mười năm tiếp theo nhưng thất bại.

Hôm nay tuy vẫn còn sống, nhưng ngày mai thế nào thì không ai biết được.

Tsugumi hiểu rõ cuộc đời chính là như vậy.

Anh không biết mình có thể tiếp tục làm nhà văn tới bao giờ, nếu không thể đi tiếp con đường này, anh sẽ phải ra ngoài kiếm sống. Nhưng ngoài việc viết lách, anh không biết bản thân có thể làm được gì. Công việc là nền tảng cuộc sống, chân bước không vững thì tương lai mờ mịt là phải.

Nghĩ sang chuyện tình cảm cũng thế, cũng thế thắm không khác gì sự nghiệp long đong lận đận của anh. Không thể dùng Sakurato thế chỗ Shinji, nhưng

Cứ nghĩ đến chuyện phải đi tìm người khác ... anh cũng không sao làm được.

Tsugumi không phải loại người thường lui đến gay bar, anh lúc nào cũng rúc trong nhà làm việc nên chẳng mấy khi có cơ hội gặp gỡ tiếp xúc với người khác. Mặc dù nam nữ bình thường đến một độ tuổi nào đó sẽ than thở về việc chưa tìm được ai, nhưng với một người như anh thì xác suất gặp được một đối tượng phù hợp là cực kỳ thấp.

41. Chương 41

Tóm lại, trong 70 năm cuộc đời thì anh còn những 35 năm. Nếu may mắn gặp được người hợp ý thì không sao, nhưng trong trường hợp vẫn lẻ loi đơn chiếc, anh thực sự không thể tưởng tượng được nỗi cô đơn khi phải sống một mình.

Ít ra, có nhiều bạn bè sẽ đỡ hơn.

Ý tưởng này không khả thi lắm, vì anh giao tiếp rất dở, cũng không chịu được những nơi ồn ào. Trước hết cứ ra ngoài làm quen với nhiều người cái đã, trong đó hẳn sẽ có người hợp ý anh.

Còn về Sakurato, cứ tiếp tục làm bạn như hiện giờ là tốt nhất.

Nếu là bạn bè, anh có thể xây dựng một mối quan hệ tốt đẹp với cậu ấy. Dù sao tình yêu vẫn chưa kịp thành hình, nếu cứ vịn vào danh nghĩa tình bạn thì sẽ đến lúc tình cảm xuôi theo hướng ấy thôi.

Hẳn là sẽ đầu vào đó. Có lẽ. Biết đâu. Chắc chắn vậy.

Anh tự khích lệ bản thân rồi đứng bật dậy.

Đối trá! Cảm xúc đâu phải thứ giản đơn như thế!

Tsugumi hiểu rõ điều này. Nhưng cho dù là vậy, anh vẫn muốn được ở bên Sakutarō.

Làm bạn cũng được, anh vẫn muốn làm một người bạn có thể cùng cậu giải bày bất cứ chuyện gì.

Vì vậy, quả nhiên anh không thể để chuyện đêm đó trôi theo dòng nước.

Sakurato sẽ nghĩ sao đây, bản chất cậu vốn là người nghiêm túc, nên lúc này hẳn vẫn còn đang phiến não. Nếu vậy, có lẽ anh nên ngỏ ý lại lần nữa là mình muốn làm bạn với cậu ấy.

Trời càng về chiều, nhiệt độ lại càng tăng. Vừa ra khỏi khu phố hành chính, Tsugumi liền trông thấy một quán kem di động bắt mắt. Người ta rong xe tải lồng vòng quanh khu để bán hàng. Trời nóng đến mức này, không chỉ có mấy cô gái trẻ mà cả những nhân viên công sở tuổi trung niên cũng xếp hàng mua kem. Tsugumi cũng mua một cây kem vani.

Anh vừa liếm láp, vừa rảo bước về phía ga tàu điện ngầm. Kem rất lạnh, vị cũng rất ngọt.

“Cố lên nào.”

Tsugumi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt. Những khối mây vũ tích trắng lóa như đang phát sáng, đặc quánh như một tấm đệm có thể ngồi lên được. Anh giả vờ vờn

Vai để giang rộng hai tay, miếng kem trượt khỏi vỏ ốc quế, rơi đánh “bẹp” một tiếng trên mặt đất.

Về đến nhà anh đã thấy một đôi giày thể thao màu xanh biển ở trước cửa. Là giày của Sakutarō.

“Tôi thích bánh bao bán ở suối nước nóng lắm, nhớ nhẩn xinh xắn.”

Tsugumi nghe thấy tiếng Elly vọng ra từ căn phòng đang mở toang cửa của Sakutarō.

“Em thích gói bánh quy này! Bánh quy, Bánh quy!”

Cùng tiếng reo hò phấn khích của Ichiro, mọi người lục tục kéo nhau ra khỏi phòng. Trên tay ai cũng có một món quà nho nhỏ. Seto chỉ vào phòng Sakurato, “Có quà đấy.”

“Cậu về rồi đấy à?”

Nghe thấy giọng nói vang lên qua khe cửa, Sakutaro đã nhìn về bên này. Cậu đang thu dọn hành lý, xung quanh ngổn ngang những bọc quà cùng quần áo rải rác khắp phòng. Tsugumi thấy vậy cũng mỉm cười.

“Tôi về rồi. Có quà cho anh đây.”

Anh xin phép rồi bước vào phòng.

“Tôi đã rất đau đầu vì không biết nên tặng gì cho anh Tsugumi.”

Sakutaro đưa cho anh một bộ bưu thiếp hình hoa bìm bìm và đưa hấu vẽ bằng màu nước, tông màu nhạt được tô rất đẹp. Khi nghe anh bảo sẽ dán nó trước bàn làm việc của mình, Sakutaro tỏ ra phần khởi.

“Đang lúc dở dang mọi bề thế này mà tôi lại đi vắng, xin lỗi anh.”

Cậu đột ngột vào đề làm anh giật thót tim.

“Chuyện thành ra thế này, tôi cũng biết là khó có khả năng...”

“Không sao đâu, tôi cũng không nói rõ ràng mà. Nhưng tôi...”

... Vẫn muốn làm bạn với Sakutaro.

“ ... Nhưng tôi mong anh Tsugumi vẫn là người bạn quan trọng nhất của tôi.”

42. Chương 42

Bị đối phương giành phần nói trước, Tsugumi vô cùng bối rối.

Sakutaro rất dịu dàng, rất chân thành. Anh còn đang lo rằng mình sẽ không thể nói lên những lời đó, ai ngờ cậu đã nói hộ anh luôn rồi. Mỗi chuyện thế này mà cũng không làm được. Chính Tsugumi cũng muốn nói những lời tương tự, vậy mà giờ anh lại thấy sốc. Anh thấy xấu hổ trước một bản thân như vậy.

“Ừ, tất nhiên rồi. Từ giờ chúng ta vẫn là bạn bè nhé.”

Cứ tưởng sẽ có thể mỉm cười thản nhiên, nhưng trong lòng anh lại vô cùng trống rỗng.

“Cảm ơn cậu về món quà.”

Tsugumi đang tính cầm bưu thiếp đứng dậy thì ...

“Khoan đã, tôi vẫn chưa nói xong.”

Anh ngoái đầu lại.

“Tôi có chuyện nhất định phải nói cho anh nghe.”

Mặt Sakutaro trông như sắp khóc.

“ ... Ừ, tôi nghe đây.”

Tsugumi đang đứng lên nửa chừng lại ngồi xuống.

“Nhưng tôi phải nói trước, chuyện đêm đó cũng một phần là do tôi muốn làm vậy, không phải Sakutaro ép buộc tôi. Cho nên, nếu cậu còn định xin lỗi gì đó thì tôi không nghe đâu.”

Anh vừa dứt lời, vẻ mặt Sakutaro trở nên vô cùng phức tạp.

“Tại sao vậy nhỉ?”

Sakutaro mỉm cười, nhưng nét tươi vui không hề chạm tới đáy mắt.

“Mỗi khi ở bên anh Tsugumi, không hiểu sao tôi luôn cảm thấy mình được tha thứ.”

“Chuyện này ...”

“Tôi rất thích gương mặt của anh Tsugumi. Lúc anh cười hai mắt sẽ híp lại, cong cong như vầng trăng khuyết dịu dàng. Thi thoảng đôi mắt ấy trông như sắp khóc, không quá mạnh mẽ nhưng lại khiến những người như tôi cảm thấy an lòng. Không phải tôi đang nói về Phật tổ từ bi, mà nó giống như một kẻ vô dụng khi được người ta bảo rằng ‘Nơi này chào đón anh’. Lúc đọc tiểu thuyết của anh Tsugumi, tôi cũng nghĩ như thế.”

Sakutaro ngẩng mặt nhìn trần nhà. Trên đó cũng lấp một khung tranh kính hình bán nguyệt hệt như bên phòng Tsugumi. Những tia sáng lung linh phân cách hai người đang ngồi đối diện nhau.

“Vết thương trên đầu tôi, là do tai nạn giao thông ba năm về trước.”

“Tai nạn?”

Lời hỏi thăm vang ra run rẩy, lo lắng. Sao thế này? Sao anh lại có dự cảm rằng mình sắp phải nghe một chuyện rất đáng sợ?

“Đầu tôi bị va đập mạnh rồi hỏng luôn. Hỏng bên trong này này.”

“Bên trong...?”

“Quá trình hỏng hóc thực ra cũng đơn giản.”

Giọng Sakutaro trầm lắng tới rợn người.

Ngày hôm đó, Sakutaro sắp muộn giờ hẹn với khách hàng nên đã cố băng qua đường khi đèn xanh vừa tắt, đi được nửa đường thì bị một chiếc mô tô phóng vọt ra từ đằng sau xe tải tông trúng. Có lẽ vì thấy đèn tín hiệu chiều đỏ đã chuyển xanh rồi, nên người lái mô tô kia cảm thấy không cần phải dừng lại.

Sakutaro chỉ bị một vết thương ngoài da do gáy đập xuống mặt đường tạo nên. Kiểm tra sóng điện não cũng không phát hiện vấn đề gì, nên bạn bè cùng người thân của Sakutaro và cả chính cậu đều cho rằng thật may mắn.

Nhưng kể từ một sự kiện nhỏ mà mọi thứ đã thay đổi.

Vào dịp đầu năm mới, một người đồng nghiệp gửi cho cậu ảnh của một đứa bé trắng trẻo mũm mĩm hệt kẹo bông gòn làm thiệp mừng năm mới. Chỗ người gửi ghi tên của người đồng nghiệp ấy và tên các thành viên trong gia đình anh ta. Trong đó có một đứa trẻ tên là Reina. Hôm đám cưới của người đồng nghiệp đó cậu cũng tham gia, nên có biết mặt cô vợ. Nhưng mà họ có con từ khi nào thế nhỉ?

Sau khi kỳ nghỉ kết thúc, cậu thử hỏi đồng nghiệp mình thì bị anh ta cười, “Cậu hỏi gì kì vậy? Năm ngoái, vợ vừa sinh xong tôi đã thông báo ngay còn gì, còn được cả phòng chúc mừng mà. Lại nói, cậu vẫn chưa lấy vợ à? Giờ nghĩ dần đi là vừa. Có con rồi, ngày nào cũng như được tiếp thêm sức mạnh ấy.”

43. Chương 43

Sakutaro mỉm cười vẽ vai anh đồng nghiệp nọ rồi lảng mắt. Với một người không thể yêu phụ nữ như Sakutaro, kết hôn hay có con đều là chuyện rất xa vời. Nhưng nếu có một người yêu để chung sống với nhau suốt cả đời thì tốt biết mấy. Thay vì than thở về những khác biệt giữa người với người, cậu nên vui vẻ

thường thức sự khác biệt ấy thì hơn. Khi ấy cậu chỉ mãi mê suy nghĩ chuyện đó mà lại bỏ qua điểm quan trọng nhất.

Sau đó, kế toán cần nhần thúc giục cậu mau chóng xuất biên lai. Sakutaro mở ngăn kéo ra mới thấy cả tập biên lai đang chất đầy trong đấy. Vì đang lúc bận rộn nên Cậu quên bég mất. Tuy bà kế toán ấy lần nào cũng lảm lời như vậy, Sakutaro lại cảm thấy làm những việc liên quan đến tiền nong thì phải để người như thế làm mới hợp. Cậu tiếp tục suy nghĩ lệch trọng tâm vấn đề.

Nhưng đến lần thứ ba thì Sakutaro không thể cười được nữa. Cậu quên không lập bản dự toán cần phải trình lên trên trước cuối tuần. Đây là lần xem xét chỉnh sửa cuối cùng nên nhất định không được để sai sót. Cậu chợt lạnh toát sống lưng.

“Lúc mới bắt đầu quen việc chính là lúc dễ mắc sai lầm nhất. Cậu phải làm ăn cho cẩn thận vào.”

Dù đang cúi đầu trước đàn anh, Sakutaro vẫn cảm thấy có gì không ổn. Ai cũng có lúc sơ sẩy mắc lỗi, nhưng hình như gần đây cậu mắc lỗi quá thường xuyên rồi. Chẳng lẽ như lời đàn anh nói, do cậu đã chênh mảng công việc?

Nào, phải chấn chỉnh lại thôi!

Nhưng kết quả của sự chấn chỉnh ấy lại là một sai sót nghiêm trọng.

Khi thực hiện vụ làm ăn có giá trị bằng 1/3 doanh thu trong quý, Sakutaro đã nhầm thời hạn bàn giao công trình của một trung tâm mua sắm quy mô lớn tận ba ngày. Cậu đã quên sạch chuyện thời hạn bàn giao bị đẩy sớm lên, mà cứ tiếp tục cho thi công theo lịch trình cũ. Đến sát ngày bàn giao, khi xảy ra tình trạng “ông nói gà bà nói vịt” với người phụ trách, cậu mới nhận ra vấn đề.

Người mới vào nghề như Sakutaro tuy chỉ được giao cho thi công một phần của trung tâm, nhưng đây vẫn là lỗi nghiêm trọng, khiến trưởng phòng phải đích thân đến tận nơi xin lỗi. Mặc dù là công ty lớn, nhưng nhìn chung những người làm trong ngành xây dựng đều khá nóng tính. Khi phải hứng chịu những lời khiển trách nặng nề ào ào trút xuống như dội bom, Sakutaro thần thờ.

Chuyện quan trọng như thay đổi lịch bàn giao, sao cậu có thể quên được chứ?

Biết đâu là do phía đối tác nhầm lẫn trước rồi đổ thừa cho cậu thì sao?

Cậu đặt ra những giả thuyết giạt gân như trong phim trinh thám, cảm thấy chuyện này thật không thể tin nổi.

Vậy nên Sakutaro cố gắng nhịn nhục, vừa quay về chỗ liền hỏi cậu đàn em ngồi cạnh bên. Nhưng câu trả lời nhận được là...

“... Xin lỗi. Em có nghe thấy anh Arenô nói về chuyện đổi lịch bàn giao qua điện thoại.”

Trong mắt cậu đàn em, Sakutaro nhìn thấy sự áy náy, đồng tình, và cả chút khinh miệt.

Hôm ấy, lần đầu tiên Sakutaro uống đến say mềm. Sai lầm thì ai chẳng mắc, nhưng cậu là loại người chuyên đổ lỗi cho người khác như vậy sao? Mà thực sự cậu chẳng nhớ gì cả. Mọi người ai cũng nhớ, vậy mà chỉ mình cậu không có chút ấn tượng nào trong đầu.

Đầu tiên là chuyện gì nhỉ? Con của người đồng nghiệp? Biên lai phải đưa lại cho kế toán? Bánh kẹo ông nhờ mua? Thời hạn nộp bản dự toán? Đã hứa buổi chiều sẽ liên lạc mà lại quên mất, để đàn em đợi chờ vô ích.

Rồi cả lần này nữa...

Sakutaro không quên. Là do ký ức của cậu đã biến mất sạch sẽ. Tại sao? Vì sao lại thế? Đầu óc cậu bị làm sao vậy? Nghĩ đến đây, cánh tay đang rót rượu chợt khựng lại.

... Đầu ư? W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cậu run rẩy chạm tay lên gáy. Vết thương bên ngoài đã lành rồi. Nhưng bên trong thì sao? Bên trong đầu cậu bị sao rồi? Giữa quán ăn náo nhiệt, Sakutaro lại như bị phủ trong giá rét.

Tuần sau đó, cậu xin nghỉ để đi khám lại cho kĩ. Vẫn không tìm ra điểm gì bất thường, dù rõ ràng cậu đang có dấu hiệu của chứng mất trí nhớ. Sau khi kiểm tra toàn diện, bác sĩ kết luận rằng, có lẽ nguyên nhân là do đầu bị va đập trong vụ tai nạn lần trước. Cậu đã sớm đoán được điều này nên kiên quyết yêu cầu.

“Xin hãy điều trị ngay cho tôi. Nó gây trở ngại rất lớn cho công việc của tôi. Cực kì bất cập.”

Thấy Sakutaro tỏ khổ, bác sĩ chỉ nhoẻn miệng cười.

Một nụ cười chuyên nghiệp, không mang chút cảm xúc nào, khiến cậu nổi hết cả da gà.

44. Chương 44

Và rồi cậu nhận được một câu trả lời mơ hồ, rằng “Phải theo dõi một thời gian trước đã”, khiến sợi dây tâm trạng đang căng bỗng đứt phụt. Theo dõi một thời gian là sao? Cậu đâu có nhiều thời gian như thế. Ngay trong giây phút này, biết đâu bản thân cậu đang quên mất chuyện quan trọng gì rồi. Ngày mai, nhờ chẳng may cậu lại phạm sai lầm gì đó ở công ty thì sao?

“Anh Arenó, xin anh hãy bình tĩnh. Có thể tình trạng này chỉ là nhất thời. Từ lúc xảy ra tai nạn đến nay cũng đã hơn nửa năm, mà tôi vẫn chưa thể nắm bắt được tình hình hiện tại của anh. Với tình trạng thế này, chúng tôi không thể tiến hành trị liệu. Anh hãy quay lại đây sau một tuần nữa. Lúc đó, phiền anh cho tôi biết chi tiết những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian ấy.”

Sakutaro vâng vâng dạ dạ, siết chặt nắm tay, gật đầu không biết bao nhiêu lần.

Trong khoảng thời gian một tuần trước lần khám tiếp theo, Sakutaro đã không để xảy ra sai sót gì ở công ty, trên chuyến tàu về nhà vào thứ Sáu, cậu thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ cậu đã nghỉ quá lên. Bác sĩ cũng nói đó có thể chỉ là tình trạng nhất thời. Trong lần chẩn đoán kế tiếp, khi cậu nói tuần này không gặp vấn đề gì, bác sĩ đã mỉm cười gật đầu rồi dặn cậu một tuần sau ghé lại.

Nhưng tuần tiếp theo lại xảy ra chuyện. Cậu đã quên giao tài liệu cho cô gái ở bên phòng hỗ trợ kinh doanh. Đây tuy không phải sai lầm to tát, nhưng Sakutaro vẫn cực kỳ để ý, vậy nên cậu đã nói khéo với mọi người rằng, nếu thấy có điều không ổn xin hãy lập tức nói cho cậu biết. Cuối tuần đó, cậu được quản lý rủ đi nhậu.

“Cậu đang quên chuyện gì à? Nếu còn bận tâm vụ gần đây thì cứ quên nó đi. Ai chẳng có một hai lần phạm sai lầm ngớ ngẩn chứ. Như tôi hai năm trước còn...”

Viên quản lý bắt đầu kể về những thất bại của mình và khích lệ Sakutaro. Cậu rất biết ơn ông, nhưng sự thật quá đáng sợ khiến cậu không thể nào bộc bạch.

Rằng cậu đang mắc bệnh, mà căn bệnh đó lại chưa có biện pháp chữa trị hiệu quả...

Mỗi ngày, chỉ nói những chuyện chung chung với người khác, tích cực hoạt động đầu ngón tay, chịu khó động não, không thả mình theo những ý nghĩ bi quan, Sakutaro chỉ có thể làm những điều này.

Mức độ đăng trí của Sakutaro hiện giờ còn khá nhẹ, nhưng sau này ra sao thì chẳng ai hay biết. Nếu chỉ dừng ở mức này, xem như may mắn. Nhưng biết đâu nó sẽ nặng lên, hậu quả sẽ nghiêm trọng tới mức nào? Chỉ quên linh tinh thứ này thứ nọ, hay còn quên nhiều chuyện hơn nữa?

Cậu sẽ quên những chuyện xảy ra xung quanh sao? Sẽ quên mất ai đó ư? Bạn bè. Gia đình. Tên chú chó ngày xưa từng nuôi. Tên của mỗi tình đầu. Quên chuyện đã giành cúp vô địch giải bóng đá. Nếu quên hết tất cả, cậu có còn là cậu không? Cuối cùng liệu có quên nốt bản thân mình là ai...?

Sakutaro sợ hãi chỉ muốn thét lên.

Kể từ ngày hôm ấy, cậu bắt đầu ghi chép lại mọi việc. Cậu ghi lại cả những chuyện nhỏ nhặt nhất để đảm bảo dù có quên mất cũng không sao. Nhưng khi gặp đối tác không thể dụng cái gì cũng ghi chú, vì thế cậu quyết tâm lắng nghe cho thật kĩ để sau đó có thể ghi lại. Dù đối phương nói đùa, cậu vẫn cầm cúi chép

bằng hết nên không thể nào trò chuyện vui vẻ với người ta. Đánh giá của khách hàng đương nhiên cũng vì vậy mà bớt tích cực hẳn. Trong kinh doanh, ngoài chuyện làm được việc ra, thì khả năng trò chuyện với đối tác về những chủ đề ngoài công việc cũng được xét đến khi chấm điểm thành tích.

Dù biết rõ điều đó nhưng cậu vẫn sợ sẽ lãng quên hơn, nên không thể tập trung vào cuộc trò chuyện. Dần dà, giấc ngủ của cậu trở nên chập chờn hơn. Dù đã leo lên giường, nhưng nếu không ôn lại tất cả những gì xảy ra trong ngày và xác nhận từng mục ghi chú thì cậu sẽ thấp thỏm không yên. Chẳng qua, vì không thể nào ghi chép suốt 24 tiếng đồng hồ, nên cậu liên tục mắc những sai lầm nhỏ, rồi phản ứng thái quá trước tất cả những chuyện ấy. Cùng một việc, Sakutaro cứ phải xác nhận đi xác nhận lại không biết bao nhiêu lần khiến mọi người đều cảm thấy khó chịu, vì thế mà cậu bị cả phòng cô lập.

Đến một ngày nọ, Sakutaro bị trưởng phòng gọi ra nói chuyện, cậu không thể tiếp tục giấu diếm bệnh tình được nữa. Ban đầu cậu chỉ thỉnh thoảng quên quên nhớ nhớ, nhưng do ảnh hưởng của sự lo lắng quá độ, cậu đã phải dùng cả thuốc an thần.

Khi bị đề nghị tạm nghỉ một thời gian, đôi chân cậu như muốn khuỵu xuống.

Bị khuyên nghỉ việc ở công ty này chẳng khác nào bị khuyên về hưu cả. Cho dù là doanh nghiệp lớn tới cỡ nào, phúc lợi y tế tốt đến đâu, thì ngành xây dựng trên cơ bản vẫn là thế giới của đàn ông. Con đực yếu ớt sẽ tự động bị đào thải. Tuy vậy, người ta phớt lờ tất cả để nhẹ nhàng khuyên cậu nên “suy nghĩ về đề nghị này”.

45. Chương 45

Gia đình cậu cũng ủng hộ nên làm vậy thì hơn. Không lâu trước đó, khi Sakutaro cho biết về bệnh trạng của mình, bố mẹ cậu đều vô cùng hoảng hốt. “Nhất định phải chữa!” “Hay con thử đi du lịch đây đó cho khuây khỏa tinh thần đi?” “Đây chỉ là vấn đề tâm lý thôi.” “Mạnh mẽ lên con nhé!” Bố mẹ càng lo lắng, thì những áp lực Sakutaro phải chịu càng tăng.

Cuối cùng, người giải vây cho cậu chính là ông. Ông đã kéo Sakutaro đang sắp bị đè bẹp bởi những lời an ủi và động viên của gia đình ra khỏi nhà, và cho cậu ở tạm chỗ ông.

Thế nhưng, cho dù chuyển về sống ở khu chung cư, tình trạng của Sakutaro vẫn không khá khẩm hơn. Cậu làm thủ tục xin nghỉ việc, mỗi tuần đều đến bệnh viện để được tư vấn và kiểm tra căn bệnh đang trị. Cuộc sống của cậu chỉ quanh quẩn có vậy. Hằng ngày cậu chẳng phải làm gì nên không cần lo là mình sẽ quên. Mà có quên cũng chẳng sao hết. Ngoài việc lo lắng cho bệnh tình của mình ra, cậu không còn việc gì để làm cả.

Trước khi gặp tai nạn, Sakutaro cũng có giấc mơ và hy vọng của riêng mình.

Cậu từng nghĩ, chỉ cần bản thân cố gắng thì ước mơ và hy vọng sẽ thành hiện thực.

Nhưng bây giờ thì sao? Cái đầu hổng hóc này y như vòi nước hổng van, ký ức cứ nhỏ tong tong ra ngoài từng giọt một. Cậu tránh mặt bạn bè. Người yêu thì không có. Thời đại học cậu từng hẹn hò với một người, nhưng sau khi ra trường, vì lý do công việc bận rộn mà dần dần bỏ bê nhau, cuối cùng dẫn đến chia tay. Tuy cậu có để ý một người, nhưng vẫn chỉ dừng lại ở mức độ bạn bè. Cậu không muốn khiến người mình thích bị liên lụy, nên cho rằng bỏ qua là tốt nhất.

Dối trá! Chẳng qua vì Sakutaro sợ, sợ bị người mình thích vứt bỏ, giống như bị người ta đuổi khỏi công ty. Thực ra cậu không hề bị sa thải, nhưng chẳng hiểu sao vẫn cảm thấy như thế. Sakutaro nghĩ mình bệnh thật rồi. Cuộc đời cậu đã bị đảo lộn hoàn toàn, hết như Othello1.

1. Othello là nhân vật chính trong vở bi kịch cùng tên được đại văn hào Shakespeare sáng tác năm 1603, dựa trên một truyện ngắn tên là Un Capitano Moro của nhà văn Ý Cinthio.

Chính vào khoảng thời gian đó, cậu đọc được tiểu thuyết của Tsugumi.

Hình như có người bỏ quên nó khi đang đợi tới lượt tư vấn.

Màn đêm, tỏa sáng.

Cậu cảm thấy hứng thú với tiêu đề cuốn sách.

Đã lâu lắm rồi Sakutaro mới nảy sinh hứng thú với một thứ gì. Không chỉ thờ ơ với người, cậu còn hứng hờ với những bản nhạc mình thường nghe, những bộ phim từng thích, phòng tập thể hình vẫn hay ghé qua. Chuỗi ngày lạnh cảm trước tất cả cứ kéo dài như một sợi dây thừng cuộn lỏng lẻo, rã rời.

Cuốn tiểu thuyết đầu tiên cậu đọc của Tsugumi là câu chuyện kể về người đàn ông mắc chứng bệnh ưa sạch sẽ. Những thứ anh ta không thể chạm vào cứ tăng dần, từ nền gạch ướt, toilet, vòi nước ở bên ngoài, tay cầm trên xe bus... Anh ta bị cả xã hội xa lánh. Chính sự dồn ép của xã hội đã khiến bệnh tình anh ta càng thêm trầm trọng hơn. Sakutaro đọc tới đây thì dừng lại. Nhưng cậu thực sự muốn biết chuyện xảy ra tiếp theo nên lại rứt rở mở sách.

Cuốn sách này y như lời tiên tri về tương lai của cậu.

Đến cuối truyện, nhân vật chính vẫn không chữa được căn bệnh ưa sạch sẽ của mình. À không, phải nói là bệnh tình của anh ta ngày càng tồi tệ hơn. Thế nhưng, nhân vật chính đã tìm được hạnh phúc bên trong bán kính một mét những thứ anh ta có thể chạm vào. Bằng tư thế cuộn tròn như thai nhi, anh ta nhắm mắt lại, an giấc từ tận đáy lòng. Cũng có thể cho rằng anh ta không được cứu vớt. Nhưng kì lạ thay, cảm giác hạnh phúc bỗng bồng bềnh trôi giữa những hàng chữ trong mấy trang giấy cuối truyện kia là gì vậy? Bi thảm. Nhưng cũng hạnh phúc quá!

Tại sao tâm trạng cậu bỗng thay đổi thế này, Sakutaro không thể nào giải thích rõ bằng lời.

Dù bi thảm vẫn tiếp tục sống. Cho dù sống tiếp cũng không vấn đề gì. Anh ta được quyền như vậy. Có lẽ nhân vật chính đã nghĩ như thế. Nếu là trước khi gặp tai nạn, chưa chắc Sakutaro đã lý giải được điều này. Cậu sẽ cho rằng đây là một câu chuyện buồn rồi lập tức quên đi, hoặc chỉ giả vờ thấu hiểu, rằng ừ thì hạnh phúc đối với mỗi người mỗi khác, rồi cứ để mặc nó trôi qua.

Nhưng Sakutaro lúc này không thể quên, cũng không tài nào để nó trôi qua được.

Từ khi mắc bệnh, cậu đã luôn nghĩ, mình không thể ở “nơi như thế”. Luôn cố gắng vượt tự nhủ mình phải rời đi, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Vậy mà tiểu thuyết của Tsugumi lại vẽ nên một “nơi như thế” mà Sakutaro vẫn muốn chạy trốn, hơn nữa cậu còn thấy được bóng dáng mình trong đó.

46. Chương 46

Cho nên cậu không còn cách nào để cho nó trôi đi, và đã đứng yên ở “nơi như thế”. Cậu bắt đầu giúp ông chăm sóc vườn rau, cũng lãnh luôn trách nhiệm thay bóng đèn đã hỏng ở hành lang lẫn lối vào của khu chung cư, sửa sang cửa nẻo và mái nhà. Trong khoảng thời gian này, cậu bắt đầu tham gia các buổi tụ tập của những vị khách trọ.

Thỉnh thoảng cậu cũng được những người già neo đơn sống gần đó nhờ đến chăm sóc vườn, đang rảnh rỗi nên cậu nhận lời hết, khi ra về đã được họ cảm ơn. Cảm xúc ấy thật không thể diễn tả bằng lời.

Từ đó trở đi, Sakutaro bắt đầu hành nghề nhận việc theo yêu cầu.

Dù chỉ nhận những việc trong phạm vi năng lực của bản thân, và đã ghi lại hết tất cả chuyện đã hứa, nhưng cậu vẫn không cách nào thực hiện chúng hoàn hảo. Lâu lâu cậu cũng quên ghi chép, nhưng dù thế, cậu vẫn tiếp tục ở lại “nơi như thế”. Lần này bằng ý chí của bản thân.

“Tôi đã được tiểu thuyết của anh Tsugumi cứu rồi đó.”

Sakutaro chậm rãi kết thúc câu chuyện của mình.

“Vậy mà, sau từng ấy chuyện, tôi lại quên mất lời hẹn với anh Tsugumi.”

Tsugumi không thể nói gì. Cứ vào lúc quan trọng, miệng anh dường như lại bị mất chức năng.

“Tôi đã đọc tất cả các tác phẩm của anh Tsugunu, từng thử tưởng tượng xem anh là người thế nào, lên mạng tìm kiếm xem không biết có hội ký tặng hay cuộc phỏng vấn nào không. Cho nên lúc gặp được anh, tôi đã vô cùng kinh ngạc, vô cùng hạnh phúc khi mình có thể giúp gì đó cho anh Tsugumi. Cả vụ Miu Miu cũng rất cảm ơn anh.

Sakutaro vẫn nhìn xuống sàn, bàn tay cứ mở ra rồi lại siết chặt.

“Nếu còn khỏe mạnh, tôi nhất định sẽ yêu anh Tsugumi.”

Chậm rãi mở ra. Rồi nắm chặt lại.

“Nhưng tôi nghĩ, nếu mình còn khỏe thì đã không có cơ hội đọc tiểu thuyết của anh.”

Sakutaro ngẩng đầu nói với Tsugumi.

“Tôi... sẽ không yêu ai nữa.”

Hơi thở chợt nghẽn lại trong lồng ngực, Tsugumi siết chặt bàn tay đang đặt trên đùi.

“Hiện giờ tuy tôi vẫn có thể sinh hoạt bình thường, nhưng sau này chẳng biết sẽ ra sao. Có thể bệnh tình càng nghiêm trọng hơn. Mà khi bệnh tình trở nặng, người bị tôi quên lãng sẽ đáng thương biết nhường nào.”

Nụ cười trên gương mặt Sakutaro dần lụi tắt như ngọn nến trước gió.

Ngoài kia, hoàng hôn đã buông xuống, những tia sáng rọi xuống từ lớp kính màu trên trần nhà cũng tắt dần.

Sau đó, chỉ còn màn đêm tĩnh mịch trải dài vô tận. “Tôi sợ...”

Lời Sakutaro nói đêm ấy lại vọng về, Tsugumi nhắm chặt hai mắt.

Sợ. Chuyện này quả thực quá đáng sợ! Anh run rẩy từ tận sâu trong tâm khảm.

Nếu là mình, có lẽ anh không tài nào gượng dậy nổi.

“Đôi khi tôi cũng thử tưởng tượng xem sau này sẽ ra sao.”

“Chúng ta sẽ ổn cả thôi.”

Sakutaro đã nói thế lúc thu hoạch vườn rau.

Khi ấy, Tsugumi còn cảm thấy giữa họ tồn tại một khoảng cách.

Sakutaro có gia đình, có cuộc sống dư dả, có nền tảng vững chắc, nên mới có thể nghĩ rằng cậu sẽ ổn. Có lẽ cậu không hiểu được cảm xúc của một người tứ cố vô thân như anh. Nhưng, một Sakutaro từng dùng nụ cười để động viên Tsugumi khi ấy, lại ôm trong lòng vấn đề trầm trọng hơn anh nhiều.

“Người bị tôi quên lãng sẽ đáng thương biết bao.”

Sakutaro đã nói vậy.

Đúng là như thế.

Bị người mình yêu quên lãng sẽ rất đau khổ.

Cho nên, không muốn yêu ai cả. Người ngộ ra điều này, còn đau khổ hơn nữa.

“Sakutaro.”

Khi anh gọi tên cậu, một giọt nước mắt nhỏ xuống cánh hoa bìm bìm nhạt màu in trên thiếp.

47. Chương 47

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Sakutaro vội chỉnh lại tư thế, ngồi ngay ngắn đối diện với Tsugumi.

“Mọi chuyện là như vậy. Tôi đã hành xử vô trách nhiệm rồi.”

Sakutaro áp hai tay lên chiếu, cúi thấp đầu.

“Đừng như vậy, Sakutaro.”

Tsugumi luống cuống đỡ lấy đầu cậu.

“Chuyện kia, là do hai bên đều tự nguyện mà.”

“Xin lỗi...” w

Khóe miệng Sakutaro khẽ nhếch.

“Được rồi mà, không cần cố cười đâu.”

Anh từng nghĩ cậu là người có nụ cười dịu dàng. Khi ở bên cậu, anh cảm thấy rất an tâm. Nhưng...

Những cảm xúc mãnh liệt đang cuộn trào trong lòng anh. Sakutaro nghĩ vậy là sai rồi. Sai nghiêm trọng! Con giận sôi sục lần ất nổi đau thương, Tsugumi quệt vội nước mắt, rồi nhích đầu gối lại gần Sakutaro.

“Không sao đâu.”

Anh ôm chặt lấy cậu.

“Anh Tsugumi, tôi...”

“Đã bảo không sao đâu mà. Cậu không cần phải nói gì cả.”

Tsugumi ôm đầu cậu vào lòng.

“Tôi với Sakutaro chỉ là bạn bè thôi.”

Anh dùng chính tay mình ngắt rụng búp non tình cảm vừa mới nhú trong tim.

Búp non mang tên tình ái đó, nếu vào thời điểm khác, ở một nơi chốn khác, có lẽ sẽ nở thành một đóa hoa xinh đẹp. Nhưng đủ rồi. Trên đôi tay của Sakutaro hiện đang treo quá nhiều gánh nặng, khiến cậu không thể vươn ra đón nhận bó hoa mà người khác đưa cho.

“Tuy không thể giúp cậu chuyện gì to tát...”

Bản thân anh chẳng có gì cả. Đây là lần đầu tiên Tsugumi cảm thấy xấu hổ vì điều đó, nhưng anh không có thời gian để than vãn chuyện này. Anh phải tìm ra thứ có thể giúp ích cho Sakutaro trong số những gì mình có. Chắc chắn phải có thứ gì đó. Thứ gì đây nhỉ?

“...Nhưng tôi sẽ viết truyện.”

Sau một hồi suy nghĩ, Tsugumi đã chốt được phương án này. Một người còn không cứu nổi chính mình như anh làm sao có đủ năng lực để cứu giúp người khác. Tsugumi được cứu rồi nhờ việc viết lách, còn Sakutaro lại được cứu rồi nhờ tiểu thuyết của anh. Sự thật này đã xoa dịu Tsugumi, cho nên...

“Tôi sẽ viết thật nhiều.”

Anh không còn thời gian để khóc lóc nữa.

“Tôi sẽ viết...”

Tsugumi sẽ chôn kín mối tình trong lòng. Có lẽ rất đau khổ, nhưng nếu không chấp nhận điều đó thì anh chẳng thể ở bên cạnh Sakutaro. Những áp lực cậu phải gánh vác đã nặng lắm rồi. Anh chỉ có thể cố gắng không gây cản trở thêm cho cậu.

Ngực áo sơ mi anh ướt đầm. Sakutaro đang lặng lẽ khóc. Nước mắt cậu thấm qua lớp vải, ngấm vào tận tim anh.

Từ trước đến giờ, Tsugumi từng trải qua rất nhiều chuyện cay đắng, mỗi lần như vậy, anh đều cảm thấy tuyệt vọng mà cầu vãi tứ phương dù chẳng theo một tôn giáo nào. Nhưng bây giờ chuyện của bản thân anh đã không còn quan trọng nữa. Nếu như thánh thần thật sự tồn tại anh sẽ cầu xin ngài dùng cả phần của anh, phần của cả hai để cứu lấy Sakutaro.

Tiếng động cơ xe tải vọng vào từ bên ngoài cánh cửa sổ đang mở, Tsugumi dời tay khỏi bàn phím, nhích tới bên cửa sổ.

“Sakutaro về rồi à”

Anh nhào người lên bậu cửa, cất tiếng chào.

“Tôi về rồi đây.”

Vượt qua những chậu phong lữ trắng đặt bên cạnh hàng rào đồng đen, anh trông thấy Sakutaro đang ngẩng đầu nhìn lên tầng hai.

“Sakutaro này, bí ngô sắp thu hoạch được rồi. Cả đậu bắp cũng thế.”

“Ồ, vậy phải ra hái luôn trước bữa trưa mới được.”

Sakutaro đi vòng qua mảnh vườn phía sau. Tsugumi tắt nguồn máy tính, anh đưa tay với chiếc mũ rơm vừa mua trong hè, lại cảm thấy hôm nay trời mát chắc không cần đến nó nên bỏ lại rồi ra khỏi phòng.

48. Chương 48

Trong vườn rau, Sakutaro đang dùng kéo thu hoạch bí ngô. Thấy anh đến gần, cậu dừng tay nhìn sang, bên trong chiếc rổ cắp ngang hông đã có ba trái bí ngô nhỏ nhắn, cùng rất nhiều đậu bắp thon dài.

“Hái thêm một ít tía tô có được không?”

Tsugumi ngồi xổm bên cạnh Sakutaro, vỗ vỗ trái bí ngô đã quắt hằn đi vì mùa hè.

“Anh định làm gì vậy?”

“Nấu bữa trưa. Hôm qua Nira cho tôi một ít gạo Koshihikari, đặc sản của Niigata. Hình như nhà cậu ấy gửi lên.”

“À, Nira không tự nấu ăn nhì.”

“Phí thật. Gạo Niigata siêu ngon đấy!”

“Vậy bữa trưa anh định nấu món gì?”

“Chắc sẽ làm cơm nắm. Cơm nắm muối vùng với cơm nắm chiên rưới tương. Tôi sẽ gói tía tô bên ngoài lớp tương rồi chiên. Ngày xưa bà nội từng làm cho tôi ăn món này.”

“Nghe có vẻ ngon đấy.”

“Có cả phần cho Sakutaro nữa.”

“Thật hả, tuyệt vời quá!”

Nghe Sakutaro nói vậy, Tsugumi vừa ngắt tía tô vừa vui vẻ cười híp mắt.

Hai người bỏ trái bí ngô cuối hè vào lò vi sóng để hấp, lại rưới thêm chút bơ; bỏ đậu bắp làm đôi, rồi trộn chung với cà chua và cá bào; sau đó lại bàn xem có nên làm thêm bát canh trứng không.

Cuối tháng Chín, những cơn gió mát mẻ dần Tsugumi và Sakutaro cũng thường xuyên dùng bữa cùng nhau. Lúc vừa hái rau trong vườn, vừa bàn bạc với Sakutaro xem hôm nay ăn gì chính là khoảng thời gian tuy ngắn ngủi mà vui vẻ nhất trong ngày của anh.

“Anh Tsugumi, trưa nay anh có thời gian không?”

“Có. Sao vậy?”

“Miu Miu trốn khỏi nhà rồi.”

“Lại trốn nữa à?”

“Ừ, lại nữa. Lại một ‘đêm mười lăm’ nữa.”

Nhìn Sakutaro làm bộ chấp tay năn ni, Tsugumi mỉm cười gật đầu.

“Sau 7 giờ tôi phải đến phụ giúp Hội Karaoke của thành phố nên phải mau chóng tắm được nó.”

“Còn có cả Hội Karaoke nữa á?”

“Họ thuê hội trường của ủy ban nhân dân nên cần người vận chuyển và lắp đặt trang thiết bị âm thanh ánh sáng. Sau đó còn phải làm người hát phụ song ca nữa. Vì tôi biết hầu hết các bài hát đông tây kim cổ nên được họ trọng dụng lắm.”

Trước đây, Tsugumi từng bất ngờ khi thấy Sakutaro biết cả những bài hát cũ như vậy, cố lẽ cậu biết từ thời đi làm ở công ty. Các đối tác làm ăn phần lớn đều hơn tuổi Sakutaro, nên cậu phải học vài bài hát nổi tiếng ngày xưa để góp vui mỗi khi mời họ đi karaoke.

49. Chương 49

“Sau khi nghỉ việc ở công ty, tôi cứ tưởng mấy thứ

này không dùng được nữa chứ, ai ngờ lại không phải như vậy.

Sakutaro vừa nhỏ cổ đại, vừa bình thần nói như thể đang kể câu chuyện phiếm bình thường.

Không biết Sakutaro đã phải đấu tranh tư tưởng đến mức nào mới có thể bình tĩnh được thế này?

Chỉ mới tưởng tượng thôi mà trái tim anh đã thít chặt đau đớn, nhưng Tsugumi không hề nói những lời an ủi hay động viên cậu.

Sakutaro đã quyết định sẽ tự mình chống chọi, nên những gì anh có thể làm chỉ là im lặng ở bên cạnh cậu ấy. Thành thật mà nói, làm như vậy rất mệt mỏi khổ sở. Mỗi khi nghĩ về đối phương, thay vì lặng lẽ dõi theo thì trực tiếp an ủi hay giúp đỡ cậu, xét trên khía cạnh tình thần, anh sẽ thấy dễ dàng, thoải mái hơn nhiều.

“A, dưa chuột tí hon!”

Đang lúc nhỏ cổ đại, Tsugumi chợt phát hiện ra một quả dưa chuột cuối mùa ẩn đằng sau đám lá.

“Nhỏ xíu ha. Phải ăn thế nào đây?”

Anh hỏi Sakutaro, cậu lắc đầu khoanh tay. Sakutaro không giỏi nấu ăn lắm.

“Hay là trộn với dầu ớt Penguin mà anh Seto cho hôm nọ?”

“Cũng được đó. Chỉ cần anh Tsugumi nấu thì sao cũng được.”

“Cậu nói giảm nói tránh khéo ghê.”

“Ý tôi là anh làm món gì cũng ngon hết đó.”

Vừa nói, hai người vừa đồng thời vươn tay về phía quả dưa chuột, đầu ngón tay chạm nhau. Tsugumi lập tức rút tay về như phải bỏng. Ánh mắt họ dán chặt vào nhau Bình tĩnh lại nào. Tsugumi tự nhủ như vậy.

“Vậy tôi đi nấu cơm nhé. Sakutaro muốn ăn mấy nắm cơm?”

Anh chậm rãi đứng dậy.

“Ừm... ba nắm.”

“Ăn thêm chút đi. Bốn nắm nhé?”

“Ăn nhiều như vậy thì làm sao tôi tóm được Miu Miu nữa!”

“Tôi thấy dù cậu không ăn cũng chẳng tóm nổi nó đâu.”

Mỉm cười với Sakutaro đang bĩu môi giận dữ, Tsugumi vòng qua dãy nhà, rồi đi vào từ cửa trước. Anh cúi dấp bước vào trong, lòng bàn chân vừa đặt xuống hành lang đã khựng lại vì cảm giác mát lạnh sắc khoải của nền nhà.

Đầu ngón tay bị chạm khẽ vẫn còn vương hơi ấm, hơi nhoi nhói. Mạch máu tập trung ở đó vẫn đang rần rật theo nhịp tim rối loạn. Tsugumi bước về phía khu rửa tay lát gạch men theo phong cách Hồi giáo, vắn vôi nước đồng thau cũ kĩ. Nước xối xuống tay anh, át đi cái nóng, cảm giác thật thoải mái.

Từ sau đêm hai người thân mật với nhau, cả hai đều vô cùng thận trọng tránh né mọi đụng chạm cơ thể như hai kẻ mắc bệnh ưa sạch sẽ.

“Tôi với Sakutaro chỉ là bạn bè thôi.”

Chính anh là người nói những lời này nên không được vượt qua ranh giới đó. Anh không thể lại gần nó hơn nữa, cũng không thể lùi ra quá xa, lại càng không thể chuyển nó đi chỗ khác.

“Anh Ito?”

Tsugumi quay đầu lại thì thấy Kudo đang đứng ở đó. Anh hoàn toàn không hay biết anh ta đã trở về.

Kudo vừa trách anh lãng phí, vừa khóa vòi nước đang để mở.

“Anh Kudo này, thường ngày anh làm những gì vậy?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Tôi vừa nộp bản thảo xong.”

Nhìn kĩ thì thấy dưới hai mắt Kudo đã xuất hiện quầng thâm.

“Vất vả cho anh quá, anh cứ từ từ nghỉ ngơi đi.”

Tsugumi khẽ gật đầu chào, đang định bước đi thì bị một tiếng “Anh Ito!” gọi giật lại.

“Tôi hỏi cái này hơi đường đột, nhưng anh có hứng thú với việc viết cốt truyện cho truyện tranh không?”

“Hả?”

“Họa sĩ Komine Yako mà tôi phụ trách đang vẽ loạt truyện ngắn cho tạp chí truyện tranh nữ sinh. Bản thân Komine vốn là fan của anh Ito nên rất muốn vẽ truyện dựa trên nguyên tác của anh. Thỉnh thoảng khi tôi kể chuyện anh đang sống cùng chung cư với mình, Komine lại nói muốn gặp anh.”

“Truyện tranh thiếu nữ...?”

Anh chưa từng nghĩ tới chuyện này.

50. Chương 50

Nhờ nội dung dễ hiểu, tình tiết kịch tính và mô típ tình yêu đầy sóng gió, Paradise Doll đã trở thành tác phẩm gây sốt trong giới truyện tranh thiếu nữ với tổng số lượng in ấn đã vượt quá 70 triệu bản, còn được chuyển sang nhiều loại hình khác như hoạt hình, kịch nói, phim ảnh trình chiếu khắp nơi trên Nhật Bản và Hàn Quốc. Tác giả của nó sẽ là người thế nào nhỉ? Một cô gái điệu đà đáng yêu, hay kiêu kỳ sang trọng? Sau một hồi tưởng tượng, Tsugumi bắt đầu hồi hộp căng thẳng.

“Chào anh, tôi là Komine Yako.”

Tác giả của Paradise Doll, Komine Yako, cuối cùng cũng xuất hiện. Đó là một chàng trai(!) thân hình mảnh khảnh với mái tóc dài nhuộm vàng ấn tượng, tuổi chỉ xấp xỉ, hoặc trẻ hơn Tsugami một chút. Mặc dù giàu có đến mức người ta phải cảm thán, nhưng cậu ta chỉ mặc một chiếc áo thun trẻ cổ in hình Calimero.

Calimero là một con gà hoạt hình màu đen, trên đầu đội vỏ trứng.

Có vẻ đối phương cũng tưởng Tsugumi là một cô gái trẻ, thế là hai bên vừa cúi đầu chào hỏi, vừa giật mình không thôi. Tuy sau đó đã được Kudo giải thích mọi chuyện nhưng anh vẫn thẫn thẩn oán thán, dù đằng nào cũng gặp mặt trực tiếp nhưng chí ít cũng phải cho anh biết trước giới tính của người ta chứ.

Tsugumi vừa căng thẳng ngồi về chỗ thì cô phục vụ đã tới để ghi món. Anh gọi cà phê, còn Komine sau một hồi chăm chú xem thực đơn bằng vẻ mặt đau khổ thì nghiêm túc hỏi.

“Cho tôi uống soda kem, có được không?”

Khi thấy anh gật đầu thì cậu ta toét miệng cười, nhìn y hết trẻ con.

“Tôi không uống được cả trà lẫn cà phê, chỉ thích đồ uống có ga nhẹ, sữa vị dâu và sữa vị cà phê. Tôi không uống được sữa bò nguyên chất, à, nhưng kem vani thì OK.”

Komine cười hì hì, dòm viên kem vani nổi lênh bênh trên mặt nước soda xanh lục. Ngón út thon dài trên tay cầm thìa vẩy ra, từ cách nói năng cùng vài cử chỉ nhỏ này, chẳng lẽ cậu chính là “bóng lộn” như người ta thường gọi sao? Dù đã cố làm như không để ý vì đây là vấn đề quá mức riêng tư, nhưng cảm giác thân thiết khi gặp được đồng loại thiếu số vẫn sôi sục trong anh.

Nói chuyện với Komine rất vui. Về truyện tranh và cả tiểu thuyết. Mặc dù hai thể loại này khác nhau, nhưng cả hai cùng làm nghề sáng tác, nên những câu chuyện của họ cứ kéo dài bất tận. Trong đó, Komine đã nói một điều khá bất ngờ.

“Thứ tác giả muốn vẽ với thứ bán được khác nhau tới 80%.”

“Hả? Người đất khách như cậu Komine mà cũng nghĩ vậy sao?”

“Có chứ, tôi nghĩ mãi ấy. Anh Ito không gặp phải tình trạng tiến thoái lưỡng nan đó sao?”

“Tôi đã gặp đây ra ấy.”

Tsugumi đáp thẳng thừng. Từ trước tới giờ, anh vấp phải vấn đề phiền não đó không biết bao nhiêu lần.

Cứ chắc mẫm mình viết ra thứ có thể bán chạy thì nó không bán được, ngược lại, có những thứ tưởng như bán không trôi thì lại ăn khách đến không ngờ. Làm gì có chuyện nhờ tích lũy kinh nghiệm mà tác phẩm sau hay hơn tác phẩm trước. Bất kể anh có viết lách mười năm hay hơn hai mươi năm đi nữa, hễ cứ liên quan tới bản thảo thì sự căng thẳng cùng nỗi bất an vẫn không khác nhiều so với lúc mới vào nghề. Không có trợ lý, cả ngày chỉ cặm cụi làm việc một mình, dần dần năng lực giao tiếp với thế giới bên ngoài cũng yếu đi. Cứ một hồi là lại cảm thấy mình đã viết hỏng, không muốn tiếp tục nữa. Đôi lúc, còn phải tự cảnh tỉnh tinh thần bản thân xem rốt cuộc mình đang làm gì.

“Dù vậy, cậu cần vẽ truyện tranh...”

“Vì tôi thích. Nếu không, tôi đã không làm nổi công việc gian khổ này.”

Komine nhúu chặt mày ra chiều chán ghét lắm. Tsugumi thấy vậy bèn bật cười.

Cũng may. Nếu quan điểm mà khác nhau thì không thể cùng nhau làm việc được.

“Nhưng tôi mệt với Para-doll lắm rồi.”

“Ra tới tập 17 rồi nhĩ! Hay cậu nghỉ ngơi một...”

“Thật ra tôi định kết thúc nó ở tập 10 cơ.”

Komine vừa thở dài, vừa khuấy ly soda kem.

Xem ra vì nó quá ăn khách nên Komine đã bị bắt vẽ thêm.

“Vì tác giả này là cây hái tiền của công ty tôi mà.”

Nói vậy thì công việc của Kudo cũng làm mãi không xong.

51. Chương 51

Khi anh đang nghĩ về chuyện nổi tiếng quá cũng không tốt thì Komine ngẩng mặt lên.

“Tôi thích tiểu thuyết của anh Ito từ lâu rồi. Tuy tôi rất tự hào về truyện tranh của mình, nhưng vẫn ao ước được vẽ nên một thế giới khác, điều này đã làm tôi khổ sở suốt một thời gian dài. Tuy có chút lo lắng vì phong cách sáng tác của anh Ito và tôi không giống nhau, nhưng tôi thực sự nghiêm túc. Rất mong được hợp tác với anh!”

Komine cúi đầu. Một tác giả nổi tiếng đến thế lại chân thành cúi đầu trước một nhà văn không bán được sách như anh. Bỏ qua khía cạnh nổi tiếng thì Komine là một người rất nghiêm túc trong công việc.

Nếu làm chung với người này, mình có thể cố gắng được.

“Tôi cũng vậy, mong cậu giúp đỡ.”

Tsugumi cũng cúi đầu.

Khi Tsugumi về tới chung cư, cửa phòng đột nhiên bật mở, anh thấy Sakutaro lao ra ngoài.

“Tsugumi, anh đã về rồi! Tôi xem cái này rồi đấy!”

Trên bìa tạp chí Shinpa Sakutaro đang cầm trên tay có đăng dòng chữ “Phỏng vấn Ito Tsugumi” thật to.

“Cậu mua rồi sao? Tôi còn tính tặng cậu một tờ mà. À, nhưng cậu không cần đọc cũng...”

Không màng tới Tsugumi đang lúng túng, Sakutaro mở to trang báo ra.

“Tấm hình này rất đẹp. Áo sơ mi trắng cùng kiểu tóc vuốt ngược thế này thật hoài cổ, lại còn in đen trắng nên càng giống những văn hào ngày xưa. Tạo hình khắc kỷ thế này quá hợp với anh Tsugumi.”

Tại Tsugumi nóng rực. Mặc dù anh có biết về phỏng vấn nhưng không ngờ họ còn chụp cả hình. Lần đầu tiên trong đời vừa phải ăn mặc chải chuốt, tạo kiểu tóc cầu kỳ để nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp quay chụp, vừa phải nói chuyện về tác phẩm mới, anh đã cảm thấy mình sử dụng hết khả năng giao tiếp của cả một đời rồi.

“Ban đầu tôi còn ngạc nhiên, anh Tsugumi mà chịu để người ta phỏng vấn thì đúng là chuyện lạ.”

“Ừm, tôi cũng phải đấu tranh tư tưởng lắm ấy chứ.”

Tsugumi mỉm cười xấu hổ rồi cúi gằm mặt xuống. Tuy anh viết ra được tiểu thuyết, nhưng lại không giỏi giới thiệu về tác phẩm mình viết chút nào. Vì ngại người lạ nên anh rất khó mở lời trước mặt người khác, cũng vì vậy mà từ chối hết những lời mời phỏng vấn. Anh không giỏi phô bày bản thân, nhưng lại muốn được người ta chú ý đến. Những mâu thuẫn dồn nén đó đều được dốc hết vào tiểu thuyết của mình.

Dù biết bản thân có vấn đề, anh vẫn tự an ủi rằng mình không phải là nghệ sĩ hài dùng tài ăn nói để tranh thắng thua nên không giao tiếp cũng chẳng làm sao. Nhưng giờ đã tới lúc phải ngừng việc trốn tránh ấy.

Có người phải đấu tranh với số phận mỗi ngày để tiếp tục sống sót, bản thân anh muốn ở bên một người như thế, nên không muốn cứ ngây thơ như trước nữa.

Gần đây anh đã tự giác mở rộng phạm vi công tác. Ngoài bên Shinpa đang hợp tác để ra sách mới, anh còn nhận lời phỏng vấn của những nơi khác nữa. Tuy rất xấu hổ khi phải để lộ mặt nhưng vẫn đồng ý chụp hình. Tsugumi cũng nhận viết bài và phê bình văn học cho một số nơi, mà việc đầu tiên chính là sáng tác cốt truyện cho truyện tranh thiếu nữ.

Anh muốn rễ cây của mình trở nên to lớn cứng cáp hơn, cho dù chỉ chậm chạp từng chút cũng được.

Để nhờ Sakutaro có ngã xuống thì anh sẽ không hoảng hốt, mà có thể làm chỗ dựa tinh thần vững chắc cho cậu.

Nỗi bất an khi không có người thân để nhờ vả, nỗi lo sợ bệnh tật ồm ồm, những bước chân loạng choạng không dứt nay đã được củng cố vững vàng. Đây là lần đầu tiên anh có tâm trạng như thế, như một mảnh vải cotton được kéo căng ra.

52. Chương 52

“Còn nữa, Tường vi đại cũng hay vô cùng!”

Nghe tiêu đề cuốn truyện mới phát hành tuần trước được thốt ra, Tsugumi chớp chớp mắt.

“Cậu đã đọc rồi ư?”

“Tôi mua nó ngay hôm mới phát hành, nhưng công việc bận quá, thành ra mãi tới đêm qua mới mở ra xem được, thế là đọc liền từ từ suốt đêm luôn.”

“...Nên hôm nay hơi buồn ngủ.” Hai mắt Sakutaro kèm nhèm.

“Hay lắm luôn ấy! Biết nói sao nhỉ, tôi vừa đọc, vừa tưởng tượng xem không biết anh Tsugumi đã viết câu chuyện này bằng tâm trạng nào, liệu anh có nghĩ thế này không nhỉ, rồi đọc một mạch không dừng lại được.”

Mặt Tsugumi đỏ bừng lên.

“Chỉ là tiểu thuyết thôi mà, không phải chuyện của tôi đâu.”

“Ừm, tôi biết, nhưng mà vẫn...”

Anh rất hiểu cảm giác tưởng tượng không kiểm chế được đó. Những điều viết trong truyện không hoàn toàn là trải nghiệm thực tế của tác giả, suy nghĩ của nhân vật trong truyện chưa chắc là điều mà tác giả nghĩ. Nhưng cũng không hẳn toàn bộ đều là giả tạo.

“Nhưng đọc đến cảnh kia, tôi đã phì cười đấy.”

“Cảnh gì cơ?”

“Cảnh nhân vật chính dạy dỗ chú chó bỏ nhà đi, làm tôi nhớ ngay tới bài hát Đêm mười lăm.”

“À.”

Tsugumi cũng mỉm cười. Chuyện Miu Miu liên tục trốn khỏi nhà, chuyện Sakutaro lý giải được tâm trạng muốn bỏ trốn trên chiếc xe đạp đánh cắp, nhưng giờ đã không còn chấp nhận được chuyện chôm đồ của người khác như vậy, mong Miu Miu sẽ nhanh chóng vượt qua giai đoạn đó... Anh đã cải biên lại những lời Sakutaro nói rồi đưa vào tác phẩm.

“Kỉ niệm riêng của tôi với anh Tsugumi lại được lên sách, thật là kì diệu.”

“Xin lỗi, tôi chưa xin phép cậu mà đã...”

“Có sao đâu, tôi cảm thấy hồi hộp theo nghĩa tích cực đấy chứ.”

Sakutaro híp mắt.

“Cảm giác như thế, oa, ở đây có cả mình nè! Đâu có, đây là nhân vật trong tiểu thuyết của anh Tsugumi đấy chứ, có phải mình đâu! Nhưng mà biết đâu, lỡ như sau này mình có quên đi buổi nói chuyện đó thì vẫn...”

Sakutaro bỗng khựng lại, vội mỉm cười xin lỗi cho qua.

“Xin lỗi gì chứ?”

“À, không, nhưng hình như tôi đã trót nhắc đến chuyện không vui.”

Nhìn Sakutaro cố ra vẻ thản nhiên, Tsugumi khẽ lờ mắt.

“Tôi không thèm cho một tên toàn nói những điều nhàm chán như cậu biết chuyện này đâu.”

“Hả, chuyện gì cơ?”

“Không cho cậu biết. Tam biệt nhé!” Tsugumi quăng lại một câu chào, đang định sải bước về phía cầu thang thì áo sơ mi của anh bị kẹp lại.

“Xin lỗi mà. Tôi đã xin lỗi rồi nên anh nói cho tôi biết đi. Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Chân mày Sakutaro chau lại thành hình chữ bát thật đáng thương, làm Tsugumi khẽ bật cười. Tsugumi giả vờ khoa trương than thở “Đến là hết cách với cậu...” rồi ghé sát vào tai Sakutaro.

“Nguyên tác truyện tranh? Hả, tác giả của paradoll...”

Tsugumi vội đặt ngón trỏ lên miệng cậu. Không giống anh, Komine là một tên tuổi lớn, mọi thông tin liên quan đến công việc của cậu đều bị nhà xuất bản quản lý rất nghiêm ngặt. Sakutaro cũng đoán ra điều này nên khẽ gật đầu.

“Tuyệt vời. Tên tuổi anh sẽ nổi như cồn trong nháy mắt.”

“Áp lực dữ lắm ấy.”

“Không sao. Tôi thích tiểu thuyết của anh vô cùng!”

“Ừm,” Tsugumi gật đầu. Độc giả của bản thân anh thì không tính, chỉ không biết độc giả của Komine sẽ chấp nhận được tới đâu. Tầng lớp độc giả ủng hộ Komine có đọc tiểu thuyết không nhỉ? Tác phẩm chung tay hợp tác đòi hỏi hai người phải hòa hợp về phong cách, nếu làm không khéo thì độc giả trước giờ sẽ quay lưng đi ngay. Tuy biết không thể chỉ có toàn niềm vui, nhưng anh không muốn mãi băn khoăn về chuyện ấy như trước nữa.

“Nếu không thử làm sẽ không thể nào biết được. Tóm lại là tôi sẽ cố gắng.”

Cho dù có thất bại hoàn toàn đi chăng nữa, nhưng ít nhất Sakutaro đã nói “vô cùng thích” tiểu thuyết của anh, chỉ cần như vậy thôi là đủ. Mặc dù không đeo trên mình thứ gì, nhưng bên dưới lớp quần áo của Tsugumi lại như có một lá bùa bình an. Trong lúc anh còn đang mãi gật gù thì Sakutaro đã nhìn về phía này.

“Sao thế?”

“Cũng không có gì, chỉ là tôi cảm thấy, gần đây anh phần đầu rất tích cực.”

“À...” Tsugumi cười ngượng ngùng, cụp mắt xuống. “Không biết phải nói sao nữa, chắc do năm nay có vẻ hên nên tôi định tranh thủ làm chút chuyện ấy mà.”

53. Chương 53

Tuy nhận ra hơi muộn màng, nhưng dù sao cũng đã có chút tin vui rồi.”

“Tin vui ư? Là tin gì vậy?”

“Không phải chuyện gì to tát đâu.”

“Dù không phải là chuyện gì to tát nhưng tôi vẫn muốn biết!”

Sakutaro dán sát lại làm Tsugumi vừa cười, vừa rụt cằm vào.

“Hôm qua, anh Nakanishi đã liên lạc với tôi.” “Anh ấy nói gì?”

“Nói tường vi đại bán rất được.”

“Tức là bán rất chạy sao?”

“Thực ra do ban đầu chỉ in một chút, nên có lẽ vì vậy mà đơn yêu cầu bổ sung hàng từ các nhà sách gửi tới nhiều hơn thường lệ chứ không phải được in bổ sung, nên thực sự không phải chuyện to tát gì.”

“In bổ sung?”

“Là việc in thêm sách bổ sung khi sách bán hết.”

“Hả, như vậy thì tốt quá còn gì?”

“Không không, cho nên tôi mới nói, nếu chưa đạt tới mức đó thì vẫn chưa đáng kể mà.”

“Có thể đạt tới mức đó không?”

“Tôi cũng chẳng biết nữa.”

Nếu là tác giả nổi tiếng thì chỉ cần phát hành chừng một tuần đã có thể in bổ sung được rồi, nếu hot hơn nữa thì có khi người ta còn phải tranh nhau đặt hàng trước khi xuất bản. Nhưng bản thân anh không thuộc đẳng cấp đó. Đơn yêu cầu bổ sung hàng nhiều hơn có thể chỉ vì số bản in lần này ít hơn thường lệ. Có điều Nakanishi đã khen truyện mới đăng trên Shinpa gần đây của anh nhận được phản hồi rất tốt. Hơn nữa Tsugumi cũng đã cố gắng trả lời phỏng vấn, nên có lẽ nhờ vậy mà gây được chút ảnh hưởng tích cực.

Ngay lúc ấy, di động trong túi quần sau của anh rung lên. Vừa hay là Nakanishi gọi đến, thời điểm quá trùng hợp khiến lồng ngực anh xốn xang lạ. Sau khi xin phép ngắt lời Sakutaro để nhận điện, anh nghe thấy Nakanishi nói như bắn súng liên thanh, cũng chẳng thềm hỏi anh một câu “Bây giờ rảnh không?”. Tsugumi chỉ đành gật đầu vâng, dạ, nhưng trống ngực lại đánh thình thịch liên hồi, cả đôi má cũng hây hây đỏ.

“Có chuyện gì thế?”

Anh vừa cúp điện thoại, Sakutaro đã vội hỏi.

“...Được rồi.”

“Không lẽ...?”

“Ừ, được in bổ sung rồi!”

Sau chừng hai giây nhìn nhau, hai người cùng vung tay lên reo hò. Vừa hò hét, Tsugumi vừa cảm thấy như muốn khóc. Được in thêm 2000 bản, sau khi bù trừ 1000 bản bị cắt thì thực tế chỉ thêm được 1000 bản thôi, nhưng chỉ ngần đó đã khiến anh sung sướng vô cùng. Sakutaro cũng vui như thế đây là chuyện của mình, khiến anh càng cảm thấy hạnh phúc hơn.

“Tuyệt quá, chúc mừng anh Tsugumi!”

Tsugumi ngượng ngùng cảm ơn, cảm thấy xấu hổ khi mới chỉ in bổ sung mà đã được chúc mừng như thế này. Nhưng đây là lần in bổ sung đầu tiên của anh sau tám năm ra mắt, tuy cũng chỉ suýt soát cán mốc.

“Có lẽ do phản hồi của độc giả về những truyện mới đăng trên Shinpa gần đây khá tốt, mặc dù trước giờ tôi vẫn nghĩ phản hồi tốt chẳng giúp bán được sách. Với lại mấy cuộc phỏng vấn chắc cũng góp công rất lớn.”

“Xem ra mức độ quan tâm của các độc giả nữ đã tăng lên.”

Anh nghe Nakanishi nói, phản hồi về mấy bài phỏng vấn có đăng kèm ảnh của anh trên Shinpa và tờ tạp chí điện tử vừa rồi rất tốt. Hình như còn có thêm vài đề nghị phỏng vấn nữa gửi tới bộ phận biên tập.

“Cậu Ito ăn diện lên trông đẹp trai quá!”

Hôm chụp ảnh, Nakanishi và nhà tạo mẫu đã khen Tsugumi như thế, nhưng anh lại nghĩ đó chỉ là những lời xã giao. Được người chuyên nghiệp tạo hình nên trông anh mới thật khá khẩm hơn một chút, chứ một khi để về kiểu tóc cũ, lại thay trang phục bình thường rồi bước đi trên đường thì sẽ chẳng còn ai quay đầu nhìn anh nữa.

Được chú ý vì ngoại hình chỉ là chuyện tức thời nên cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ cả. Có điều, nhờ thế mà sách của anh sẽ được nhiều người đón đọc. Giá như có một, hai người trong số họ ở lại với mình...

“Tôi còn phải cố gắng hơn nữa...”

Anh nghiêng răng lắm lắm, Sakutaro cũng gật đầu đồng ý.

“Nhưng nếu như vậy thì Tsugumi sẽ dần trở nên xa cách nhỉ?”

Sakutaro gỡ tạp chí, mỉm cười với Tsugumi trong ảnh, mà không phải là Tsugumi.

Bên trong đôi mắt đang nheo lại đó, anh thấy sự tĩnh lặng của một người đã từ bỏ rất nhiều điều. Tsugumi cảm giác có một mũi khoan bằng đường đang vun vút xoáy vào tim anh, vừa chạm tới tim thì tan chảy, gợn lên những vòng sóng ngọt ngào. Nhưng những gợn sóng ấy khi lan đến đầu ngón tay đã không còn vị ngọt, chỉ còn lại cơn đau tê tái.

“Tôi sẽ không đi đâu xa.”

Sakutaro nhìn anh.

“Tôi sẽ ở đây mãi mãi. Vì thích mà.”

54. Chương 54

Biểu cảm của Sakutaro hơi dao động.

“Vì tôi thích khu chung cư này.”

Tsugumi bối rối bổ sung thêm, cố gắng thu hẹp 1 chút khoảng cách.

“Tôi cũng thích khu chung cư này lắm.”

Sakutaro nói. Dường như cả hai đều đang ám chỉ một thứ tình cảm khác, nhưng họ tuyệt đối không nói ra miệng, hai người lại rơi vào im lặng. Để đối phó với khoảng lặng đó, Tsugumi nhìn về phía khu rửa tay được ốp gạch men. Nắng rọi vào vòi ngược bằng đồng cũ kỹ, phản chiếu lại những tia sáng dịu dàng, khiến cả dãy hành lang ngập tràn ánh dương.

“Tsugumi.”

Tsugumi vừa quay lại đã chạm phải ánh mắt của Sakutaro.

Cậu ghé lại gần anh với nét mặt buồn khổ.

Tsugumi cũng nghiêng mặt đón nhận, chỉ còn chút nữa là chạm vào nhau thì...

Một tiếng chuông của vang lên, cả hai cùng giật mình, tách khỏi nhau.

Có tiếng gọi “Anh Arenô!” vọng vào, cửa cũng đồng thời mở ra.

“Xin lỗi, đây là đồ gửi cho anh Nira.”

“À vâng, tôi biết rồi.”

Sakutaro hốt hoảng đi ra cửa.

Rồi mắt khỏi bóng lưng Sakutaro đang nhận đồ, Tsugumi bước lên trên tầng.

Anh trở về phòng mình, đóng cửa lại. Hôm nay, trong phòng anh,, những tia sáng đủ màu sắc vẫn đang hắt xuống từ ô cửa bán nguyệt. Tsugumi ngồi xuống chiếu để tắm mình trong những tia sáng đó.

Anh hít thở sâu, rồi nhắm mắt lại.

Nếu không có gói đồ được gửi tới kia, hai người họ sẽ ra sao ?

Anh muốn tránh thật xa cái loại chỉ toàn nghĩ những chuyện không nên nghĩ như mình.

Anh muốn ở bên Sakutaro, nhưng càng ở bên cạnh cậu ấy, tình cảm của anh dành cho cậu càng sâu sắc. Nó khiến anh muốn chạm vào cậu. Anh cảm thấy Sakutaro cũng cảm thấy thế.

Nhưng Tsugumi không thể coi cảm giác này là yêu.

Cũng có người ở bên nhau vì họ là bạn bè mà.

Anh từng nghĩ hai người họ cũng như vậy, chỉ cần ý chí đủ vững vàng là có thể duy trì hình thức ở chung. Mặc dù có người cho rằng hình thức này chẳng có ý nghĩa gì hết, nhưng lại có những thứ nếu không được định hình sẽ lập tức dâng lên, trào ra, không cách nào cứu vãn. Dù đau khổ, anh lại chẳng thể phản bác, chỉ biết cố gắng bảo vệ hình thái hiện giờ.

“Xin hỏi, anh là Ito Tsugumi phải không ạ?”

Có tiếng nói cất lên đằng sau lưng anh, khi quay lại anh thấy đó là một cô gái.

“Vâng, chính là tôi.”

Tsugumi đang đứng trong quầy bán gia vị ở một siêu thị gần nhà, cầm chai xì dầu trên tay. Anh không nhận ra cô gái trước mặt mình. Những người phụ nữ anh quen đều vì công việc. Cô gái này ở phòng biên tập nào nhỉ? Hay là bên thiết kế bìa sách? Nhà tạo mẫu của buổi chụp hình hôm trước? Hình như không phải. Không nhớ ra tên cô gái, Tsugumi bắt đầu luống cuống.

“À, ừm, em là...fan của anh Ito...”

Tsugumi nghiêng đầu thắc mắc.

“Em đã rất cảm động khi đọc Tường vi đại. Liệu em có thể bắt tay anh được không? Nếu có sách ở đây nhất định em sẽ xin chữ kí của anh, sao em lại không mang theo cơ chứ?”.

Anh còn đang ngây người thì Sakutaro bên cạnh đã gọi “Tsugumi!” rồi đỡ lấy giỏ mua hàng và chai xì dầu từ tay anh. Cô gái lúng túng tiến lại gần, lúc cô chìa tay ra khuôn mặt đã nhuộm thành màu đỏ rực. Vừa bắt tay, cô gái vừa liên tục cúi đầu cảm ơn anh.

“Trong Tường vi đại, em thích nhất là cảnh Konchi dạy dỗ Puu khi nó trốn khỏi nhà. Căng thẳng hồi lâu, cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi, nhẹ hết cả người ấy ạ. Còn cái cảm giác hoài niệm năm tháng nữa.”

“Đêm mười lăm?”

Cô gái vô cùng kích động, gật đầu lia lịa. Sau khi nói lời ủng hộ “Anh hãy cố gắng lên nhé!”, cô gái lại rớt rít cúi đầu rồi đi mất.

Trong siêu thị đông nghịt khách buổi chiều, rất nhiều người đi qua đã ngoái lại nhìn Tsugumi, thắc mắc không biết chuyện gì đã xảy ra khiến anh phải vội vã rời khỏi nơi này vì quá xấu hổ.

“Tsugumi tuyệt lắm! Ban nãy trông anh ra đáng nhà văn nổi tiếng lắm!”

Sao Sakutaro lại nói năng kì cục như thế chứ? Tsugumi xấu hổ, nhanh chóng quay mặt đi, không thèm nhìn cậu nữa. Đây là lần đầu tiên anh được đọc giả bắt chuyện như vậy, lại còn bắt tay nữa. Khuôn mặt cô gái kia đỏ bừng bừng vì hồi hộp và hưng phấn, cả bàn tay còn hơi run run.

“Anh Tsugumi, chúng ta đâu cần loại thịt này.”

Tsugumi giật mình nhìn xuống thì thấy trong tay mình đang cầm một khay thịt gà cỡ siêu lớn. Anh cười ha ha, trả khay thịt về kệ, rồi chọn một khay vừa dành hai người.

“Lần đầu tiên gặp chuyện như vậy nên tôi hơi kích động quá mức. Nhưng mà vui thật! Tôi từng sợ câu chuyện u ám thế kia sẽ không được ai yêu thích. Nhưng không ngờ mọi người lại tâm đắc với cảnh nhân vật chính dạy dỗ chú chó.”

“À, ừ, tôi cũng thích cảnh ấy. Tuy ngày xưa có thể đồng cảm, nhưng khi nhiều tuổi hơn, cách nhìn của con người ta cũng sẽ thay đổi. Anh thể hiện cảm giác ấy bằng hình ảnh chiếc xe đạp bị đánh cắp đúng là rất hay!”

“Hả?”

Tsugumi vô tình hỏi lại.

“À, tuy không thuộc thể hệ đó nhưng tôi cũng biết bài Đêm mười năm đấy. Hồi trước, lúc còn làm trong công ti, tôi đã học thuộc lòng nó để tiếp đãi khách hàng.”

“Ồ... Vậy sao?”

Mặc dù giả vờ như không có chuyện gì, nhưng trái tim Tsugumi lại đập từng nhịp thảng thốt. Sakutaro đã từng kể cho anh nghe chuyện này. Mấy hôm trước, họ cũng nói với nhau về chi tiết chú chó. Sakutaro quên luôn những điều mình từng nói sao?

55. Chương 55

“Anh sao thế?”

“À, không...không có gì.”

Anh lập tức chối đây đẩy nhưng nụ cười trên môi Sakutaro đã vụt tắt. Cậu rời xa xa quầy hàng một chút, lôi quyển sổ tay lúc nào cũng mang bên mình ra, lật rào rào, rồi dừng lại.

“Ngày 16 tháng 10: Đọc truyện mới của anh Tsugumi.”

Sakutaro nhỏ giọng đọc.

“Ngày mai tuy có việc phải làm nhưng vẫn cố thức đêm để đọc. Cảnh Konchi dạy dỗ chú chó là chuyện mình đã kể với anh Tsugumi ở công viên, được dùng làm lời thoại...”

Sakutaro đọc tới đây thì chết lặng. Một lát sau, cậu mới nhẹ nhàng đóng quyển sổ lại, bỏ vào túi, rồi xin lỗi Tsugumi.

Tsugumi chỉ lắc đầu, khẽ đẩy lưng Sakutaro nhắc cậu mua sữa.

Anh tự nhắc mình phải bình tĩnh lại, không được để bàn tay trên lưng Sakutaro run rẩy. Lần hai người đứng ở hành lang nói chuyện với nhau về tác phẩm mới chỉ chưa đầy một tháng trước. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, kí ức của Sakutaro đã biến mất rồi. À, không phải, còn trước cả đó nữa. Cả chương kí ức ấy đã biến mất rồi sao?

Kí ức mà một chuỗi mắt xích kéo dài, nếu kí ức này mất đi thì những kí ức nối liền với nó sẽ ra sao?

Càng nghĩ, Tsugumi càng rối loạn. Anh chỉ mới chứng kiến chuyện này đã vậy, thì một người đã trải qua chuyện này không biết bao nhiêu lần như Sakutaro sẽ cảm thấy thế nào? Trước hình ảnh mở lên rồi bùng bùng, anh thực sự không biết phải đan móc ngôn từ như thế nào nữa. Rõ ràng đã biết Sakutaro gặp chướng ngại vật kí ức, nhưng khi tận mắt chứng kiến anh vẫn hoảng hốt vô cùng.

“Sữa bò mua loại nào cho tốt nhỉ? Bình thường tôi hay mua loại bổ sung canxi, nhưng đêm nay mình ăn thịt hầm, có lẽ nên chọn loại đậm đặc bên này đi. Kem đậm đặc một chút mới ngon.”

Trong lúc anh đang mãi lời thôi nói mấy lời băng quơ, Sakutaro đã vươn tay lấy hộp sữa bò đặc.

“Không sao đâu mà, anh Tsugumi.”

Sakutaro bỏ sữa vào giỏ.

“Anh nấu món gì cũng ngon nên mua sữa bò loại nào mà chẳng được.”

Nói rồi cậu mỉm cười, vui vẻ bước tới quầy tính tiền.

Sakutaro tỏ ra vô cùng tự nhiên. Thấy Tsugumi hốt hoảng cậu mới mượn chuyện hộp sữa để gián tiếp an ủi anh rằng cậu “không sao đâu”, anh không cần lo lắng. Cuối cùng lại để người mình muốn bảo vệ quay sang bảo vệ mình. Tsugumi quyết tâm trấn áp cõi lòng đang cuộn sóng.

Khi hai người rời khỏi siêu thị, mặt trời đã xuống núi.

“A... bầu trời hôm nay đẹp quá nhỉ?”

Gần sang đông nên mặt trời cũng lặn sớm hơn hẳn. Tsugumi rất thích ráng chiều tà quyện lẫn hai sắc hồng đậm và xanh lam, anh lặng lẽ vươn cao cánh tay không xách đồ.

“Anh làm gì thế?”

“Làm thế này sẽ thấy được khoảnh khắc ngón tay tan chảy.”

“Tan chảy?”

“Chờ bầu trời tối thêm chút nữa, sắc lam trở nên đậm hơn, sẽ có một khoảnh khắc ngắn ngủi bầu trời hòa chung một sắc với nhón tay đây.”

Sakutaro ngạc nhiên, cũng vươn tay ra thử. Hai người vừa đi vừa giơ một tay lên trời. Bị người xung quanh nhìn bằng ánh mắt nghi hoặc, cả hai đành mỉm cười hạ tay xuống vì ngượng.

“Lần sau chúng ta ra công viên thử đi.”

“Ừ, vậy mang theo hộp cơm nữa.”

“Tối rồi vẫn mang cơm sao?”

Sakutaro hơi.

“Thì ăn picnic đêm cũng vui chứ sao!”

“Hả? Nhưng nghe cũng được đấy nhỉ?”

Hai người vì đi vừa trò chuyện. Mùi canh miso thơm nức không biết bay ra từ nhà nào, là hương thơm dịu dàng, thanh đạm của thời khắc những người thân yêu tụ tập quây quần bên nhau. Sau khi bố mất, có những lúc mùi hương này khiến anh đau khổ vô cùng, dạo trước là lúc chia tay với Shinji, và cả bây giờ, khi ở bên cạnh Sakutaro.

Khoảng thời gian đã qua chỉ có thể lưu giữ trong kí ức mỗi người. Nhưng một ngày nào đó, Sakutaro cũng sẽ quên đi chuyện ngón tay hai người trông như sắp tan vào ráng trời chiều hôm nay. Bởi thế, dù trong giây phút hai người sóng bước cạnh nhau, cả anh và Sakutaro đều cô độc.

Mất đi kí ức, chính là như thế đấy.

Nhưng đừng vì thế mà cho rằng việc hai người đi cạnh nhau lúc này vô nghĩa. Cho dù Sakutaro có quên đi giây phút này, anh cũng sẽ nhớ cả phần cậu ấy. Chỉ cần anh còn nhớ thì khoảng thời gian này sẽ không mất đi. Dẫu biết thế, Tsugumi vẫn không sao ngăn nổi những cơn sóng cô đơn đang rì rào vỗ trong lòng.

Nếu như kí ức chỉ như một thanh sô cô la đơn điệu, hễ ai xin, chỉ cần bẻ cho họ một mẫu là xong thì hay biết mấy. Tsugumi thâm nghĩ, rồi ngẩn ngơ nhìn bầu trời đang tối dần.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Sakutaro cất tiếng hỏi.

“Ừm... Tôi nghĩ về sô cô la.”

“Sô cô la?”

Sakutaro ngậy người ra rồi chợt phì cười.

“Thật đúng là không thể đoán được Tsugumi đang nghĩ gì!”

Khuôn mặt cười trông nghiêng của Sakutaro rất đáng yêu, khiến lòng của Tsugumi ngọt ngào tan chảy như sô cô la. Nụ cười này, thời khắc này, có thể lưu lại nơi nào khác ngoài kí ức của anh không?

Đêm hôm ấy, anh viết thêm một thiên truyện ngắn không liên quan tới công việc.

56. Chương 56

“Areno?”

Hôm ấy, khi Sakutaro đứng trowse cổng, nhận quà cảm ơn của người khách nhờ cậu tắm ba con chó lớn thì một cô gái từ trong nhà bước ra.

“Đúng là Areno rồi! Cứ tưởng chỉ là ai đó trong giống cậu chứ. Từ cửa sổ phòn khách mình đã quan sát Areno suốt thời gian cậu tắm cho chó đấy. Lâu quá không gặp. Cậu đang làm gì ở đây vậy?”

“Hả, à, tôi tắm cho chó...” Sakutaro không biết phải đáp thế nào.

“Yuki, đây là người nhận làm việc theo yêu cầu ở gần nhà chúng ta.”

Người phụ nữ luống tuổi thuê cậu lên tiếng giải thích.

“Nhận việc theo yêu cầu? Ủa, mình nhớ trước đây từng nghe nói cậu làm việc cho công ty xây dựng Yashima cơ mà? À, đây là nhà chồng mình. Mẹ, con với Areno từng học cùng trường hồi cấp 3, còn chung một lớp nữa. Areno này, Nakaido vẫn khỏe chứ?”

“Nakaido? Gần đây tôi không liên lạc với cậu ấy.”

“Nhớ ngày xưa thật đấy. Mà nhận làm việc theo yêu cầu tức là cậu định tự kinh doanh hả? Dám nghĩ việc ở một công ty có máu mặt như Yashima để tự khởi nghiệp thế này, Areno, cậu cừ thật đấy! Hồi xưa thành tích của cậu vừa tốt lại còn có khả năng lãnh đạo ấy nhỉ. Chắc, lâu lắm mới gặp nên có nhiều chuyện muốn nói ghê. Hôm nào mọi người tụ tập một bữa đi, rủ cả Nakaido với Mami nữa...”

Thấy Sakutaro chỉ đáp lại bằng nụ cười gương gạo, cô gái chợt im lặng.

“Không lẽ... Cậu không nhớ mình là ai sao?”

“À, không phải vậy?”

Cô gái thoáng đỏ mặt, rồi mỉm cười xin lỗi Sakutaro bấy giờ vẫn đang lúng túng.

“Cũng phải, từ khi tốt nghiệp tới giờ đã gần mười năm còn gì, cậu không nhớ...”

“Không, không phải thế mà!”

“Không sao, không sao. Nhưng hôm họp lớp cậu nhớ phải tới đấy nhé.”

Cô gái vội lùi vào trong như chạy trốn. Còn lại một mình, Sakutaro cũng nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà.

Trên đường trở về, ngồi trên xe tải, Tsugumi bắt chuyện với Sakutaro như mọi khi. Để tránh mắc sai lầm như ở siêu thị, anh không quá hăng hái nhưng không quá im lặng.

“Tối nay Sakutaro muốn ăn gì?”

“Gì cũng được?”

“Trời lạnh rồi, hay là làm đậu phụ hấp? Sau đó luộc thêm khoai tây, rưới chút sốt bơ, thịt bò với ngó sen thì trộn làm nộm cà ri cũng được. Mấy món này làm tôi thèm uống rượu Nhật quá, cậu có uống không?”

“Thế nào cũng được.”

Sakutaro uể oải đáp, câu trả lời đượm vẻ mệt mỏi.

Về tới chung cư, sau khi cất xe vào ga ra, Sakutaro lại một lần nữa bước ra cổng...

“Sakutaro?”

Nghe tiếng Tsugumi gọi, cậu dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

“Nếu cậu định ra ngoài thì tôi phần cơm cho cậu nhé?”

Anh cố gắng nói chuyện như bình thường.

“Lần đầu tiên...”

“Sao cơ?”

“...tôi đã quên hẳn, không chỉ đơn giản là một cái hẹn hay một cuộc trò chuyện, mà là sự tồn tại của một con người.”

Giọng của Sakutaro như muốn vỡ vụn.

“Chuyện đó đâu liên quan tới bệnh của cậu”

Tsugumi cố gắng nói năng thật bình tĩnh.

“Chẳng ai nhớ được toàn bộ bạn học của mình cả. Hơn nữa chuyện đã qua gần mười năm trời, đối phương có lẽ cũng thay đổi không ít. Bây giờ, nếu thành công gặp lại bạn cấp 3 của mình, tôi cũng không chắc nhớ nổi họ.”

“Ừm, đúng vậy.”

Sakutaro đồng ý ngay tắp lự, nhưng chân vẫn tiếp tục bước về phía cổng.

“Sakutaro!”

“Xin lỗi, tôi muốn ở một mình”

Sakutaro đi mất, để lại Tsugumi một mình trong sân. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Anh về phòng, nằm ườn ra chiếu, không còn tâm trạng nấu nướng gì nữa.

Kí ức cứ ngẫu nhiên biến mất, không theo bất cứ quy luật nào.

Mà tệ hơn nữa, là chính chủ không biết rằng mình đã quên. Không nhận ra thì trong đầu hồng vô vàn hồ lớn hồ nhỏ, chẳng biết lúc nào mình sẽ bị những cái hồ đó nuốt chửng hoàn toàn. Không thể lấp lại, cũng không thể khiến nó ngừng gặm nhấm bản thân, chỉ có thể trở mặt mà cầu nguyện chuyện này đừng tiếp diễn. Đôi tay chấp lại nguyện cầu run lên vì sợ hãi, hơi thở như nghẹn lại.

Cảm giác được dưới tầng đó có ai đó đưa về, anh cứ tưởng là Sakutaro hóa ra không phải. Tiếng bước chân đi lên tầng hai rồi rẽ vào phòng của Seto. Anh nghe thấy tiếng tivi từ phòng bố con Kanan. Bên phòng Nira không có động tĩnh gì, nhưng chắc chắn cậu ta có trong đó. Elly và Kudo đi làm vẫn chưa về. Nhưng dù có nhà hay không thì khu nhà này vẫn luôn đầy ắp dấu vết của các khách trọ.

“Nơi này thật náo nhiệt.”

“Anh không thích náo nhiệt sao?”

“Thích chứ ! Nó khiến tôi cảm thấy an tâm, vì biết mình không chỉ có một mình.”

Những lời anh nói với Sakutaro trước kia đều là dối trá.

Bởi vì lúc này, Tsugumi đang cảm thấy rất sợ hãi, cô đơn. Thân thể run run, anh mong có người tới cứu giúp.

Anh cố bò dậy trong căn phòng ngập tràn bóng tối.

Anh lao ra khỏi chung cư, hướng về phía công viên gần nhà. Không thấy bóng dáng Sakutaro đâu cả. Anh gọi điện thoại thì không ai bắt máy, tìm kiếm đó đây cũng không thấy người, hỏi thăm các nơi cũng chẳng thu được tin tức gì. Quán cà phê, quán ăn gia đình, quán rượu mọi người trong chung cư thường tụ họp, đi hết những nơi ấy thì chẳng còn nơi nào để lùng tìm. Tsugumi quyết định gọi điện thêm lần nữa thì có một người không phải là Sakutaro bắt máy.

57. Chương 57

“A, may quá ! Anh là người quen của cậu ấy sao? Cậu ấy đến đây uống nhiều quá nên say bí tỉ rồi. Nếu anh là người quen thì hãy tới đón cậu ấy về giúp tôi với.”

Người nghe điện dường như là ông chủ quán rượu, lúc hỏi địa chỉ Tsugumi mới biết nó nằm cách đây tới hai ga. Có lẽ vì khu này toàn người quen nên Sakutaro sợ sẽ bị người khác hỏi han.

Lúc anh tới quán, Sakutaro đã tỉnh dậy, nhưng đầu óc vẫn còn chệnh choáng say nên chỉ ngồi bẹp ở quầy, nửa thân trên lắc lư. Tsugumi cúi đầu xin lỗi ông chủ, định dìu cậu dậy nhưng không được, đành phải nhờ ông chủ cùng đỡ Sakutaro lên taxi.

Trên đường về, Sakutaro tựa người vào cửa kính taxi, im lặng nhìn khung cảnh đang trôi vụt qua. Khi về tới khu chung cư, cậu giành trả tiền với Tsugumi rồi tự mình xuống xe, lảo đảo vài bước xong ngồi phịch xuống bãi cỏ khô héo trong sân. Cậu khoanh chân ngồi đó, gục đầu như thể không biết phải làm sao. Tsugumi ngồi xuống bên cậu.

“...Tại sao anh không hỏi gì hết?”

Sakutaro đột nhiên hỏi.

Tsugumi ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm.

“Vì tôi đang nghĩ xem nên làm thế nào mới phải.”

“Nên làm thế nào ?”

“Nhưng đầu óc rối bời mãi mà chẳng nghĩ được gì.”

Anh muốn nói với cậu, nhưng lại sợ lời mình muốn nói không phải là điều Sakutaro muốn nghe. Hơn nữa, e rằng lúc này anh có nói gì cậu cũng nghe không lọt. Mọi người đều có những lúc như thế, muốn được ở một mình, nhưng khi ở một mình thật lại cảm thấy cô đơn và muốn có ai đó kề bên.

Bụi sơn trà trắng mọc ven hàng rào như đang lơ lửng trôi trong đêm tối.

Giả như Sakutaro có quên khóm hoa này đi nữa, mỗi năm hoa vẫn sẽ nở rộ như thường. Rõ ràng hai người đang ngồi ở đây, nhưng Tsugumi lại cảm thấy cô đơn như chỉ có một mình anh.

Chẳng qua, hoa mỗi năm lại nở, đầu ngón tay cũng có thể tan chảy nhiều lần. Tuy không giống hệt nhau, nhưng những chuyện tốt đẹp thì ngày nào cũng có. Thiếu một chuyện thì cứ dùng chuyện khác bù lại là được.

Tuy anh nghĩ như vậy, nhưng đó chỉ là lời an ủi của một kẻ chẳng có gì để mà sợ mất mát, còn với một người cứ xây lại đổ, có lẽ... chỉ khiến họ càng thêm tức giận. Cho dù lời lẽ có hợp lý tới đâu, đã không muốn nghe thì chẳng làm sao lọt tai được.

“Nếu có thời gian để khóc thì hãy cố gắng lên, phải rèn giữa bản thân, học hỏi từ những chuyện đã qua ... đương nhiên như vậy rất tốt. Nhưng nếu chỉ vì nó “tốt” mà cái gì cũng nuốt vào trong thì sớm muộn có ngày bản thân không còn chịu đựng nổi.”

Ngay từ khi chưa biết chuyện của Tsugumi, Sakutaro đã nói ra được tiếng lòng của anh. Cậu rất hiểu điều đó. Sakutaro đang ở đây ngày hôm nay, là người đã nuốt rất nhiều tâm sự vào lòng, chờ nó trào ra, rồi

lại nuốt vào trong, cứ lặp đi lặp lại như thế không biết bao nhiêu lần. Cho nên anh không còn lời nào để khuyên nhủ cậu nữa. Không còn gì để nói cả.

“Những bông hoa trắng như đang phát sáng lập lờ trong đêm vậy.”

Lại một lần nữa, Tsugumi nhìn về khóm sơn trà.

Salutaro chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt mệt mỏi rệu rã.

“Từ nhỏ, tôi đã tự hỏi tại sao lại như thế. Cũng chẳng biết có lý do gì không, nhưng tôi chưa bao giờ định tìm hiểu về nó, vì tôi thích cảm giác ngây người nhìn ngắm rồi tự hỏi tại sao này.”

“Ừm, tôi hiểu cảm giác đó.”

Sakutaro bần thần đáp khẽ, rồi lại tiếp tục nói.

“Có những người, khi nghe thấy ta hỏi sẽ lập tức lên mạng để tra xem lời giải là cái gì. Họ rất tốt, nhưng ta lại không cảm thấy biết ơn họ. Tuy họ làm vậy đều do ý tốt, nhưng không hiểu sao...tôi không thể diễn đạt rõ ràng, nhưng ...”

“Tôi hiểu.”

Tsugumi gật đầu, hai người cứ ngồi bên nhau nhìn những bông hoa lơ lửng trong đêm tối.

“Hoa sơn trà đẹp thật.”

“Hả?”

Sakutaro chợt ngoảnh về phía này.

“Là hoa trà chứ?”

Tsugumi chớp mắt, rồi nhìn lại những bông hoa đang lơ lửng trong đêm.

“Không phải, trông giống nhau nhưng đây là hoa sơn trà. Cũng đã thu sang rồi, cậu có thấy hoa trà nào nở to như vậy không?”

Sakutaro đứng dậy, bước tới gần khóm hoa rồi chăm chú quan sát.

“Tôi không biết. Đây thực sự không phải là hoa trà sao?”

“Ừ. Hồi trước tôi từng tìm hiểu để làm tư liệu sáng tác mà.”

Nghe anh nói vậy, Sakutaro thộn mặt nhìn mấy bông hoa trắng.

“... Sao lại thế chứ, tôi chẳng biết gì cả.”

Vẻ mặt Sakutaro iu xiu như một đứa trẻ vừa thua một trò chơi.

“Sao thế?”

“Đây là loài hoa mà khi còn sống bà tôi rất thích.”

Lúc còn nhỏ, có lần Sakutaro tìm thấy khóm hoa trà đỏ mọc ở sau dãy núi gần nhà. Trong sân của chung cư, cũng chính là nơi mà ông bà cậu sống, chỉ trồng mỗi trà mi trắng. Cậu cảm thấy có chút sắc đỏ vào sẽ đẹp hơn, nên đã hái một ít hoa trà đỏ về nhà. Bà khen ngợi cậu, rồi vui vẻ bày nó trong phòng khách, nhưng...

“Hóa ra loài hoa bà thích không phải hoa trà mà là sơn trà.”

Sakutaro vẫn ngây người chăm chú nhìn đóa hoa màu trắng. Hai đóa hoa này thoạt nhìn không có gì khác nhau nên mới khiến người ta dễ bị nhầm lẫn như vậy. Thế nhưng, bà của Sakutaro đã không nói gì, chỉ lặng lẽ trân trọng những bông hoa mình không yêu thích.

“Vậy sao? Đây không phải là hoa trà à?”

Sakutaro hỏi đi hỏi lại mấy lần, mặt đỏ cười dở mếu.

“Tôi nghĩ, bà cậu thực sự đã rất vui, vì đó là món quà do cháu trai mình tặng.”

Tuy đang đứng cạnh anh nhưng Sakutaro vẫn không hề rời mắt khỏi đám hoa sơn trà.

58. Chương 58

“Phải tới gần ba mươi tuổi mới nhận ra điều này, tôi thật là ngớ ngẩn. Tôi rất muốn xin lỗi bà. Nếu bà còn sống, tôi nhất định sẽ mang đúng hoa sơn trà tới tặng cho bà. Chắc vẫn còn nhiều vụ ngớ ngẩn như vậy nữa mà tôi lại lãng quên chúng trước khi bản thân kịp nhận ra, những chuyện không thể sửa chữa hay bù đắp được.”

Khuôn mặt nhìn nghiêng chất chứa đầy phiền muộn kia làm Tsugumi thất lại.

“Tôi nghĩ, tất cả mọi người đều như vậy.”

“...”

“Mọi người đều phạm phải những lỗi lầm lớn nhỏ trong suốt cuộc đời mình.”

“...”

“Dù trở thành ông cụ 80 tuổi vẫn có thể mắc lỗi như thường.”

Nghe những lời này, lần đầu tiên trong buổi tối Sakutaro nhìn về phía anh.

Tsugumi đang ghé mặt vào khóm hoa sơn trà. Hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa làm anh nheo mắt lại.

“Hoa thơm quá.”

Anh im cười với Sakutaro, thì bị cậu dòm bằng vẻ mặt kỳ quái.

“Sao thế?”

“Mặt anh dính cái gì vàng vàng ấy.”

Sakutaro quệt tay lên mũi Tsugumi. Hình như mũi anh bị phấn hoa dính lên. Anh lặng lẽ chùi đi thì Sakutaro lại không nhìn được mà phì cười.

“Hả, sao vậy?”

“Xin lỗi, nhưng anh làm nó càng lem rộng ra rồi.”

Sakutaro dùng đầu ngón tay khoanh một vòng tròn trên chóp mũi Tsugumi.

“Chẳng phải cậu đang quệt cho nó nhem nhuộm thêm sao?”

Tsugumi cũng cười rồi hất tay cậu ra. Nhìn Sakutaro tươi cười trở lại, anh cảm thấy rất vui, trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

Sakutaro thở mạnh một hơi rồi nhưng cười.

“Tsugumi, cảm ơn cậu.”

Về mặt cậu dịu xuống.

“Tôi rất thích nụ cười của Tsugumi.”

“Thật không? Cậu làm tôi vui quá.”

Tuy không quen được người ta khen ngợi, nhưng bây giờ anh lại đón nhận nó một cách chân thành.

“Chỉ cần có anh ở bên cạnh là tôi cảm thấy mình được tha thứ.”

“Sakutaro không cần phải được ai tha thứ cả.”

“Nhưng lúc nào tôi cũng gây phiền phức cho ông và bố mẹ.”

Không có chuyện ấy đâu. Hoặc, nói như vậy gia đình cậu sẽ buồn lắm. Có rất nhiều câu từ thích hợp để an ủi trong hoàn cảnh này, nhưng có lẽ Sakutaro cũng tự hiểu được điều đó, nên anh chỉ có thể đón lấy tâm trạng day dứt của cậu. Tsugumi khẽ siết tay Sakutaro.

“Nhưng mọi người đều ở bên cậu mà.”

Anh siết chặt bàn tay hơn nữa.

“Mọi người đều rất yêu quý Sakutaro.”

Cả tôi cũng vậy... Anh đã nuốt vào lòng lời nói ấy.

Nếu chuyện gì cũng nuốt vào trong thì cũng có ngày chúng trào ra ngoài. Lúc này cũng vậy, Tsugumi phải rời mắt sang những đóa hoa sơn trà trắng vì cảm xúc của anh sắp ứa ra từ ánh mắt đang chăm chú nhìn Sakutaro và từ cửa miệng, nơi ghim lại rất nhiều lời muốn nói.

Vì hai người là bạn bè, nên nếu phơi bày tình cảm ấy ra ngoài sáng, họ sẽ không thể ở bên nhau được nữa.

Cảm nhận ánh mắt của Sakutaro dừng lại trên má mình, anh cố che dấu hơi thở nặng nề, tiếp tục nhìn những đóa hoa màu trắng.

Đêm hôm đó, Tsugumi lại viết một truyện ngắn không liên quan đến công việc của anh.

“Đây là tác giả Tsugumi cùng bạn của anh ấy, Arenō. Anh Tsugumi là một tác giả đã tạo nên rất nhiều tác phẩm tuyệt vời, tôi cũng là fan bự của anh ấy đấy. Cho nên, các cậu phải...”

Komine vừa đảo mắt, mấy cậu trai đang ngồi quanh bàn liền cảm thấy căng thẳng.

“Dốc hết mình, năng nổ làm việc!!!”

Sau lời tuyên bố của Komine, đám thanh niên đồng thanh gào lên hưởng ứng rồi nâng chén. Từng người cụng ly nhau, không khí trên bàn trở nên thoải mái, ồn ã náo nhiệt hơn.

“Anh Ito là nhà văn nhĩ. Ngày mai tôi sẽ ghé qua hiệu sách liền.”

“Sao anh lại quen một họa sĩ truyện tranh như anh Yako vậy?”

Bị một đám thanh niên trẻ vây quanh, Tsugumi co rúm người lại, không trả lời được câu nào nên hờn.

Họ đang tụ tập trong quán Boy's Bar nằm trong khu 2 quận Shinjuku (*khu vực tụ tập nhiều gay ở Tokyo) mà Komine thường ghé. Hôm nay, sau khi bàn bạc công việc với hai biên tập viên Nakanishi và Kudo, cả đám đã quyết định tới đây dùng cơm.

Đang lúc Tsugumi bối rối không biết phải nói làm sao vì đã lỡ hẹn ăn tối chung với Sakutaro thì Komine báo anh rủ Sakutaro tới cùng. Ban đầu anh còn lưỡng lự vì cậu là người không liên quan, nhưng nghĩ lại Komine hẳn sẽ không để ý nên làm theo. Ban đầu, giữa hai người chỉ là quan hệ về công việc, nhưng càng nói chuyện với nhau, anh càng thấy tâm đầu ý hợp với Komine, đến bây giờ có thể coi cả hai đã là bạn tốt của nhau. Cú thúc khiến họ trở thành bạn bè là vào một lần tán gẫu sau công việc của họ

“Anh Ito.. cũng như tôi phải không?”

Komine đã hỏi thẳng như vậy. “Cũng như tôi” ở đây đương nhiên là hỏi về khuynh hướng tính dục của anh.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Trông qua là biết ngay mà, tôi cũng thế nên chúng ta cứ nói chuyện thoải mái nhé!”

59. Chương 59

Nhìn Komine nghiêng đầu khả ái, Tsugumi cảm thấy tâm trạng mình như được kết nối với cậu bằng wifi. Khuynh hướng giống nhau, tuổi tác sần sần nhau, đây là lần đầu tiên Tsugumi có một người bạn cùng là tác giả, có thể nghiêm túc thảo luận về chuyện sáng tác. Vấn đề duy nhất ở đây là, anh hy vọng cậu đừng gọi mình là “Tsugumi” nữa.

“Sakutaro, xin lỗi đã khiến cậu mất nhiều thời gian này. Công việc ngày mai của cậu không bị ảnh hưởng chứ?”

Tsugumi khẽ nói với Sakutaro đang ngồi bên cạnh. Sau khi bữa tối kết thúc, họ bị Komine ngây ngất trong men say kéo đi thêm tăng nữa nên mới ngồi ở chỗ này.

“Không sao đâu. Anh Komine tính tình vui vẻ thật.”

Hai người đang vui vẻ chuyện trò thì..

“Á à, bên kia đang làm gì thế? Không cho phép hai người tán tỉnh nhau!”

Komine tình mắt, chỉ tay về phía này.

“Chúng tôi đâu có tán tỉnh nhau?”

“Cơ mà, không hiểu sao, tôi thấy Tsugumi với Areno hợp nhau lắm, chẳng lẽ hai người đang hẹn hò à?”

“Hẹn... hẹn hò cái gì chứ!”

Thấy anh hoảng hốt lắc đầu, Komine bèn bĩu môi.

“Ái chà, Tsugumi giỏi thật đấy! Làm tác giả thì được biên tập viên quý mến, làm đàn ông lại được một thanh niên vừa trẻ vừa đẹp thế này săn sóc. Còn tôi thì chẳng được ai yêu thương cả.”

“Cậu Komine chẳng có hơn mấy triệu độc giả trên thế giới yêu quý đấy thôi.”

Nakanishi lập tức tiếp lời như một biên tập viên thực thụ.

“Cóc cần mấy số liệu ảo ấy, tôi muốn người người chỉ yêu một mình tôi cơ.”

Cả đám thanh niên đều xúm vào an ủi Komine đang bắt đầu hờn dỗi.

“A đúng rồi, nếu nói đến chuyện không có ai yêu...”

Một anh chàng trong số đó mở lời, cố gắng bẻ hướng câu chuyện.

“Gần đây, trong một lần đi nhậu tăng hai, tôi ngồi cạnh một người mới chia tay với người yêu đã quen nhau tận mười năm đấy. Mà lý do chia tay của họ cũng vô lý lắm!”

“Vô lý thế nào cơ?”

Một cậu trai khác tiếp lời.

“Vì tự dung anh ta muốn có con. À, tất nhiên anh ta cũng là gay nhé.”

Tsugumi giật mình, cánh tay đang cầm ly cũng khựng lại.

Liếc mắt nhìn sang, anh thấy mặt Sakutaro cũng cứng đờ khi nghe được câu chuyện quen tai.

“Hả? Cái gì chứ? Thằng cha kia thật không xứng làm gay mà!!”

Komine tỏ ra hứng thú với câu chuyện.

“À, Tsugumi cũng chia tay với bạn trai cũ vì lý do này nhỉ? Chúng ta cũng hiểu cảm giác khao khát có một đứa con lắm chứ, nhưng khi biết mình là gay, cho dù là chán ghét đối phương cũng không thể lôi chuyện con cái ra làm cớ để chia tay chứ. Khoan nói tới chuyện đăng kí nhận con nuôi, ai không quán triệt nỗi tư tưởng này thì đừng làm gay nữa, chỉ tổ làm phiền toái cho người xung quanh.”

Tất cả mọi người ở đó, bao gồm cả Tsugumi đều gật đầu.

“Nhưng mà chuyện chưa dừng ở đó. Mặc dù lấy lý do muốn có con để chia tay với người mình đã chung sống gần mười năm, sau khi quyết định kết hôn với phụ nữ xong, anh ta mới biết mình không thể có con được.”

“Vô sinh hả?”

“Đoán trúng phóc!”

Mọi người im lặng một giây, rồi đồng loạt cười phá lên. Trong lúc cả đám nhao nhao mồm năm miệng mười “Tự làm tự chịu”, “Đáng đời”, thì Tsugumi cúi gầm mặt. Những chuyện như vậy trên thế giới có rất nhiều, không chắc là chuyện của Shinji. Vậy mà vô số cảm xúc bủa vây khiến anh không thể ngẩng đầu lên.

“Bây giờ người đó vô cùng hối hận về việc chia tay với bạn trai. Quen nhau mười năm rồi, chia tay cũng không phải vì ghét người ta, nếu có thể làm lại từ đầu thì anh ta rất muốn cứu vãn mối quan hệ cũ.”

“Nói sáng gì thế? Cái thứ đàn ông ích kỷ chết luôn đi cho đỡ chật đất!”

Komine đột nhiên trở nên hung hăng. Một cậu trai vừa cười vừa giải thích, rằng mỗi khi Komine uống say, hình tượng đáng yêu bình thường sẽ hoàn toàn biến mất.

“Trái tim của một con người là thứ anh ta dễ dàng đẩy bên nọ ném bên kia như thế chắc. Tôi cầu mong người bạn trai bị ruồng bỏ kia đừng bao giờ tha thứ cho anh ta, phải bắt hắn quỳ xuống rồi giẫm lên đầu mới được. Phải không, Tsugumin?”

Đột nhiên bị hỏi tới, anh giật mình ngẩng mặt lên.

“À, ừ, có lẽ thế.”

Anh vừa gật đầu lấy lệ thì nghe thấy giọng chào mừng của nhân viên phục vụ trong quán, một vị khách bước vào. Nhân vật chính trong câu chuyện “quen tai” ban này xuất hiện.

“Ủa anh Ito? Cảm ơn anh hôm nọ đã tới quán.”

Tim Tsugumi run rẩy đánh “thịch” một tiếng rất lớn.

“Lần trước tôi nhận được danh thiếp rồi.”

Đúng là giọng của Shinji.

“Cảm ơn anh, mời anh qua bên này.”

Hai người vừa nói chuyện vừa bước lại gần. Anh đã cố tình cúi đầu để không phải chạm mặt nhau nhưng...

“... Tsugumi?”

Khi nghe tên mình vang lên, một cơn đau nhói chạy dọc bao tử anh. Tsugumi chậm rãi ngẩng đầu.

“Là em thật hả? Tình cờ quá. Hiếm khi thấy Tsugumi đến những nơi thế này.”

“Bạn anh hả Tsugumin?”

Nghe Komine hỏi, anh không còn cựa nọ khác ngoài gật đầu.

“Nếu vậy thì cùng ngồi xuống uống vài ly. Rượu uống càng đông thì càng vui mà.”

Hăng hái bừng bừng vì hơi men, Komine nhùng ra một chỗ mời Shinji ngồi xuống. Shinji tuy khách sáo “Làm phiền mọi người!”, nhưng vẫn tươi cười bước vào bàn.

“Anh Nakanishi, đã lâu không gặp.”

Shinji chào Nakanishi. Nakanishi làm biên tập cho Tsugumi từ ngày anh mới ra mắt tới bây giờ nên giờ đã nhiều lần có dịp bước vào căn hộ hai người chung sống, cũng từng đi ăn uống với Shinji.

“Ừ, lâu rồi không gặp. Trông cậu vẫn khỏe, à không, ờ... thật trùng hợp quá.”

Nakanishi lấp bắp trả lời. Có vẻ như anh cũng đoán ra câu chuyện “quen tai” khi này chính là chuyện của Shinji. Sakutaro vẫn giữ nguyên nụ cười giả tạo.

60. Chương 60

“Anh còn biết cả anh Nakanishi sao, chẳng lẽ là biên tập của nhà nào à? Nhưng tôi trông anh không giống biên tập lắm, giống người làm kinh doanh hơn. Áo vest là thắt thớm thế này chắc là nhân viên của một nhà xuất bản lớn. Nhà nào thế?”

Trước sự tò mò của Komine, Shiji đáp, “Cậu đoán trúng một nửa. Tôi đúng là làm kinh doanh, nhưng không hoạt động trong lĩnh vực xuất bản.”

Shinji rút từ hộp trong túi áo ra một tấm danh thiếp, độngt ác vô cùng bài bản, nhuần nhuyễn.

“Hình như tôi từng nghe tên công ty này rồi. Nổi tiếng lắm hả?”

Đối diện với Komine ngây thơ, một người luôn coi mình là tinh anh của giới văn phòng trong các công ty lớn như Shinji chỉ biết cười nhún nhó. Komine ra mắt công chúng từ hồi học cấp ba, chưa từng lẫn lộn và vấp nên hơi thiếu kiến thức xã hội.

“Anh Ito là người quen cũ của Tsugumi?”

“Ừm, đúng vậy.”

Nhìn nụ cười tối nghĩa của Shinji, Komine nghiêng đầu “Hửm?” một tiếng.

“Bút danh của Tsugumi là ‘Ito’, mà nah cũng là Ito. Hửm?”

Komine tiếp tục nghiêng đầu, hai mắt cậu dần lóe sáng. Trực giác của một họa sĩ chuyên vẽ truyện tranh tình cảm thật nhạy bén. Cậu dùng ánh mắt như chim ưng thấy mồi lại quạ lại giữa Shinji và Tsugumi.

“Tôi biết rồi! Anh là bạn trai cũ của Tsugumi, phải không, phải không?”

Thấy Shinji gật đầu mờ ám, Komine vỗ tay đắc ý nhưng lại lộ vẻ ngờ vực, chân mày nhíu chặt như đang suy nghĩ điều gì.

“Bút anh của Tsugumi là ‘Ito’, mà anh Ito lại là bạn trai cũ của Tsugumin. Tsugumin chia tay với bạn trai đã quen nhau mười năm, từ lúc Tsugumin ra mắt tới giờ vừa đúng...”

Komine gập ngón tay tính toán, một giây sau đó, nét mặt lập tức thay đổi.

“Ông chính là cái tên không xưng làm gay đó sao?!”

Shinji chớp mắt nhìn Komine đột ngột thay đổi thái độ.

“Sao... sao đột nhiên lại...?”

“Còn hỏi tại sao nữa hả? Đừng có đùa với tôi! Đã là gay rồi còn dùng một phát kêu muốn có con, thì khác gì cầm dao đâm thẳng vào cổ họng người ta kia chứ!”

“Komine, cậu đừng nói nữa. Tôi...”

Tsugumi cuống cuống xen vào, nhưng Komine vẫn chưa chịu dừng lại.

“Ông nói với một người là gay rằng muốn có con thì khác gì bảo họ đi đầu thai lần nữa làm con gái hả? Khác gì bảo họ chết đi chứ? Ông có hiểu cảm giác bị người mình yêu gần chục năm trời bảo đi chết đi là thế nào không? Bất kể ông mặt dày mày dạn muốn quay lại với anh ấy cỡ nào đi nữa...”

“Komine, đủ rồi đấy!”

Kudo nhanh chóng lấy tay bịt miệng Komine lại, dùng sức lôi cậu về phía mình. Kẹp chặt Komine đang giãy giụa như vẫn chưa nói đủ, Kudo cúi đầu với Shinji.

“Chúng tôi xin lỗi vì chưa rõ chuyện gì đã mời anh vào đây.”

“Không sao...”

Shinji thở dài một tiếng rồi đứng dậy.

“Tôi cũng rất xin lỗi vì đã phá hỏng cuộc vui của mọi người. Tôi về đây.”

Shinji bước ra cửa. Tsugumi vẫn cúi gằm mặt nên không biết Shinji có nhìn về phía anh hay không. Trong bầu khí cực kì khó xử ấy, Sakutaro vốn giữ im lặng từ đầu tới giờ chợt đứng dậy.

“Sakutaro?”

Lờ đi Tsugumi đang nhìn mình, Sakutaro nhanh chóng bước ra khỏi quán.

Những người còn lại, kể cả Tsugumi đều ngẩn ra. Rốt cuộc cậu ấy làm sao vậy?

“Chắc đi nện cho hắn một trận.”

Nghe Komine nói vậy, anh cảm thấy khá nghi ngờ. Bất kể lí do gì đi nữa, anh không nghĩ Sakutaro sẽ dùng đến bạo lực, nhưng vì lo lắng nên anh cũng rời khỏi chỗ. Tsugumi bước ra khỏi quán, leo lên cầu thang dẫn lên mặt đất. Vừa tới nơi, đang định nhìn ngó xung quanh thì đã nghe thấy tiếng Sakutaro phát ra từ ngõ rẽ bên cạnh.

“Anh Ito vẫn còn yêu Tsugumi chứ?”

Trong con hẻm chật hẹp, Shinji và Sakutaro đứng đối diện nhau, anh không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt Sakutaro bấy giờ đang quay lưng về phía mình.

“Cậu với Tsugumi là...?”

“Bạn.” Sakutaro rành mạch đáp. “Tôi là người bạn rất quan trọng của anh ấy, cho nên tôi muốn hỏi anh, có phải anh vẫn còn yêu Tsugumi hay không?”

Một thoáng im lặng kéo đến.

“Nói thật, tôi rất hối hận chuyện chia tay.”

Shinji lẩm bẩm.

“Sau khi chia tay với Tsugumi, tuy trông bề ngoài vẫn ổn nhưng thực ra tôi cũng đã gặp rất nhiều khó khăn. Nếu Tsugumi chịu tha thứ thì tôi vẫn muốn quay lại với em ấy.”

“Muốn quay lại à?”

Tiếng đế giày chà trên mặt đường tạo nên âm thanh rào rào, Sakutaro đạp từng bước lại gần.

“Anh có biết, Tsugumi đã đau khổ thế nào không hả?”

“Tôi biết.”

“Anh chẳng biết gì hết!”

Sakutaro gằn giọng.

“Anh không hiểu được Tsugumi đã nghĩ gì sau khi chia tay, cho nên anh mới có thể nói chuyện quay lại dễ dàng như vậy.”

“...”

“Chia tay hay không tùy vào tình cảm của mỗi người nên không còn cách nào khác. Nhưng anh đã làm người ta đau khổ như vậy rồi mà vẫn khẳng định đòi quay lại cho sướng bản thân thì ích kỷ quá rồi đấy!”

Sakutaro nói đến đây thì ngừng lại. Tsugumi thấy cậu đang siết chặt nắm đấm.

“Chắc đi nện cho hắn một trận.”

Lời nói của Komine vừa lướt qua tâm trí anh thì ngy khoảnh khắc tiếp theo, Sakutaro đã đột ngột đẩy Shinji vào tường.

61. Chương 61

“Nếu anh muốn làm lại từ đầu với Tsugumi thì phải hứa tuyệt đối sẽ không bỏ rơi anh ấy nữa.”

“Cái gì...”

“Hứa với tôi, tuyệt đối không được bỏ rơi anh ấy một lần nữa. Nếu không tôi sẽ không bao giờ giao anh ấy cho anh.”

Một lúc sau.

“Quả nhiên, cậu cũng...?”

Shinji ngờ vực.

“Tôi là... bạn của Tsugumi.”

“Nhưng...”

“Chỉ là bạn!”

Sakutaro mạnh mẽ ngắt lời.

Tsugumi không nhìn những chuyện xảy ra tiếp theo nữa, anh lặng lẽ rời khỏi đó.

Khi anh trở về quán, mọi người đều nhao nhao hỏi thăm tình hình, anh nói mình không tìm được họ, xin phép về trước vì đã uống quá nhiều. Komine tiễn anh đến tận cửa, ngờ ý xin lỗi vì đã nói những điều không nên, nhưng anh chỉ lắc đầu đáp không sao cả.

“Tôi hể cứ rượu vào là tệ thế đấy. Thật sự xin lỗi anh.”

“Không đâu. Cảm ơn cậu đã bắt bình hộ tôi mà.”

Hai người đều ngà ngà say, ôm nhau chào tạm biệt như những nữ sinh trung học đa sầu đa cảm.

Sau đó, Tsugumi ghé vào một quán rượu bình thường nằm ngoài khu 2. Tửu lượng của anh không tốt, từ lúc đi ăn với họ, anh đã uống vượt giới hạn của mình rồi, nhưng đêm nay anh muốn say hơn nữa. Muốn nhờ cơn say để dốc hết can đảm hỏi Sakutaro một chuyện.

Khi trở lại chung cư, hai chân Tsugumi đã loạn choạng. Cảm giác ị ạch như bị bao trong một màng nước dày, anh đi vòng ra phía sau chung cư, gõ cánh cửa hậu. Không ai hồi đáp, nhưng vẫn có ánh sáng le lói hắt ra từ cửa sổ. Anh gõ cửa lâu thêm chút nữa, thì cánh cửa mở từ bên trong.

“Sakutaro...”

Tsugumi đẩy Sakutaro sang một bên để bước vào.

“Tsugumi, anh say rồi?”

“Say lắm.”

“Xin lỗi anh, tôi bỏ về giữa chừng làm mọi người mất vui lắm phải không?”

“Không biết.”

Tsugumi xằng giọng như muốn kệ hết thảy. Mấy chuyện đó thì sao cũng được. Anh tựa trán lên vai Sakutaro, rồi dựa cả người vào như làm nũng.

“Anh tự về phòng ngủ không? Tôi đưa anh đi nhé?”

Tay Sakutaro vỗ vỗ lên lưng anh như dỗ dành. Tsugumi lại vịn vào cơ thể như đứa trẻ con đang giận dỗi.

“Tại sao?”

“Hửm?”

“Tại sao cậu lại nói thế với Shinji?”

Bàn tay đang vỗ về trên lưng Tsugumi khựng lại.

“Anh nghe thấy rồi?”

Được dịu dàng hỏi han, anh lại động mạnh trán lên vai Sakutaro.

“Ai nói muốn làm hòa với Shinji chứ.”

Tsugumi cứ động trán uỳnh uỳnh liên tục như vậy không biết bao nhiêu lần, anh đã say quá mức dự định.

“Tôi không muốn như thế...”

Lúc Komine nổi giận với Shinji, Tsugumi cảm thấy sảng khoái vì cậu đã thay mình nói ra những lời không thể nói, nhưng trong lòng lại sôi trào một cảm xúc phức tạp.

Shinji hơi độc đoán nhưng không phải là người xấu. Cho nên, mặc dù không thể hoàn toàn tha thứ cho anh ta, nhưng dù sao đó cũng là người đã cùng sẽ chia tình cảm với anh trong suốt một thời gian dài, nên khi biết chuyện của Shinji, anh thực sự muốn làm điều gì đó trong khả năng của mình... Nhưng không phải bằng cách quay lại làm người yêu của anh ta.

Tsugumi cảm thấy kinh ngạc vì mình có thể suy nghĩ bình tĩnh đến thế.

Trước kia anh không làm được như vậy. Cho dù có tự nhủ rằng mình sẽ ổn, nhưng khi ở một mình, anh vẫn hoang mang sợ hãi. Bây giờ nếu Shinji nói muốn làm hòa, có lẽ anh sẽ gật đầu ngay không nghĩ ngợi gì. Nhưng bây giờ thì khác. Mặc dù vẫn bất an khi phải sống một mình nhưng so với chuyện được Shinji bảo vệ, anh lại muốn bảo vệ Sakutaro hơn.

“Sakutaro không cần tôi sao?”

Anh gác trán lên vai cậu mà hỏi.

“Đây đều là vì Tsugumi mà. Anh Ito đã hứa với tôi là sẽ không bao giờ tái phạm nữa. Anh ấy sẽ trân trọng...”

“Không liên quan gì tới Shinji hết! Tôi muốn hỏi Sakutaro nghĩ thế nào cơ!”

Trong góc tâm trí vẫn chưa muốn men say, cái tôi bình tĩnh đang kêu gọi anh ngừng lại. Nếu tiếp tục truy vấn thì ngay cả bạn bè cũng không còn. Tất cả sẽ kết thúc. Cho nên đừng hỏi nữa.

“Đối với tôi...”

Sakutaro thì thảo như sắp nghẹt thở tới nơi.

“Đối với tôi, Tsugumi... quá nặng.”

Anh cảm giác hai chân đột nhiên mất hết sức lực. Khi ngẩng mặt nhìn lên, ánh mắt hai người quần lấy nhau trong khoảng cách thật gần. Về mặt Sakutaro lúc này trông vô cùng khổ sở. Tiếng “nặng” đó cứ quanh quẩn trong trí óc anh.

“Vì thích anh... nên mới thấy nặng.”

Sakutaro giải thích thêm.

“Bản thân sau này sẽ ra sao, đến chính tôi còn không biết được. Mỗi ngày tôi đều sống trong nỗi lo, rằng bệnh tình vẫn chỉ như hiện tại hay sẽ chuyển biến xấu đi. Mà tôi như vậy thì không cách nào bảo vệ Tsugumi được.”

“Tôi không cần cậu bảo vệ gì cả.”

62. Chương 62

“Tôi biết. Nhưng chính vì thế nên tôi càng cảm thấy xấu hổ hơn khô không thể bảo vệ người mình yêu. Chỉ biết hưởng thụ sự dịu dàng của anh mà không thể báo đáp lại thứ gì.”

Khuôn mặt Sakutaro dần méo mó.

“Nếu chỉ hưởng thụ mãi thế này thì tôi không thể nhận thêm được nữa.”

Tsugumi ngậy người.

“Thế thì... tôi sẽ không dịu dàng với cậu nữa.”

Sakutaro ngẩng đầu.

“Sẽ không dịu dàng nữa, cho nên...”

Anh vòng cánh tay qua cổ Sakutaro, từ từ ghé sát mặt lại.

“Tsugumi...”

Tsugumi áp môi lên, cắt ngang lời cậu định nói. Sakutaro kinh ngạc đẩy ra, nhưng Tsugumi dung hết sức bám chặt. Vừa tiếp tục mở rộng đợt công kích không lời, vừa nhỏ những giọt lệ chua xót.

“Sakutaro, xin cậu...”

Khi anh dung thanh âm ướm át gọi tên cậu, bàn tay đẩy anh ra cũng yếu đi, ngay giây tiếp theo, anh bị Sakutaro ôm chặt vào lòng. Môi bị mút mạnh, lưỡi bị đẩy vào trong. Tsugumi chỉ có thể hít thở qua một khe hở rất hẹp, hơi thở gấp gáp dần. Bàn tay luồn vào từ vạt áo anh đang hoành hành trên từng tắc da thịt. Đây không còn là Sakutaro ôn hòa của mọi khi nữa. Hai người tiếp tục hôn nhau, trượt dần theo bức tường, rồi rớt hục xuống sàn. Cảm giác đắm chìm trong hạnh phúc khiến cơn say càng vắng vất hơn.

“...Tôi thích cậu, Skutaro.”

Nghe tiếng anh thì thâm bên môi, Sakutaro chợt khựng lại. Mọi nồng nhiệt bỗng chốc tan biến sạch, Sakutaro như khôi phục tỉnh táo, tách ra khỏi Tsugumi. Anh túm chặt áo cậu.

“...Tại sao?”

“Xin lỗi anh.”

“Tôi không cần cậu xin lỗi, đang hỏi cậu tại sao cơ mà?”

“Xin lỗi.”

Cậu không nói câu nào ngoài hai từ xin lỗi. Sakutaro cúi gằm mặt, tự siết cổ tay của chính mình, mạnh đến nỗi trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

“Xin anh...đừng sang phòng tôi nữa.”

Nói xong, Sakutaro xoay người. Tsugumi chờ một lúc lâu nhưng không thấy Skutaro quay đầu lại. Anh đành chầm trãi đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Cơn say đã hoàn toàn biến mất, không khí lạnh buốt của tháng Mười hai làm cơ thể anh run rẩy. Khi đi qua sân trước, anh thấy những đóa sơn trà trắng nhợt vẫn lơ lửng trong đêm, đang ngẩn ngơ nhìn chúng bằng cái đầu trống rỗng thì từng cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống. Hoa trà sẽ rơi hẳn một đóa, nhưng sơn trà sẽ rụng từng cánh hoa. Đây là cách đơn giản nhất để phân biệt hai loại hoa này.

Lần sau, anh sẽ chỉ cho Sakutaro.

Nhưng, anh chợt nhận ra mình đã không còn thời gian để làm chuyện nhỏ nhất ấy.

“Nếu chỉ hưởng thụ mãi thế này thì tôi không thể nhận thêm được nữa.”

Anh không muốn trở thành gánh nặng của Sakutaro, cho nên không thể tiếp tục ở bên cậu. Tsugumi ghé mặt vào đóa sơn trà, nhắm mắt tận hưởng hương thơm ngọt ngào đó. Anh nhớ lại cảm giác khi ấy, lúc ngón tay Sakutaro chạm vào, lau đi vết phấn hoa vương trên mũi anh. Thật ấm áp và dịu dàng biết bao.

Phải dọn khỏi khu chung cư thôi.

Được hương hoa ngọt ngào bao phủ, anh tự nhủ mình phải mạnh mẽ lên.

Hôm dọn đi cũng là một ngày nắng đẹp như lúc anh dọn tới. “Tsugumi mà đi thì tôi sẽ buồn lắm đó.” “Lâu lâu lại ghé về chơi nhé.” “Nếu chán nơi ở mới thì cứ quay lại đây.” “Mới chỉ hơn nửa năm thôi mà...”

Tsugumi cảm ơn lời nhắn nhủ ấm áp của mọi người.

Nếu được, anh cũng muốn ở lại nơi này mãi mãi. Không chỉ vì Sakutaro, mà bầu không khí náo nhiệt trong chung cư đã cứu vớt Tsugumi lúc anh cảm thấy cô đơn nhất.

Hành lý đã được công ty chuyển nhà mang đi trước, Tsugumi sẽ đi tàu theo sau. Khác với lúc anh chuyển tới đây, Sakutaro không ngỏ lời giúp đỡ, nhưng anh lại cảm thấy thật dịu dàng. Nếu đã quyết định không dây dưa tới nhau nữa, thì không nên làm bất cứ điều gì khiến đối phương nảy sinh cảm giác luyến lưu.

“Tsugumi, anh phải mạnh khỏe, hạnh phúc đấy nhé.”

Sakutaro cười híp mắt nhắn nhủ. Tsugumi nói dối Sakutaro rằng mình đã làm hòa với shinji. Shau khi suy nghĩ kĩ càng, anh nghĩ đây là cách hữu hiệu nhất để khiến cậu an tâm.

“Thôi xong, trông Saku cứ như ông bố sắp gả con đi vậy.” Elly trêu chọc.

“Cảm giác cũng gần như vậy đó.”

Sakutaro cũng đùa lại khiến mọi người phì cười, sau đó không còn nói gì thêm

“Vây thế nhé...”

“Ừ.”

Tsugumi chia tay ngắn gọn, rồi đi ra cổng. Bước trên con đường dẫn ra ga, đột nhiên ngoảnh lại, anh thấy mọi người đang vẫy tay tiễn mình. Sakutaro đứng ở chính giữa. Hai mắt anh dần nhòa đi. Đây là lần cuối, nên anh muốn nhìn cậu kĩ hơn chút nữa. Tsugumi định dụi mắt nhưng lại thôi. Làm vậy sẽ bị mọi người nhận ra anh đang khóc mất.

Tsugumi khẽ vẫy tay đáp lại, rồi nhanh chóng tiến bước.

Căn hộ Tsugumi mới thuê được xây từ hai mươi năm trước, rộng tám chiếu, bếp chiếm hơn một nửa diện tích. Lần này anh đi thẳng đến công ty bảo lãnh mà không hề do dự. Những người không có thân thích trên đời còn nhiều hơn anh tưởng. Chính vì vậy mới sinh ra dịch vụ gọi là công ty bảo lãnh. Nhận ra sự thật đơ giản đó, anh chợt thấy vững lòng hơn.

Khi hành lý được chuyển tới nơi, anh có lướt qua một vụ khách trọ. Tuy đã mở lời chào nhưng anh chỉ nhận được một cái gật đầu khách sáo, thậm chí người nọ còn chẳng buồn nhìn anh, hoàn toàn khác lúc ở chung cư của Sakutaro. Nhưng đó là một nơi đặc biệt nên không thể so sánh như vậy. Anh vừa thu dọn hành lý vừa nghĩ, ít ra còn chưa bị lơ hoàn toàn.

63. Chương 63

Tsugumi dọn dẹp mất nửa ngày mới xong, sau khi chào hỏi hàng xóm một lượt thì ra ngoài ăn tối. Từ đây tới nhà ga mất chừng hai mươi phút đi bộ, nhưng đổi lại tiền thuê nhà không đắt. Xung quanh có cả phố mua sắm, có khá nhiều người già đang đi bộ qua lại, bầu không khí yên ả mang tới cảm giác rất thoải mái. Anh phát hiện một quán cơm bán theo suất trông khá cũ kĩ nằm bên đường lớn, bèn ghé vào ăn đại một

suất cá nướng. Trên đường về, anh còn vào cửa hàng tiện lợi mua bánh mì và sữa cho bữa sang rồi mới về nhà.

Khi Tsugumi mở cửa, một cơn gió nhẹ thổi qua, cuốn theo tờ quảng cáo vừa rơi khỏi thùng thư. Anh bước lên cầu thang, vờ như không thấy khung cảnh thê lương ấy, vừa mở cửa phòng ra, không gian tối thui đã bao trùm khắp các góc ngách.

“Tôi về rồi đây...”

Vì sống một mình nên không? I đáp lại anh. Anh tự nhủ đó là điều đương nhiên rồi bật điện lên như bình thường. Căn hộ tuy đã sang, nhưng chẳng hiểu sao nhìn từ lối vào chật hẹp, phòng ốc cùng khu bếp trông càng lạnh lẽo hơn.

Tháng Mười hai đã trôi qua hơn nửa, trong phòng lạnh vô cùng. Tsugumi bật điều hòa được trang bị sẵn, nhắm tính chuyện mua bàn sưởi. Điều hòa làm khô không khí sẽ dễ gây đau họng, hơn nữa tiền điện cũng tốn kém. Nếu là bàn sưởi thì chỉ cần nhìn thôi cũng thấy ấm áp rồi. Cửa hàng đồ gia dụng gần đây không biết có bán không nhỉ? Anh cố lấp đầy đầu óc bằng những chuyện vặt thường ngày, không cho cái lạnh có bất cứ kẽ hở nào để tràn vào.

Nhưng nói thật, Tsugumi vẫn còn lo lắng lắm. Trong thời điểm sắp sang năm mới này, cat Giáng sinh lẫn Tết anh đều chỉ có một mình. Tuy đã tự nhủ đừng nghĩ tới những chuyện mai sau vội, thế mà cứ nghĩ sang năm cũng sẽ thế này, anh lại thấy chạnh lòng. Nhưng anh biết đây chính là hiện thực.

Tsugumi đã 35 tuổi, trong tay chỉ có duy nhất một thứ, đó là khả năng dùng ngôn từ để kiếm sống. Vào những lúc quan trọng, những lúc có chuyện đột xuất, đã bao lần anh cảm nhận sâu sắc được điều này. À, thì ra mình chỉ còn mỗi nó. Đứng trước sự thực ấy, anh cứ hết buồn lại vui, tâm trạng thay đổi qua lại liên tục như một kẻ ngốc. Bây giờ, dù nhiều lúc vẫn có cảm giác cô độc, nhưng anh thấy biết ơn khả năng đó nhiều hơn.

Tsugumi lấy giấy ra, bày lên chiếc bàn nhỏ.

Bình thường anh toàn dùng máy tính để làm việc, nhưng riêng cái này anh sẽ viết bằng tay.

Dạo gần đây, anh có thói quen cứ hai ba ngày lại viết một mẩu truyện nhỏ. Từ hồi quen biết Sakutaro, anh đã bắt đầu chấp vá linh tinh những chuyện này nọ. Không có tình tiết lớn lao chỉ là những nội dung tản mạn thường nhật dài tầm ba, bốn trang...

Trước khi viết, anh bơm đầy mực vào cây bút máy rất lâu rồi không đụng tới. Khác với đánh chữ trên máy tính có thể lập tức sửa sai, khi viết tay, phải đắn đo mãi xem mình sẽ viết cái gì, viết ra sao rồi mới hạ bút được. Mỗi khi ngẩn người suy nghĩ, anh lại có cảm giác Sakutaro đang ở rất gần. Đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong một ngày của anh.

“Vì thích anh...nên mới thấy nặng.”

Sakutaro đã nói như vậy, cậu ấy không ghét mình. Tsugumi tự nhủ cần hiểu rõ điều đó, không được để thói tự ti của bản thân bóp méo tình cảm của Sakutaro. Sức mạnh để nghĩ được như vậy cũng là thứ anh nhận được từ Sakutaro. Thế là đủ rồi. Anh không cần gì thêm nữa.

Đồn lức vào bàn tay cầm bút, Tsugumi từ tốn khắc từng nét chữ lên giấy.

Chuyện Sakutaro.

Tiêu đề vẫn như mọi khi. Anh chậm rãi lấp đầy từng ô kẻ trên giấy như đang chon xuống từng món bảo vật. Đêm nay, anh thuật lại chuyện đi thăm ông Arenō. Không phải chuyện về anh và Sakutaro mà là cuộc hội thoại của hai ông cháu họ.

Anh chép lại theo ký ức những sự kiện giữa Sakutaro và mọi người xung quanh, nhưng lại né tránh kỷ niệm của hai người bạn họ. Vì anh không muốn Sakutaro phải đau lòng khi nhớ về chúng. Hơn nữa, Tsugumi cảm thấy không cần lưu giữ những chuyện xảy ra giữa anh với cậu.

Chuyện về con bướm say ngủ như một nụ hoa trắng trong bụi đỗ quyên ở công viên. Chuyện quả dưa chuột hình trái tim. Chuyện hai ngón tay gần như tan chảy dưới sắc trời chiều. Chuyện đóa sơn trà trong đêm

tối. Những khoảnh khắc trải qua cùng Sakutaro đều đang sống trong lòng anh. Sau này cũng không thể nào quên.

Anh muốn viết ra những điều mà khi người ta đọc được nó, dù không đến mức hạnh phúc, nhưng chí ít tâm tình sẽ trở nên vui vẻ hơn. Tuy vậy, anh vốn không định để cho ai khác đọc tập truyện này, ngoài Sakutaro. Vậy nên nhan đề mới là Chuyện Sakutaro. Sau hi gạt bỏ những chi tiết thừa thãi, trong đầu anh xuất hiện một câu chuyện giản dị vô cùng phù hợp với hình tượng của cậu.

Một câu chuyện không được ai đón đọc. Không hướng tới mục đích nào. Chẳng có ích gì cho đời.

Cho dù như vậy, chỉ cần viết ra thôi, bản thân anh đã hạnh phúc lắm rồi.

Tiếng ngòi bút máy sột soạt trên giấy nghe thật êm tai. Tsugumi cảm thấy may mắn vì có thể chạm tới hạnh phúc một cách dễ dàng như vậy, ở trong căn phòng chật hẹp thế này. Có tiếng “bụp” vang lên, một giọt mực xanh rỉ xuống.

Vì sao lại khóc? Rõ ràng anh còn đang cảm thấy may mắn, cả niềm hạnh phúc này cũng đâu phải giả. Cơ mà, quả nhiên con người không thể chỉ sống nhờ vào hai thứ đó. Tsugumi chăm chú nhìn những con chữ xanh đang mờ hồ nhảy nhót, trong lòng xốn xang lạ.

Một chiều lạnh buốt tháng Hai, anh nhận được cuộc gọi từ một số điện thoại công cộng.

“Đã lâu không gặp”, một giọng nói già nua vang lên khiến anh bất chợt đứng thẳng người dậy. Là ông của Sakutaro.

“Đã lâu không gặp ạ. Cháu chuyển nhà mà không đến chào ông, thật sơ...”

“Không sao, không sao, không cần câu nệ như thế. Hôm nay ông có chuyện nghiêm túc muốn nhờ Tsugumi đây. Chuyện không tiện nói qua điện thoại, có thể phiền cậu tới đây một chuyến không?”

“À, vâng ạ.”

64. Chương 64

“Ông đã đi nhờ vả mà còn bắt cậu phải qua thì thật là không phải, nhưng chân ông không lết nổi nữa rồi.”

“Cháu nhất định sẽ tới ạ.”

Hẹn gặp ông vào ngày mai và cúp máy xong, Tsugumi mới bắt đầu tò mò về chuyện ông định nhờ. Chắc là liên quan tới Sakutaro. Không lẽ bệnh tình của cậu đã chuyển biến xấu...

Vừa nghĩ vậy, người anh liền lạnh toát. Còn chưa nghe ngóng được gì đã tưởng tượng ra những điều kinh khủng, cái tật này của anh thật là...

Ngồi khoanh chân trên ghế, Tsugumi ngược mắt nhìn trần nhà. Cứ cho những gì anh tưởng tượng là đúng thì những người khổ sở nhất chính là người thân của Sakutaro. Bất kể nghe được tin gì, anh cũng không được rối loạn. Sau một hồi ngồi im như tượng nhìn chăm chăm trần nhà, Tsugumi lại quay về máy tính, bắt đầu hì hục làm việc.

“Trời lạnh thế này mà bắt cậu phải lặn lội tới đây, xin lỗi Tsugumi nhé.”

Đã nửa năm không gặp, ông của Sakutaro trông vẫn mạnh khỏe như trước.

“Đã lâu không gặp ạ.”

Tsugumi cúi chào. Anh tặng bánh nếp làm quà thăm bệnh khiến ông cụ thoát tiên rất vui mừng, nhưng cuối cùng lại thở dài ngao ngán vì hôm trước vừa bị bác sĩ cấm ăn đồ ngọt. Tsugumi nghe vậy liền vội vàng xin lỗi, còn khuyên nhủ ông muốn sống lâu thì phải chịu khó giữ gìn.

“ Ông đổi phòng bệnh mà quên nói cho cậu biết, lại khiến cậu mất công thêm rồi.”

“Cháu hỏi y tá là biết ngay, không sao đâu ạ.”

Lúc anh hỏi thăm phòng bệnh ngoại khoa, y tá bệnh viện đã cho anh biết chuyện ông Arenō chuyển ra phòng riêng bên khoa nội. Cuối cùng vẫn tránh không hỏi ông cụ có bị biến chứng gì khác ngoài gãy xương hay không.

“Thực ra, hôm nay ông gọi cậu tới là vì...”

Chờ anh ngồi xuống ghế, ông cụ đi thẳng vào đề.

“Cậu có thể trở lại chung cư không?”

“Dạ?”

“Cậu có thể ở bên Sakutarō không?”

“Ông sửa lại cách nói.”

“À, ừm, Sakutarō đã xảy ra chuyện gì ạ? Không lẽ bệnh tình cậu ấy...”

Giọng anh run run. Dự cảm xấu đeo bám anh dai dẳng suốt từ đêm qua đang dần trở nên rõ nét.

“Ừm... quả nhiên cậu đã biết rồi.”

Từ hình tượng quắc thước mọi khi, trong thoáng chốc, đôi vai ông thông xuống như mất đi sức sống. Ông chậm rãi nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời xám xịt như thể sẽ đổ tuyết bất cứ lúc nào.

“Vết thương ở nơi không thấy được luôn nguy hiểm hơn ở những chỗ thấy được rất nhiều.”

Sau tai nạn, Sakutarō đã thay đổi hẳn. Khác với vết thương trên đầu, đó là chứng tâm bệnh rất xa lạ với những người thời đại ông. Cậu sống vật vờ mỗi ngày mà chẳng buồn để ý tới bất cứ thứ gì. Nhưng rồi một ngày nọ, Sakutarō đột nhiên thay đổi. Trong đôi mắt lơ đãng như cá chết kia, tia sáng đã le lói trở lại. Cậu cũng bắt đầu mỉm cười như xưa. Hình như là nhờ cuốn sách của một tác giả tên Ito Tsugumi. Dần dần, Sakutarō bắt đầu nhìn ra thế giới bên ngoài, trở thành quản lý của khu chung cư, rồi nhận làm việc theo yêu cầu.

“Bố mẹ Sakutarō rất vui mừng khi thấy nó gượng dậy được, nhưng không hiểu sao ông vẫn rất lo. Nếu cứ gượng gượng mà tỏ ra vui vẻ thì cuối cùng, đến một lúc nào đó sẽ đứt gánh thôi. Ông chỉ sợ như vậy, nhưng...”

Ông cụ nhìn Tsugumi.

“Sakutarō thật sự thay đổi là từ khi gặp cậu. Ông có thể cảm nhận được bước chân lật đật như cỏ dại đang đua theo gió kia nay đã được cắm rễ vững vàng và phục hồi sức khỏe.”

Ông đưa mắt nhìn đĩa sơn trà trắng bày trên bàn.

“Tuy chỉ là nhận xét của người thân, nhưng Sakutarō thật sự là một chàng trai tốt. Mặc dù từ xưa nó đã không bao giờ kiêu ngạo vì những thứ mình có, nhưng sau khi bị tước đi tất cả, có lẽ nó mới lần đầu nhận ra rằng, bản thân mình được ưu đãi hơn người khác nhiều lắm.” Ông cụ mắt xuống. “Mất đi rồi mới nhận ra mình đã có những gì thì đau khổ nhỉ. Trong lúc Sakutarō đang cố gắng làm lại từ đầu bằng cái đầu không biết khi nào sẽ hỏng ấy, nó đã gặp được cậu. Lần đầu tiên gặp Sakutarō, cậu đã than thở rằng mình không còn người thân phải không?”

Bị hỏi một vấn đề lạ lùng, mặt anh bỗng nóng lên.

“À, lúc đó, cháu còn mãi than thân trách phận mà không để ý đến những chuyện xung quanh. Rõ ràng Sakutarō còn vất vả hơn cháu nhiều, vậy mà...”

“Không đâu, Sakutarō có cách cảm nhận riêng của nó. Mỗi lần đến thăm bệnh, nó đều vui vẻ kể cho ông những chuyện như là, người nọ từ nhỏ đã chịu nhiều khổ cực, vậy mà không bao giờ giận đối chằng hạn. Đó là người đã đưa tay giúp đỡ trong lúc nó khổ sở nhất, và có lẽ nó đã động lòng với anh ta. Sakutarō tâm sự với ông rằng, nhìn thấy cậu như thế, nó cảm thấy mình cần phải cố gắng hơn nữa.”

Lúc đó dần an tâm rồi thì Sakutaro lại không nói về Tsugumi, người cậu luôn miệng nhắc nhỡm từ cuối năm ngoái đến giờ nữa. Mặc dù trông vẫn rất tươi tỉnh, nhưng đôi lúc ánh mắt cậu lại nhìn về xa xăm. Khi ông cụ vô tình hỏi thăm những người khách trọ trong khu nhà tới thăm mới biết, Tsugumi đã chuyển đi rồi.

“ Cậu Tsugumi.”

Ông cụ nhìn Tsugumi.

“ Đối với Sakutaro, cậu là người vô cùng quan trọng, là nam hay nữ đều không ảnh hưởng gì. Liệu cậu có thể trở về bên nó không?”

Ông khom lưng một cách khó khăn, cúi đầu thật thấp.

“ Ông Areno, xin ông đừng làm vậy!”

“ Chẳng sao hết. Ông là lão già ích kỷ như vậy đấy. Nếu cậu còn chưa đồng ý, ông sẽ không ngẩng đầu lên đâu.”

Ông vẫn tiếp tục cúi đầu. Tsugumi nhìn xuống, siết chặt nắm tay đang đặt trên đùi.

Anh cũng rất muốn ở bên Sakutaro. Nhưng không được.

Bản thân anh lúc này chính là gánh nặng đối với cậu.

65. Chương 65

Nếu đặt bản thân cùng Sakutaro lên hai đầu cán cân, thì sức nặng của hai bên sẽ khiến cán cân chao đảo qua lại. Chỉ cần một bên hơi phá vỡ thế cân bằng là có thể lồi theo đối phương cùng rơi xuống.

Mà Tsugumi không hề nghĩ cả hai cùng rơi xuống như vậy là chuyện tốt. không thể để cho chuyện này xảy ra. Sakutaro cũng nghĩ như thế, bởi vậy lúc đó cậu mới đáp rằng không thể ở bên anh.

“ Cháu xin lỗi.”

Anh cố giữ cho giọng mình đừng run rẩy. Ông cụ cuối cùng cũng ngẩng đầu, chỉ trong chớp mắt mà trông đã già thêm mấy tuổi, khiến anh nhìn mà lòng đau thắt. Tsugumi lấy từ trong cặp ra một xấp giấy viết, đưa cho ông.

“ Đây là truyện cháu viết. Tuy chỉ toàn những mẫu truyện ngắn nhưng...”

“ Chuyện Sakutaro.”

Đọc nhan đề ghi trên trang giấy, ông Areno nhìn anh.

‘ Cháu xin giao nó lại cho ông. Đây là truyện cháu viết từ dạo trước, vốn không định cho ai xem cả. Sau này cháu vẫn sẽ tiếp tục viết.’

“ Cậu..”

Ông nhíu chặt đôi mày như đang phải chứng kiến một cảnh thương tâm.

“ Cháu xin lỗi. Hiện giờ, cháu chỉ làm được có vậy.”

Tsugumi cúi đầu, cố ngăn không để cảm xúc trào ra.

“ Đã hơn 80 tuổi rồi mà vẫn không sao thấu được lòng người...” Ông Areno lẩm bẩm. “ Vậy mà ông lại nói năng ích kỷ, làm khó một cậu thanh niên đáng tuổi cháu mình như thế.”

Tsugumi vẫn giữ nguyên tư thế, khẽ lắc đầu.

“Tuyệt rồi rồi kìa.”

Nghe tiếng ông thì thầm, Tsugumi ngẩng mặt lên.

“Đúng vậy...”

Bên ngoài cửa sổ, mây đen che phủ cả một khoảng trời, vài vụn trắng xộp đang lác đác rơi, đẹp như những cánh hoa. Mà cũng có thể coi chúng chỉ là những hạt bụi vô giá trị. Mỗi một vật đều nhìn nhận được theo những cách khác nhau, thật kì diệu, cũng giống cuộc đời của một con người.

Tsugumi vẫn tiếp tục viết Chuyện Sakutaro, viết được kha khá lại gửi đến bệnh viện cho ông Arenô. Lần nào ông cũng gửi thư cảm ơn đàng hoàng. Trong thư luôn có phần kể về tình trạng gần đây của Sakutaro. Cậu nhận nhiều việc hơn, ngày nào cũng tất bật, như là chăm sóc vườn cây, phụ giúp chuyển nhà, đưa đón người già neo đơn đi khám bệnh và giúp họ mua đồ. Chỉ duy chuyện bắt lại những con thú cưng bỏ nhà ra đi là cậu vẫn kém cỏi.

Anh vừa đọc phong thư được dẹt bởi những nét bút lông lả lướt, vừa chực khóc. Sau khi đọc đi đọc lại chúng nhiều lần đến mức thuộc lòng, anh cẩn thận cất vào hộp kẹo rỗng.

Sang mùa thu, đi kèm với thư cảm ơn như thường lệ, là tin vui ông được xuất viện. Tsugumi nghĩ xem nên tặng gì để chúc mừng ông Arenô, xét đến tình hình sức khỏe của ông cụ thì anh nghĩ không nên tặng đồ ăn thì hơn. Cuối cùng, anh viết thêm một truyện ngắn với tiêu đề Chuyện về ông Arenô bên cạnh Chuyện Sakutaro như mọi khi. Tuy tự viết tự khoe thể này làm anh cảm thấy xấu hổ, nhưng đây là món quà tốt nhất mà anh có thể dành tặng ông.

Thư cảm ơn nhanh chóng được gửi tới, ông nói mình rất thích câu chuyện, còn kể rằng gần đây mình đang tham gia một lớp tin học và rủ Tsugumi liên lạc với ông qua e-mail. Anh vui vẻ đáp là mình rất sẵn lòng.

Bước sang tuổi 80 rồi còn chí thú học những thứ mà ngày trẻ chưa học được là chuyện rất đáng mừng, Tsugumi cũng thường xuyên trao đổi thư từ với ông. Anh rất biết ơn ông đã kể cho mình nghe thông tin về Sakutaro liên tục như vậy.

“Sakutaro ngày nào cũng vui vẻ.”

“Tuy bệnh tình ngày càng nặng, nhưng nó nói lo lắng cũng chẳng ích gì.”

Ngày hôm đó, sai khi đóng thư của ông lại, Tsugumi ngồi gục đầu nhắm mắt trước máy tính.

Sakutaro không để cho người khác thấy sự đau khổ của bản thân cậu, nên những người xung quanh chỉ có thể suy đoán. Hiện tại cậu đang cảm thấy thế nào? Hẳn là không thể không sợ. Cậu có khổ sở lắm không? Có chịu ăn uống đàng hoàng không? Ngủ có ngon giấc không?

Lúc này, anh thật muốn lao ra khỏi phòng tới gặp Sakutaro ngay lập tức.

Muốn gặp, và ôm lấy cậu.

Khi cảm xúc không còn kìm nén được mà trào ra, Tsugumi lại tìm đến với giấy bút, tăng thêm độ dày cho tập Chuyện Sakutaro. Tốc độ làm việc của anh cũng nhanh hơn trước. Nỗi khổ và nỗi lo trong lòng anh chỉ có thể giải phóng qua ngòi bút.

Dự án cộng tác cùng Komine bắt đầu khởi động từ mùa đông khiến tiếng tăm của Tsugumi tăng vọt, lời mời hợp tác cũng đột ngột tăng lên. Tuy vấp phải rất nhiều bình luận gay gắt từ độc giả nhưng cả anh lẫn Komine đều rất hài lòng về thử thách mới này. Trong buổi liên hoan sau khi họp bàn công việc, Tsugumi phá lệ hòa theo Komine cùng uống tới say khướt, khiến Nakanishi và Kudo phải vác hai người về nhà. Quả là một kỉ niệm khó quên.

Anh cũng nhận được mail từ ông Arenô. Ông cụ bảo rằng, đây là lần đầu tiên ông đọc truyện tranh thiếu nữ nhưng lại rất hào hứng. Tưởng tượng hình ảnh một ông lão hơn 80 tuổi còn đọc truyện tranh thiếu nữ, Tsugumi chợt thấy vui thích. Gần đây, tên tuổi Tsugumi xuất hiện khắp nơi nên ông cụ đoán công việc của anh đang khá suôn sẻ, nhưng vẫn căn dặn anh phải giữ gìn sức khỏe, nếu thấy không ổn thì phải báo cho ông biết ngay. Trước những lời dặn dò ầm áp ấy, tâm trạng căng thẳng của Tsugumi dần trở nên nhẹ nhõm hơn.

Mùa xuân tiếp theo, ông Areno gửi cho anh một gói bưu kiện. Anh tò mò mở chiếc hộp nặng trĩu ra thì thấy bên trong đầy ắp những tờ giấy chuyên dụng để viết văn của một cửa hàng văn phòng phẩm nổi tiếng. Đương nhiên đều là giấy mới. Khi nhìn kĩ hơn, anh thấy ở góc dưới bên trái có ghi hàng chữ “ Ito Tsugumi”. Đây là giấy được đặt làm riêng.

66. Chương 66

“Oa!!!”

Tsugumi khẽ thốt, đầu ngón tay lướt trên mặt giấy thượng hạng. Dùng loại giấy in tên riêng như những nhà văn nổi tiếng này, anh vừa xấu hổ vừa vui sướng.

Bản thảo công việc luôn được anh viết trên máy tính, nên đây sẽ là giấy chuyên dùng để viết Chuyện Sakutarō. Chỗ này phải đến một trăm tờ nhỉ? Anh sẽ dùng hết chỗ giấy này viết về cậu. Dù dùng hết, anh vẫn sẽ tiếp tục viết. Cảnh vật trước mắt Tsugumi chợt nhòa đi, những ô vuông trên giấy cũng trở nên méo mó.

Đêm nay, anh sẽ thăng thấn để tất cả những cảm xúc thường ngày vẫn nín nhịn tuôn trào. Anh khóc không phải vì buồn đau, mà vì hạnh phúc đến mức rơi lệ. Vì vậy, Tsugumi tự cho phép bản thân mình buông thả, anh vừa khóc vừa cười, tiếp tục vuốt ve chồng giấy.

Tsugumi vẫn duy trì mối quan hệ thân thiết với ông Areno.

Mỗi lần gửi chỗ bản thảo đã tích lũy được khá khá cho ông cụ, anh lại nhận được một lá thư cảm ơn rất lịch sự.

Ngoài ra, hai người còn thường xuyên trao đổi với nhau về tình trạng gần đây của Sakutarō và cả những chuyện nhỏ nhặt mỗi ngày.

Bất kể là lúc giao mùa hay chỉ là ngày bình thường, những chiếc thùng giấy vẫn đều đặn được gửi tới. Bên trong nhét đủ thứ từ rau củ thu hoạch ở sau vườn, đến những gói bánh kẹo bình thường có thể mua được ở bất cứ siêu thị nào. Chúng giống những món đồ bố mẹ ở quê gửi lên cho con cái, mà chỉ cần rạch lớp băng keo ra, nhìn vào trong là cảm thấy ấm lòng. Tsugumi cảm giác ông như ông ruột của chính mình.

Chiếc thùng được gửi tới hôm ấy cũng vậy. Có bí đỏ cùng khoai lang thu hoạch trong vườn, có bánh gạo phết tương được dán thêm lớp rong biển kiểu xưa, bánh bột mì chiên tẩm mật lấp lánh, còn cả sô cô la hạnh nhân loại mới nhất. Những món đồ ông gửi cho anh lúc nào cũng đan xen cũ mới theo tỉ lệ cân đối vô cùng thú vị. Ngoài ra còn có cả caramel, kẹo đường, và kẹo ngâm bạc hà.

Ủa?

Ngồi trước thùng giấy, Tsugumi nghiêng đầu.

Đây chính là món quà cuối cùng ông Areno gửi cho anh.

Đó là một ngày mùa đông, hai năm sau ngày anh dọn khỏi chung cư.

“Sáng sớm nay, ông đã đi rồi.”

Tsugumi siết chặt di động trong tay, nhắm nghiền mắt lại. Ngay lúc trên điện thoại hiện tên của Sakutarō, anh đã có dự cảm không lành. Nếu Sakutarō liên lạc với anh thì hẳn đã có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Vào ngày cử hành tang lễ, chung cư Areno chật ních người đến viếng, như một minh chứng cho sự quen biết rộng rãi của ông lúc sinh thời. Đương nhiên các khách trọ đều có mặt. Trong niềm thương tiếc trước sự ra đi của ông, Tsugumi ngạc nhiên khi trông thấy đôi mắt sưng đỏ của Nira, một người thường ngày chẳng có mấy biểu cảm. Hóa ra ông vẫn luôn quan tâm tới cậu học trò từ quê lên tỉnh luôn nhốt mình trong phòng này.

Lúc nhìn di ảnh, anh nhớ tới lần cuối cùng hai người gặp mặt mà nước mắt tuôn trào. Tiết trời hôm nay cũng như khi ấy, tuyết vẫn rơi từ sáng sớm tới giờ. Dù sắp đến lượt dâng hương nhưng anh không sao cất bước nổi, cứ thơ thẩn đứng trong sân ngắm những bông tuyết đang rơi.

“Tsugumi.”

Quay đầu lại, anh thấy Sakutaro đang đứng trong khu vực dành cho gia đình người quá cố, giữa những người họ hàng thân thích. Lâu lắm rồi hai người mới gặp nhau.

“Cảm ơn anh đã tới tiễn ông.”

Sakutaro cúi đầu theo một góc chuẩn xác, Tsugumi cũng lặng lẽ cúi đầu. Mặc cho ánh mắt hai người quần lấy nhau, cả hai đều không hề lên tiếng. Anh đã rất muốn gặp lại cậu, nhưng không phải trong trường hợp thế này.

“Tuyết rơi càng lúc càng dày nhỉ.”

Sakutaro nhìn lên bầu trời. Từ gương mặt nhìn nghiêng của cậu, loáng thoáng thấy được bóng dáng của ông Arenō. Tsugumi muốn được nói chuyện với nhiều hơn nữa với ông cụ. Dù không có Sakutaro, thì anh vẫn rất quý ông.

Rời mắt khỏi khuôn mặt Sakutaro, Tsugumi ngược nhìn tuyết rơi. Những khóm sơn trà trắng ôm khoanh sân vào lòng. Những bông hoa khiêm tốn dịu dàng khiến anh nhớ lại khoảng thời gian còn sống ở đây, nhớ cái đêm anh đưa Sakutaro say khướt trở về, nhớ lúc phấn hoa nhuộm vàng chóp mũi.

“Hoa sơn trà đẹp quá.”

Nghe tiếng thì thầm, Sakutaro liền nhìn qua chỗ anh.

“Hoa sơn trà.”

Trái tim anh đánh thịch một tiếng trước câu hỏi của cậu.

Sakutaro nhìn theo ánh mắt anh về phía khóm sơn trà.

“Kia không phải là hoa trà sao?”

Tsugumi cố kìm nén nổi bứt rứt khi nghe cậu hỏi lại lần nữa.”

“Tuy bệnh tình ngày càng nặng, nhưng nó nói dù lo lắng cũng chẳng ích gì.”

Tuy bệnh tình ngày càng nặng...

Tuy bệnh tình ngày càng...

Anh điều chỉnh nhịp thở, vờ như không để ý, bình thản đáp, “Là hoa sơn trà đấy.”

“Nhìn những cánh hoa đang rụng kìa.”

Theo ngón tay anh chỉ, Sakutaro cũng nhìn sang bên ấy. Trong màn tuyết rơi, có những cánh hoa trắng muốt đang lả lướt rơi xuống đám cỏ héo tàn. Anh không ngờ niềm tiếc nuối vì không thể chỉ cho cậu trước đây, lại được lấp đầy bằng cách này. Tsugumi không sao vui nổi, ngược lại, chỉ cảm thấy khổ sở.

“Đó là cách đơn giản nhất để phân biệt hoa trà với hoa sơn trà đấy. Hoa trà rụng cả đóa nhưng hoa sơn trà lại rơi từng cánh một. Cũng có người cho rằng hoa trà rụng là điềm chẳng lành...”

“Ồ!” Sakutaro khẽ cảm thán. “Tôi nhớ ra rồi. À, không phải. Tôi đã kết nối được rồi.”

67. Chương 67

Tsugumi không hiểu cậu đang nói gì.

“Hoa trà dứt khoát, sơn trà còn để lại dư âm. Cả hai đều là những loại hoa đẹp được người Nhật yêu thích, nhưng có lẽ bà của Sakutaro là người có cảm nhận tinh tế... là cảm giác thế này chăng?”

Có quá nhiều ký ức cậu phải tổng hợp lại dưới dạng câu hỏi.

“Thông thường thì ký ức là một chuỗi liên kết các sự việc lại với nhau, nhưng ký ức trong đầu tôi lúc này lại như lơ lửng mất một nửa. Mặc dù tôi nhớ chúng, nhưng những mảnh ký ức cứ rời rạc khắp nơi, dù nhớ ra một mảnh, thì cũng khó lòng gom nhặt những mảnh có liên quan khác.”

Tsugumi cắn chặt môi.

“Không phải tôi đang bị quan đầu. Những chuyện tôi nhớ được đầy đủ vẫn còn rất nhiều, cũng sẽ có lúc may mắn mà kết nối chúng lại được như lúc này. Nhất là nếu tổng kết thành một câu chuyện như Chuyện Sakutaro thì sẽ cực kì dễ nhớ.”

“Cậu đọc nó.. từ lúc nào vậy?” Anh rụt rè hỏi.

“Có lẽ là sai khi anh dọn khỏi chung cư tầm một năm, ông đã giao cho tôi một xấp giấy viết tay với nhan đề là Chuyện Sakutaro... Khi đọc nó, tôi đã vui sướng biết nhường nào, ngay cả người viết nó là anh cũng không hiểu được đâu.”

Sakutaro mỉm cười thật vui vẻ.

“Nhưng tôi lại tự nhủ mình không thể vui mừng lúc này, vì cứ tưởng anh đã làm hòa với anh Into rồi.”

“Xin lỗi... tôi nói dối cậu đấy.”

“Đừng xin lỗi. Người làm anh phải nói dối chính là tôi mà. Tôi đã lờ đi cảm nhận của Tsugumi để tự tiện nhờ vả anh Ito chuyện như vậy, cuối cùng lại thành ra chính tôi là kẻ đuổi anh ra khỏi chung cư. Bây giờ tôi mới biết, hóa ra mình là một người ích kỷ.”

“Không có chuyện đó.”

“Cho nên!”

Cậu gân giọng ngắt lời làm anh giật thót mình.

“Khi biết anh vẫn sống một mình và viết truyện về tôi, tôi mừng tới phát khóc. Biết anh không quay trở lại với anh Ito, tôi rất sung sướng. Biết anh không còn ai thân thích, tôi vui vô cùng. Như thế không phải ích kỷ thì là gì?”

Khuôn mặt Sakutaro dần trở nên méo mó.

“Tôi chẳng thêm đoái hoài gì tới cảm nhận của anh, chỉ biết lo cho bản thân mình.”

“Sakutaro, tôi...”

Những tình cảm dồn nén đang dâng trào.

Anh từng muốn được ở bên Sakutaro mãi mãi. Trước đây như vậy, bây giờ, và cả tương lai cũng thế.

“Nên lần này tôi sẽ buông tay.”

Những từ ngữ sắp sửa tuôn ra kia bị nghẹn lại trong cổ họng anh.

“Xin anh hãy quên tôi đi. Cảm ơn anh đã viết thật nhiều Chuyện Sakutaro. Tôi đúng là may mắn khi được tiểu thuyết gia mình thích viết truyện về bản thân. Cả đời này tôi sẽ trân trọng nó.”

Sakutaro mỉm cười. Nếu chưa biết gì về Sakutaro, nụ cười này sẽ khiến người ta cho rằng có lẽ cậu chưa bao giờ phải chịu khổ cực, khiến người ta tưởng cậu đang sống một cuộc đời sung sướng, Thực ra, đây là nụ cười khi cậu quyết định tự mình gánh vác những gánh nặng của bản thân.

Cần anh quả nhiên không bước được vào đó. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Sakutaro, tôi hỏi cậu một câu được chứ?”

“Chuyện gì vậy?”

“Người gửi mail cho tôi từ trước đến giờ là cậu phải không?”

Sakutaro thoáng mở to mắt.

“Tôi đoán những phong thư cảm ơn là do ông Areno viết, còn e-mail là của Sakutaro. Những món quà gửi tới là do ông và cậu, hai người cùng lựa chọn, đúng không?”

Cho nên trong thùng lúc nào cũng xen lẫn những món đồ hoài cổ cùng những thứ mới mẻ.

“Anh nhận ra khi nào vậy?”

Sakutaro làm mặt hối lỗi.

“Lúc tôi nhìn thấy hộp kẹo bạc hà trong thùng giấy.”

“Kẹo bạc hà?”

“Lúc đến thăm ông Areno, chúng tôi đã từng nói với nhau chuyện cả hai đều không thích vị bạc hà.”

Nghe thế, Sakutaro dôi ánh mắt xa xăm về những đóa hao sơn trà.

“... Vậy sao? Tôi, đã quên mất chuyện này?”

Sakutaro cúi đầu mỉm cười, rồi lại nhìn Tsugumi. Khóe miệng cậu nhếch lên, anh biết cậu đang miễn cưỡng nở nụ cười.

“Tạm biệt anh, Tsugumi.”

Con đường về nhà phủ đầy tuyết. Những bông tuyết tròn rơi xuống từ bầu trời xám xịt chỉ thoáng chốc đã phủ đầy tấm áo khoác đen. Bước chân cũng lún xuống.

Tsugumi cầm đầu bước về phía ga, anh đột nhiên khựng lại, không hiểu vì sao mình nhất định phải đi. Ra ga, lên tàu, về nhà. Anh không hiểu vì sao mình phải làm những chuyện đương nhiên ấy, nên chỉ muốn ngồi thụp xuống tại chỗ.

Trời rất lạnh, nhưng cả chớp mũi lẫn đuôi mắt anh đều bóng rát.

Lệ nói hồi lâu dài trên má, rồi đông ngay lại vì lạnh. Anh đứng trơ như phỗng, chẳng buồn ngăn trở những tình cảm dồn nén bấy lâu, cứ để chúng bật ra thành tiếng nấc nghẹn ngào.

Dù biết cứ cân đong đo đếm những gì đã mất là hành động vô cùng ngốc nghếch, nhưng anh vẫn mãi miết liệt kê.

Mail không tới nữa.

Những phong thư với nét bút tràn đầy sinh lực không tới nữa.

Những thùng giấy chất đầy rau củ theo mùa và bánh kẹo lật vật cũng sẽ không tới nữa.

68. Chương 68

Chẳng phải lỗi của ai, cũng không thể trách ai được. Anh biết điều đó chứa, nhưng đã quá mệt mỏi khi cứ phải thuyết phục bản thân như vậy rồi. Người ta bảo, chỉ cần cố gắng thì chuyện vui sẽ đến, những chuyện không vui sẽ không mãi kéo dài. Vậy mà Tsugumi luôn để mất những thứ quan trọng, lúc nào hai tay cũng trống trơn.

Nếu sau này vẫn tiếp tục như vậy, thì anh không muốn phải bước đi tiếp nữa.

Anh nghĩ, thà cứ bị vùi trong tuyết thế này rồi chết luôn cho xong.

Cho dù như thế, cũng không ai lập tức tới tìm anh.

Sống một mình chính là như vậy. Anh chăm chăm nhìn thế giới màu tro trải rộng trước mắt.

Mỗi ngày đều thức dậy trong căn phòng trống trải. Làm việc. Nấu phần cơm dành cho một người. Tự mình ăn. Rồi rửa một phần bát đĩa. Cả ngày trời không nói với ai câu nào là chuyện bình thường. Ngày qua ngày bị cô đơn gặm nhấm từng chút một, anh cảm thấy, dường như mình sinh ra là để cô đơn.

Anh vẫn còn khỏe mạnh, chỉ cần thế thôi đã hạnh phúc, đã cảm tạ trời đất lắm rồi.

Vậy, bản thân anh còn tiếp tục sống khỏe mạnh như thế trong bao lâu?

Cho đến lúc đó, những tháng ngày cô độc sẽ còn lặp đi lặp lại bao nhiêu lần?

Ý thức Tsugumi dần trôi xa, toàn thân như rệu rã. Thay vì nói muốn chết, chi bằng nói chẳng còn sức lực để tồn tại. Nếu còn gì tiếc nuối, chắc chỉ có cuốn tiểu thuyết anh đang viết dở. Anh đã quá mệt mỏi khi chỉ sống vì bản thân mình mà không vì ai khác rồi. Không phải mệt về thể lực mà trái tim anh đang dần mòn vẹt đi.

“... Anh sẽ đông cứng đấy.”

Khi anh đang đứng im lìm, một giọng nói vang lên hòa vào tiếng tuyết rơi.

“Tuyết chất thành đồng rời này.”

Một bàn tay to từ phía sau phủ đi đồng tuyết đọng trên đầu Tsugumi.

Khi quay đầu lại, anh nghe thấy tiếng xương răng rắc ra từ cơ thể cứng đờ của mình.

“Sakutaro...”

Anh chưa kịp phát âm hoàn chỉnh thì âm thanh đã đứt đoạn. Trên đầu Sakutaro cũng đóng một lớp tuyết khá dày, lúc anh đưa tay phủ nó xuống, cậu cũng nở nụ cười cứng ngắc.

“Xin lỗi, thật ra tôi đã nhìn theo anh từ nãy đến giờ. Cứ nghĩ tới việc không thể gặp lại Tsugumi nữa, tôi lại muốn nhìn anh thêm một chút.”

“Tôi không hề nhận ra luôn.”

Bị người ta nhìn thấy cảnh mình đứng ngây ngốc như vậy thật xấu hổ.

“Nhưng anh chẳng chịu đi gì cả.”

“Xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi.”

Sakutaro nhìn xuống. Cứ thế, trên đầu cả hai lại đọng thêm một lớp tuyết.

Tsugumi không thể cất bước, Sakutaro lại cứ mãi ngóng theo anh. Trong lòng hai người rõ ràng đều có thứ gì đó tồn tại, vậy mà họ chỉ im lặng nhìn nhau, như muốn để tuyết vùi lấp cả hai. Tsugumi bất chợt nhếch khóe miệng, nở một nụ cười tự nhiên.

“Tsugumi?”

“Xin lỗi, tự dưng tôi cảm thấy rất vui.”

Sakutaro nghiêng đầu khó hiểu.

“Sao lại thế nhỉ? Xin lỗi cậu, nhưng tôi đang vui lắm.”

Anh không thể giải thích rõ, cũng chẳng biết nói gì ngoài mấy lời như vậy.

Lúc này đã nghĩ, cứ để tuyết vùi thế này rồi chết đi cũng được. Tuy bây giờ vẫn nghĩ vậy, nhưng dù bị tuyết chôn vùi, chỉ cần có Sakutaro ở bên là anh đã hạnh phúc lắm rồi.

“Sakutaro, hai năm nay cậu thế nào?”

“Sao cơ?”

Sakutaro lộ vẻ hoang mang khi chủ đề cuộc nói chuyện đột nhiên thay đổi.

“Tôi đã nghe kể rất nhiều qua thư và e-mail, nhưng quả nhiên là không ở gần cậu thì chẳng thể rõ được.”

“À, ừ.”

“Tôi gặp nhiều chuyện lắm. Tuy đã kể hết trong mail rồi, nhưng vẫn muốn khoe lại là cuốn sách gần đây của tôi đã được tặng bản in đầu.”

“Ừ. Tôi đã reo hò trước màn hình đó.”

Nhìn Sakutaro quơ quơ nắm đấm, Tsugumi khẽ bật cười.

“Lúc ấy tôi vui lắm, nhưng lại hơi buồn vì không có ai để trực tiếp chia sẻ niềm vui. Sau giây phút lâng lâng liền cảm thấy xấu hổ, rồi cuống cuống bật ti vi.”

Anh cúi đầu nhìn đôi chân lún một phần ba trong tuyết.

“Tôi cũng có bạn bè đấy, như Komine chẳng hạn. Cũng hay ra ngoài hơn. Tuy có những chuyện không vui, đôi lúc cảm thấy cô đơn, nhưng ai chẳng gặp phải mấy chuyện như thế, cho nên tôi vẫn ổn, dù thỉnh thoảng tâm trí lại bay đi đâu mất khi nghĩ tới việc mình sẽ mãi tiếp tục thế này. Tôi không thể giải thích rõ với cậu, nhưng tôi thật sự không biết liệu có nên kéo dài tình trạng này, hay phải thay đổi thế nào mới được.”

Tuyết đọng trên đôi giày đen càng lúc càng nhiều.

“Mỗi lần thư hoặc e-mail của ông và cậu gửi tới, tôi lại thấy nhẹ nhõm vô cùng, giống như tìm được người thân của mình, cho nên, tôi thật sự...”

Giọng Tsugumi nghẹn lại.

“Thật sự...”

... Thật sự rất cô đơn khi không có ai để chia ngọt sẻ bùi. Cho nên, dù không thể bên nhau, tôi mong cậu hãy cứ duy trì liên lạc như trước. Không cần gặp mặt, cũng chẳng cần gọi điện thoại, chỉ cần tiếp tục gửi mail thôi có được không? Chỉ cần vài bức, không đến mức trở thành gánh nặng cho cậu là được...

Bao nhiêu từ ngữ đang cuộn trào trong lòng ngực anh. Rõ ràng ấp ủ rất nhiều điều muốn nói trong suốt hai năm xa cách, vậy mà đến lúc cần lên tiếng, anh lại không thể thốt ra được một phần mười. Trên giấy thì Tsugumi có thể tung tăng bơi lội, vậy mà giờ anh chỉ biết giãy giụa như con cá mắc cạn trên bờ, trông rất lúng túng.

“Tôi xin lỗi.”

Cuối cùng anh chỉ nói được đúng một câu. Nghĩ kỹ thì, hôm nay là ngày viếng ông của Sakutaro. Trong ngày này mà anh lại nói mình thấy vui, thật chẳng hiểu trong đầu nghĩ gì.

“Hình như tôi mù mẫm rồi thì phải. Xin lỗi, chào cậu.”

69. Chương 69

Tsugumi vội vã cúi đầu rồi quay gót, vì quá xấu hổ nên hai chân loạng choạng như thể muốn trốn chạy. Anh sai những bước cứng ngắc trong tuyết, lòng ảo não vì đã để lại ấn tượng cuối cùng quá tồi tệ.

“Tôi... sẽ quên hết đấy.”

Từ sau lưng anh, Sakutaro cất tiếng. Tsugumi ngoảnh lại nhìn.

“Cho dù Tsugumi có gặp chuyện gì vui rồi kể cho tôi đi nữa, dù chúng ta cùng ăn những món ngon, cùng nhìn ngắm những khung cảnh đẹp, chỉ cần qua một đêm là tôi có thể lãng quên tất cả.”

Sakutaro nói tiếp, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

“Tôi sẽ quên hết những kỉ niệm từng có với anh, sẽ hỏi cùng một chuyện không biết bao nhiêu lần, gây đủ đường rắc rối. Tôi không thể làm cho anh hạnh phúc. Tôi sẽ khiến Tsugumi bất hạnh.”

“Bất hạnh?”

Tsugumi nhìn cậu.

“Sao có thể coi đó là bất hạnh được? Tuy không thể nói rõ ràng, mỗi người lại mỗi khác, nhưng đối với tôi, ở bên Sakutaro chẳng có gì là bất hạnh cả.”

“Nhưng nếu bệnh của tôi nặng thêm, chỉ sợ còn chẳng thể nói chuyện như thế này.”

“Dù vậy...”

“Cho nên...”

Tsugumi vừa mở miệng thì bị Sakutaro ngắt lời.

“Cho nên, đến lúc đó, anh cứ vứt bỏ tôi đi.”

Tsugumi chớp mắt, dường như hiểu ra điều gì.

”Đến khi tôi không còn là tôi nữa, xin anh, hãy vứt bỏ tôi, đừng do dự gì cả.”

Tsugumi chớp mắt thêm lần nữa.

Anh cảm giác như mình vừa nghe được chuyện vô cùng hạnh phúc.

Hình như, không nhầm đâu nhỉ?

“...Cho tới lúc đó?”

Anh rụt rè hỏi. Những hạt tuyết như bông hoa gòn vãn lất phất phát rơi xuống từ bầu trời xám xịt, vẻ mong manh của chúng làm nổi bật quyết tâm mạnh mẽ ẩn trên gương mặt Sakutaro.

“Cho tới lúc đó, tôi mong anh hãy ở bên tôi.”

Trái ngược với những lời mạnh mẽ, trông Sakutaro lúc này như sắp khóc.

“Tôi sẽ ở bên cậu.” Anh đáp mà không cần suy nghĩ gì.

Sakutaro hít một hơi thật sâu.

“Tôi sẽ luôn ở bên Sakutaro.”

Anh vụng về nắm tay cậu bằng bàn tay sắp bị đông cứng của mình. Tay Sakutaro bị siết thật chặt, khi duỗi từng ngón tay ra, lòng bàn tay trắng bệch dần hồng hào trở lại. Đồng thời, khuôn mặt cậu méo mó rồi vỡ òa trong nước mắt.

Một Sakutaro lúc nào cũng mỉm cười, nay lại vùi mặt vào hai tay trông vô cùng tội nghiệp. Anh muốn lập tức ôm chầm lấy cậu nhưng không được vì họ đang đứng giữa đường phố. Dưới làn tuyết dày, hai người cúi đầu, tay nắm chặt tay. Chỉ thế thôi đã hạnh phúc lắm rồi.

Khi về đến phòng, hai chân anh đã hơi loạn choạng.

“Không sao chứ?”

Sakutaro lập tức đỡ lấy anh.

“Ừm, chỉ hơi say thôi.”

“Uống nhiều quá rồi đó. Anh ngồi xuống đây đi.”

Tay bị kéo, Tsugumi liền ngồi bẹp cuống chiếu. Vì đang ngây người nên khi thấy cậu chìa ly nước đến trước mặt, anh khẽ giật mình kinh ngạc.

“Sao thế? Giật mình dữ vậy?”

Sakutaro thấy buồn cười.

“Xin lỗi. Chẳng hiểu sao tôi cảm thấy như đang mơ.”

Nhận lấy ly nước, Tsugumi quan sát căn phòng quen thuộc.

Một tháng sau tang lễ của ông, bắt đầu từ hôm nay, Tsugumi lại sống ở Maison Areno.

Khu chung cư sau hai năm xa cách hầu như không có gì thay đổi, cánh cửa đôi trước sảnh khảm kính màu, dãy phòng trọ cho khách bên phải hành lang, khu rửa tay lát nền gạch men theo phong cách Hồi giáo bên tay trái, hay vòi nước bằng đồng lóe tia sáng mờ ảo mỗi khi nắng từ cửa sổ chiếu vào.

Đêm hôm đó, Tsugumi lại được mọi người mở tiệc chào mừng như lần trước. Bởi quá vui, anh đã uống không biết trời trăng là gì. Nhưng có một điều khác với trước kia, đó là lần này, anh ở chung phòng với Sakutaro.

Họ sống trong căn phòng hai gian của chủ nhà mà ông Areno từng ở, lấy gian phòng kề sát bếp ăn làm phòng khách, phòng còn lại dùng làm phòng ngủ, và căn phòng sát vách vốn là nơi Kudo từng sống, nay trở thành phòng làm việc của Tsugumi. Kudo đã dọn khỏi chung cư cách đây không lâu.

“Nếu chỉ là giấc mơ thì tôi biết phải làm sao?”

Sakutaro ngồi xuống bên cạnh anh. D9em6 tháng Giêng, không khí trong phòng lạnh lẽo, hơi ẩm tỏa ra từ làn da nhẹ nhàng quyện vào nhau. Mới thế này thôi mà Tsugumi đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, anh mỉm cười.

“Anh cười gì vậy?”

“Ừm, đang nghĩ việc tôi dùng phòng của anh Kudo có ổn không.”

“Anh cũng cần có phòng làm việc mà.”

“Nhưng nếu cho thuê sẽ được thêm một phần tiền nhà. Tôi làm việc ở đâu mà chẳng được.”

“Dù sao tôi cũng không định cho thuê phòng bên cạnh nữa.”

“Tại sao?”

Sakutaro tỏ vẻ bối rối.

“Dù gì... nó nằm ngay sát phòng ngủ của chúng ta mà, phải để ý chuyện này chuyện nọ.”

Nghe ra điều Sakutaro muốn nói, đuôi mắt Tsugumi bỗng đỏ lên. Đúng là như vậy. Nơi này cách âm không tốt, nếu có người đến trọ ở bên cạnh thì sẽ khó làm một vài chuyện.

“Vậy, chúng ta đi ngủ thôi?”

70. Chương 70

Sakutaro ngượng ngùng, Tsugumi cũng đỏ mặt đứng dậy, đi rửa ly rồi úp nó vào rổ đựng chén đĩa, sau đó sang phòng ngủ giúp Sakutaro trải đệm của hai người.

“Để tôi làm cho, Sakutaro cứ thay đồ đi.”

“Không sao đâu, tôi quen rồi mà.”

“Vậy hả?”

“Từ lúc đến ở với ông, trải nghiệm đã thành việc của tôi. Những công việc liên quan đến chăm sóc người già cũng tăng lên, tôi đang nghĩ có khi mình đủ trình độ để thi lấy bằng hộ lý rồi cũng nên.”

“Lấy được bằng nữa sao? Giỏi quá!”

“Tôi làm việc theo yêu cầu mà, nếu không làm tất cả những gì có thể thì làm sao kiếm sống được.”

Mặc dù gật đầu đồng tình nhưng Tsugumi vẫn giúp cậu trải nghiệm. Cảm giác khi chạm vào tấm ga trải giường sạch sẽ thật thoải mái, ngay cả việc dìm khít từng góc nệm thể này cũng khiến tâm trạng anh khoan khoái lạ.

Từ đêm nay, anh sẽ sống cùng Sakutaro ở nơi này.

Dù nửa đêm thức giấc, anh vẫn có cậu ở bên.

Sáng hôm sau thức tỉnh dậy sẽ có người để anh chào buổi sáng.

“Tsugumi?”

Mghe tiếng gọi, Tsugumi sực tỉnh.

“Xin lỗi. Tôi chỉ đang nghĩ đến chuyện từ giờ mình không còn cô độc nữa.”

Sakutaro vỗ vỗ tấm nệm, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Tsugumi này, tuy tôi là kẻ không trông cậy được nhiều, nhưng tôi sẽ dốc hết sức để bảo vệ anh. Tôi sẽ ở bên Tsugumi tới chừng nào anh còn muốn vậy. Chắc chắn tôi sẽ sống lâu hơn anh, sẽ không bỏ anh lại một mình để ra đi trước, không để anh phải cô độc nữa. Tôi hứa đấy!”

“Sakutaro...”

Giọng của Sakutaro dịu dàng và da diết.

Chẳng ai chắc chắn được những chuyện như “sống thật lâu” hay “không chết trước” cả. Có khi ngay ngày mai sẽ chết vì tai nạn, hoặc đêm nay đang ngủ lại xảy ra thiên tai thì sao? Cho dù có cầu nguyện mỗi ngày cũng chẳng thể biết những chuyện như thế. Vậy mà anh vẫn cứ mong mỗi sẽ có người hứa với mình như vậy.

“Tôi cũng sẽ khiến cậu hạnh phúc.”

Anh muốn trả lời taht65 dàng hoàng, nhưng không hiểu sao giọng cứ lạc cả đi.

Đầu anh được Sakutaro ôm vào lòng, cả người cũng nghiêng về phía cậu. Tuy ngã về một phía, nhưng hoàn toàn khác với cảm giác chông chênh bất ổn khi bị đặt trên hai đầu cán cân trước kia.

Được bao bọc trong cảm giác an toàn, Tsugumi ngẩng mặt gửi lên một nụ hôn. Anh hôn lên trán, lên mi, lên chóp mũi Sakutaro, rồi muốn lại gần cậu hơn nữa.

Lòng bàn tay to lớn dán chặt lên từng tác da, kéo ý thức mơ hồ của anh quay trở về thực tế. Toàn thân cùng bừng lên lửa nóng. Không khác gì trái cây được cẩn thận vun trồng, đang chờ mùa thu hoạch...

Suốt đêm, chẳng biết hai người quấn quýt bao lần. Mặc dù nửa chừng cũng có lúc định kết thúc nhưng vì không muốn buông nhau ra, nên lại hòa vào nhau khi nụ hôn còn đang say đắm.

Cứ thế, triền miên.

“Bây giờ... là mấy giờ?”

Tsugumi hỏi từ trong lòng Sakutaro. Cậu vươn tay với di động đặt cạnh gối đầu.

“3 rưỡi sáng.”

“Mai cậu phải dậy sớm đúng không?”

“Ừ, nhưng tôi sẽ không làm anh thức giấc đâu, Tsugumi cứ ngủ thoải mái.”

“Tại sao? Chúng ta phải dậy cùng nhau chứ.”

“Không cần gượng ép.”

“Đâu có gượng ép gì, là do tôi muốn thế mà.”

Buổi sáng thức dậy có Sakutaro ở bên, cùng

Nhau nói câu chào buổi sáng, tiễn nhau ra khỏi cửa... anh muốn làm những chuyện nhỏ nhặt thế đấy. Tsugumi dấn sát vào người cậu.

“Sáng mai làm món gì nhỉ ?”

“Cả hai cùng ăn thì món gì chẳng được.”

Sakutaro khẽ mỉm cười, cũng ghé mặt lại gần.

Một nụ hôn buông xuống, mang lại cảm giác an toàn, dù chưa muốn ngủ nhưng mí mắt anh cứ nặng dần.

“Ngủ ngon, Tsugumi”

Hẹn mai nhé.

Câu nói hai người trao nhau lúc cuối ngày, giờ vang vọng như một lời hẹn ước tuyệt vời nhất.

Cả ngày mai, ngày mốt, họ vẫn sẽ tiếp tục nói cho nhau nghe.

“Ngủ ngon, Sakutaro.”

Hẹn mai nhé.

Tsugumi đáp lại bằng giọng mơ màng, rồi chìm vào giấc ngủ.

71. Chương 71: Ngoại Truyện : Sweet Little Life [1]

Trở về nhà sau công việc buổi sáng, Sakutaro ngồi xuống hàng hiên, ghi lại nội dung đại khái của cuộc trò chuyện với khách hàng cùng công việc mới nhận hôm nay vào sổ. Sau khi hoàn tất thủ tục ghi chép như một thói quen không thể thiếu, cậu đóng quyển sổ lại.

“Tsugumi, tôi xong rồi này, mình ăn trưa thôi !”

Cậu gọi với vào trong nhà, lập tức có người đáp lời cậu.

Những lúc cậu đang ghi chép, Tsugumi sẽ không lên tiếng. Bất kể là tới bữa cơm hay đến giờ hẹn đi đâu đó, anh sẽ đọc sách, làm việc nhà, hoặc viết văn và thông thả chờ cậu. Không giống nhiều người phải chờ lâu là nôn nóng, sự dịu dàng của anh thật sự khiến cậu cảm động.

“Trời đẹp như vậy, hay hôm nay ngồi ở ngoài đó ăn luôn đi.”

Tsugumi từ trong phòng nói vọng ra, Sakutaro liền đứng dậy giúp anh.

Trưa nay hai người ăn mì lạnh. Mấy ngày gần đây trời đột nhiên nóng hổi, đây là bữa mì lạnh đầu tiên trong năm nay. Chấm mì vào nước dùng, còn ăn kèm với cà chua, đậu bắp và cá ngừ. Rưới thêm một ít dầu ớt nữa thì quá tuyệt.

“Ngon quá ! Tôi thích hương vị này lắm !”

Nghe Sakutaro nói vậy, Tsugumi mỉm cười “ừ” một tiếng.

“Năm ngoái tôi nấu món này, cậu cũng rất thích mà.”

“Vậy hả?”

“Ừ, vậy nên năm nay tôi mới nấu tiếp. Thay cá ngừ bằng thịt lợn ba chỉ cũng ngon.”

Hai người vừa húp mì vừa trò chuyện với nhau.

Tuy nghe anh nói vậy nhưng Sakutaro không có ấn tượng gì lắm về việc mình thích món này. Trong đầu cậu chỉ toàn những mảnh ký ức mơ hồ trôi nổi, cái nhớ cái quên. Nếu là ngày trước, chắc hẳn cậu sẽ vô cùng để tâm rồi vội mở cuốn sổ ghi chép nằm ngoài ra để xác nhận. Giờ thì cậu đã thôi làm những chuyện như thế.

Cậu đã dần chấp nhận việc bỏ qua những chuyện nhỏ nhặt thường ngày mà không gây ảnh hưởng đến ai. Có lẽ đều là nhờ Tsugumi bao dung.

“Ừ, vậy nên năm nay tôi mới nấu tiếp”

Dù bản thân có quên, thì vẫn còn Tsugumi nhớ cho cậu.

Ban đầu cậu luôn cố gắng che giấu bệnh tình của bản thân, nhưng từ khi chung sống với nhau, sự bao dung và hòa hợp giữa hai người như những sợi tơ muôn màu, dệt mối quan hệ của họ thành một tấm chăn hoàn chỉnh rực rỡ. Trải ra thôi đã đẹp lắm rồi nên không cần gấp theo nếp họa tiết làm gì nữa.

“Quả nhiên ăn ở ngoài hiên thật sáng suốt.”

Tsugumi híp mắt nhìn ra sân sau.

“Ừ, màu lá xanh mùa này rất đẹp.”

Mới chớm hè, lấp ló giữa đám lá rau tươi tốt là những trái cà chua đang bắt đầu nhuộm sắc đỏ.

Đây đã là năm thứ bảy hai người ở bên nhau. Họ sống trong căn phòng dưới tầng một ở khu chung cư ông để lại, đến nay đã là năm thứ bảy. Căn phòng hai gian bao gồm phòng khách và phòng ngủ, còn cả nơi làm việc của Tsugumi ở sát vách. Hàng hiên này được xây từ mùa thu năm ngoái nhân lúc trùng tu những chỗ hỏng hóc của khu nhà.

Trong bảy năm nay, khách trọ cũng thay đổi mấy bận.

Kudo đã chuyển đi ngay trước khi Tsugumi trở lại, thêm cả Komine, thỉnh thoảng bốn người lại tụ tập với nhau. Ông bố độc thân Kanan đã tái hôn rồi chuyển nhà. Elly cũng tìm được bạn trai tốt, cậu đã dọn tới ở chung với bạn trai từ ba tháng trước. Nhưng cậu ta liên tục dọn đi dọn về những ba lần vì cùng một lý do, cho nên để phòng lần thứ tư xảy ra, họ không thể nhận thêm khách mới vào căn phòng ấy.

Hikikomori Nira, để đối phó với mức thuế liên tục gia tăng đã thành lập công ty trò chơi theo lời khuyên của mọi người từ hai năm trước, hiện đang tiếp tục ru rú trong căn hộ cao cấp ở Roppongi (Roppongi là một khu phố thuộc quận Minato ở Tokyo, nổi tiếng với những club đêm và các tụ điểm ăn chơi tấp nập người qua lại). Seto vẫn như xưa, sống ở tầng hai khu nhà, nhưng hiện giờ cậu ta đang trên đường chinh phục một ngọn núi nào đó bên Canada, đến mùa thu năm nay mới trở về.

Mỗi người đều đã thay đổi, lại dường như chưa hề thay đổi.

Bảy năm là khoảng thời gian đẹp để đủ để khiến người ta hoài niệm.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, trên đầu là Sakutaro vang lên tiếng leng keng trong treo.

Đó là âm thanh phát ra từ chiếc chuông gió mới được treo lên sáng nay.

Tsugumi lôi nó ra từ trong chiếc va li mây đựng đồ mùa hè, còn Sakutaro là người bắc ghế treo lên.

Chiếc chuông gió thủy tinh vẽ hình hai chú cá vàng đen đỏ nối đuôi nhau tung tăng bơi lội, là món đồ cậu mua tại khu đèn mà hai người tới thăm năm ngoái.

Cậu vẫn nhớ mình từng định mua tận mười, hai mươi chiếc chỉ vì thái độ vội vãnh hiềm có của anh khi đó quá sức đáng yêu.

Lại một cơn gió đầu hè thổi qua, nhẹ nhàng vuốt ve hai má Sakutaro cùng chiếc chuông gió. Xem lần tiếng chuông trong treo, còn loáng thoáng vang lên tiếng Tsugumi rửa bát đĩa từ trong phòng.

“Xin lỗi. Chẳng hiểu sao tôi cảm thấy như đang mơ.”

Bất chợt, nụ cười ngượng ngùng cùng giọng nói của Tsugumi hiện lên trong tâm trí cậu.

Khi ấy anh trẻ hơn bây giờ. Đây là chuyện từ khi nào nhỉ? Sakutaro thử lục lại ký ức thì nhớ ra đó là đêm đầu tiên hai người ở bên nhau. Chính vì yêu nhau nên họ đã phải xa cách những hai năm trời. Trong đêm đoàn tụ, Tsugumi đã nói như vậy.

Sakutaro không nhớ khi ấy cậu đã trả lời như thế nào. Nhưng bây giờ, cậu hoàn toàn hiểu được cảm giác của anh lúc đó.

Cuộc sống hiện giờ thật quá đổi hạnh phúc, y như một giấc mơ...

Sau khi bị chẩn đoán mắc bệnh đáng trí vì di chứng sau tai nạn, cuộc đời Sakutaro đã hoàn toàn thay đổi. Những cuốn sổ tay ghi lại việc xảy ra trong ngày cứ dần tăng lên, nhiều đến mức không thể đọc lại chúng mỗi ngày, nên cậu không thể biết những chuyện đã xảy ra trong quá khứ liệu có còn lưu trong đầu mình hay không.

Bác sỹ từng đề nghị cậu nên dùng một chiếc máy tính bảng loại mỏng, không cổng kênh, lại có thể đơn giản tìm kiếm sự kiện theo cả ngày tháng lẫn từ khóa, Nhưng não người vẫn tinh vi hơn máy móc rất nhiều. Cậu đã làm hỏng nó, giờ chẳng hiểu sao lại không thể tin vào bất cứ loại máy móc, thông tin nào, ngay cả con người cũng vậy.

Trong trường hợp con người, không tin được ở đây chẳng phải là ai khác mà chính là bản thân cậu.

Lúc phát hiện căn bệnh của mình, cậu thật sự rất sợ. Không biết từ giờ về sau bản thân sẽ ra sao. Ký ức cứ thế rơi rụng như tiền xu rớt ra từ lỗ thủng sau túi quần ư? Ký ức là thứ không thể nhìn thấy, nên dù đánh rơi cũng chẳng ai biết mà nhắc nhở cậu được. Sau khi rơi hết sạch sành sanh, phải chăng ngay đến bản thân mình là ai, cậu cũng không biết nữa?

Vừa tưởng tượng đến đó, toàn thân cậu như nhũn ra, hai đầu gối cũng muốn khuỵu xuống. Cậu ngã quỵ trên hành lang bệnh viện, được dìu vào phòng bệnh nghỉ ngơi, giường đôi mất lơ lơ như cá chết nhìn y tá thông thả đi qua đi lại.

Cậu nhìn thấy cuộc đời mình như đang dần bước lên đoạn đầu đài, phải dùng chính đôi chân mình lê từng bước về nơi đáng sợ ấy.

Trong cơn sợ hãi tột cùng, Sakutaro đã rất mong có ai đó kề bên. Nghĩ tới đây, nước mắt cậu tuôn trào. Cậu nhận ra bản thân đã mất đi tư cách tìm bạn đời. Cậu không thể bắt người mình yêu cùng bước lên con đường tăm tối đáng sợ kia được. Không được phép. Mà dù có năn nỉ, có lẽ cũng chỉ nhận được lời từ chối.

Trong khoảng thời gian đó, sự hiện hữu của người thân đã cứu vớt cậu rất nhiều. Tuy bố mẹ và ông nội đều có thể ra đi trước cậu, nhưng không phải ngay bây giờ. Trong lúc mọi người già đi, họ sẽ cùng nương tựa và được nương tựa, cũng chuẩn bị sẵn tinh thần cho những mất mát. Cậu sẽ chuẩn bị cho giờ phút bị bỏ lại một mình, khi đang ôm bệnh trong người.

Mình, sẽ phải sống một mình.

72. Chương 72: Ngoại Truyện : Sweet Little Life [2]

Dù có thể mỉm cười, trong lòng cậu vẫn luôn xác định điều ấy.

Và đó chính là thời điểm cậu gặp được Tsugumi.

Từ rất lâu về trước cậu đã đọc tiểu thuyết của anh.

Tiểu thuyết xoay quanh một nhân vật mắc bệnh tâm lý chỉ biết chạy về phía bờ diệt vong, nhưng anh ta lại không bị thế giới phủ định. Bất kể là ốm đau hay khỏe mạnh, người tốt hay kẻ xấu, đều cùng lênh đênh trên một con tàu, đến tận phút cuối vẫn chẳng ai ném ra khỏi đó.

Sau khi đọc được câu chuyện ấy, Sakutaro cảm thấy như mình được dung thứ. Cảm giác như có người nói với cậu rằng, cậu có thể ở lại đây. Cậu muốn gặp người này. Và rồi, tác giả cậu từng mong gặp mặt một lần để nói cho anh biết bản thân cậu đã được anh cứu rồi lại chính là Tsugami. Lúc này, Tsugami vẫn ở bên cậu với tư cách bạn đời.

“Xin lỗi. Chẳng hiểu sao tôi cảm thấy như đang mơ.”

Trong đầu cậu, nụ cười ngưỡng ngừng của Tsugumi ngày còn trẻ lại hiện lên.

Nếu đây là mơ, chắc chắn mình sẽ khóc mất.

Sakutaro nheo mắt, nhìn ra vườn rau xanh mướt.

Sau khi công việc buổi chiều hoàn tất, Sakutaro ghé vào siêu thị mua nguyên liệu cho bữa tối.

Cậu xách giỏ, chân bước giữa những quầy hàng của siêu thị, mắt nhìn tờ danh sách ghi những thứ cần mua. Quyển sổ này khác với sổ ghi chép những chuyện đã làm trong ngày của Sakutaro, bên trong có ghi những món Tsugumi không thích, hoặc những món ngon mà anh từng nói với cậu. Trưa đã ăn mì lạnh rồi, tối nên làm gì nhỉ ? Dù sao Tsugumi cũng là người thoải mái trong chuyện ăn uống.

Cơm tối hầu như đều do Sakutaro nấu. Tsugumi thường viết lách từ chiều đến tối, nên trừ những hôm công việc làm xong muộn, còn lại thì cậu là người nấu cơm. Ban đầu Tsugumi còn ngại, nhưng hề đã cầm bút lên là anh lại vui đầu vào viết lách, nên cuối cùng đành phải giao hết cho cậu. Cứ như vậy, ngày qua ngày, hai bánh răng tiếp tục đan vào nhau một cách nhẹ nhàng êm ái.

Quầy thịt đang giảm giá thịt nạc vai chuyên dùng để nướng với gừng nên cậu vươn tay lấy một khay. Tsugumi vốn đã gầy, giờ dưới cái nóng của mùa hè lại càng teo tóp hơn, cậu muốn bồi bổ thêm cho anh.

“Chỉ cần ăn giống Sakutaro là tôi thấy khỏe lên rồi.”

Tsugumi năm nay đã tròn 42 tuổi. Khi mỉm cười, đuôi mắt anh thoáng hiện nếp nhăn, khiến gương mặt khi cười vốn đã dịu dàng nay lại càng thêm dịu dàng hơn, đôi lúc trông còn rất mong manh. Hễ Sakutaro cảm thấy vậy là trên bàn ăn bữa tối lại chất đống thịt thà. Tsugumi nhìn mà choáng váng, “Nhiều thế này làm sao ăn hết được !” Sakutaro đáp lại bằng nụ cười ngưỡng ngừng rồi cầm đĩa lên, lòng thầm cầu nguyện cho anh sống thật lâu, thật khỏe mạnh.

Sau bữa tối, hai người lại quây quần bên nhau. Trên chiếc bàn thấp chân trong phòng khách, Sakutaro ghi chép những chuyện đã làm trong buổi chiều, còn Tsugumi thì viết truyện. Bản thảo công việc anh sẽ đánh máy tính trong phòng làm việc, nhưng Chuyện Sakutaro lại được anh viết bằng tay. Từ trước khi họ sống chung cho tới khi đã ở bên nhau, cứ hai, ba ngày, Tsugumi lại viết một mẩu truyện ngắn. Và người đầu tiên được đọc nó chính là Sakutaro.

Lúc này, anh đang viết gì nhỉ ?

Chuyện về bữa trưa có mì lạnh với cà chua, cá thu cùng đậu bắp ư ?

Đang mải suy nghĩ thì Sakutaro bị tiếng chuông gió dưới hàng hiên cắt đứt mạch tư duy, âm sắc trong trẻo, tươi mát.

“Cảm giác đúng chất mùa hè Nhật Bản thật đấy. Anh treo khi nào vậy ?”

“Sáng nay.”

Nghe vậy, Sakutaro nhìn xuống cuốn sổ trên tay mình, đúng là trong sổ có ghi chuyện chuông gió. Cảm giác thất vọng chợt lan tỏa khi cậu nhận ra mình lại quên mất, nhưng Sakutaro chẳng xin lỗi. Mà bên kia, Tsugumi cũng làm như không có chuyện gì xảy ra, chỉ chăm chú viết lách.

Gần đây, bệnh tình của cậu dường như nặng thêm. Ký ức cứ biến mất không theo quy luật nào, có những chuyện xưa rồi cậu còn nhớ rất rõ, cũng có những chuyện vừa xảy ra ban sáng đã quên.

Những chuyện quan trọng thì lãng quên, những chuyện có thể quên thì lại nhớ, dù cậu mỉm cười tự trấn an rằng không sao, hay vô cùng phiền não, thì lúc quên vẫn sẽ cứ quên. Chuyện xảy ra quá nhanh, như chỉ trong thoáng chốc. Cậu không thể nào không chế được bệnh tình.

Sakutaro chỉ có thể làm duy nhất một điều.

Đó là, không được để người bên cạnh mình đau khổ. Không than khóc vì những gì đã mất, cũng chẳng cần xóc lại tinh thần, chỉ cần chấp nhận bản thân mình là đủ. Đây là chuyện rất khó, rất khó để chấp nhận việc mình là một kẻ vô dụng. Huống chi, không phải cậu sinh ra vốn đã thế này.

Nhưng Tsugumi lại nói, anh yêu Sakutaro của hiện tại. Mỗi ngày, anh sẽ gom nhặt những đồng tiền rơi ra từ cái túi thũng, nhẹ nhàng nắm lại trong tay rồi bước theo sau cậu. Sẽ lặp lại cùng một câu trả lời với người lúc nhớ, lúc quên, mãi hỏi cùng một câu. Mỗi lần như thế, yêu thương lại càng thêm đông đầy. Giống như xấp truyện ngắn được cẩn thận đan dệt từng đêm.

“Sakutaro, tôi gọt đào nhé?”

Tsugumi dừng bút.

“Ừ, chắc cũng lạnh rồi đấy.”

Trong bồn rửa rau đang bếp có một tô nhôm chứa đầy nước đá, bên trong là một trái đào to đang bập bênh. Đây là quà tặng của người khách thuê cậu làm việc hôm nay. Người đó nói đây là đặc sản được người thân ở Okayama gửi tới. Những sợi lông mảnh mềm mại, phát phơ phát sáng giữa chỗ đá đang tan.

“Lúc gọt vỏ đào cũng vui thật.”

Tsugumi đặt dao lên rãnh lõm trên thân quả, bổ ra làm đôi y như bổ trái bơ. Loại không có hạt thì chỉ cần cắt như vậy là được, nhưng loại có hạt thì phải khía dần từ bên hông rồi bỏ hạt ra ngoài. Còn vỏ thì để gọt sau cùng.

“Xin mời.”

Chiếc đĩa thủy tinh chất đầy đào được đặt lên bàn trà.

“Lợi hại thật. Tôi chỉ riêng đào là không sao gọt nổi.”

“Vì đào mềm lắm, còn cậu lại cầm chặt quá.”

Vừa nói, anh vừa lấy tấm xiên một miếng đào đưa cho cậu.

Có lẽ vì bị mùi hương ngọt ngào thu hút, những con muỗi nhỏ liền bu lại.

“Chắc cũng nên lấy nhang muỗi ra thôi. Tôi bỏ trong va li mây hay sao ấy ?”

“Không có. Năm ngoái tôi đánh vỡ rồi, cái hình con lợn ấy.”

“Cứ dùng tạm loại hình đĩa tròn cũng được mà.”

Hiếm có dịp Tsugumi phản đối, “Cái hình con lợn cơ !”

“Tại sao?”

“Vì ngày xưa, nhà bà tôi cũng dùng loại đó.”

“Vậy à ?”

Câu chuyện này, có lẽ cậu đã nghe rất nhiều lần rồi.

“Vậy hôm nào nghỉ chúng ta cùng đi mua đi. À, tranh thủ mua đôi sandal mới cho anh Tsugumi luôn.”

“Không cần đâu, vẫn còn đi được một thời gian nữa.”

“Không được. Chân trần đi sandal dễ bị thương lắm.”

“Cậu lo lắng thái quá rồi.”

“Anh không vui sao?”

“Vui lắm !”

Tsugumi cười chun mũi. Một mùi hương ngọt ngào chợt thoảng qua.

“A!”

“Hử?”

“Có mùi đào này.”

“Ừ đúng rồi, vừa mới gọt vỏ xong.”

Tsugumi đưa ngón tay lên gần mũi. Những ngón tay dài mảnh khảnh, trên ngón áp út tay trái đeo một chiếc nhẫn bằng bạch kim. Dĩ nhiên trên ngón áp út tay trái của Sakutaro cũng có một chiếc như vậy.

Không khí đan xen hương đào phảng phất, cùng tiếng chuông gió đang reo ngoài hiên.

Dù không ai nói câu nào, nhưng khoảng thời gian họ trải qua bên nhau vẫn hạnh phúc tới trào nước mắt.

73. Chương 73: Ngoại Truyện : Sweet Little Life [3]

Vậy, ta sẽ cho các con được hạnh phúc hơn nữa.

Thần linh đã nói như vậy. Giờ nếu có cho Sakutaro quay về thời điểm trước khi xảy ra tai nạn thì cậu cũng chối từ.

Bởi lẽ sau khi gặp phải tai nạn cậu mới gặp được Tsugumi, nếu phải mất đi Tsugumi để tránh được tai nạn ấy thì thà rằng cứ thế này còn hơn. À, nhưng nếu được, cậu vẫn còn một nguyện vọng.

Xin ông trời hãy để cho con được ở bên Tsugumi nhiều hơn, dù chỉ một ngày.

So với chuyện mất đi ký ức, cậu còn sợ mất Tsugumi hơn.

Đang ngồi nghe tiếng chuông gió ở ngoài hiên thì có tiếng Tsugumi từ phòng khách gọi vào ăn cơm.

Trưa hôm nay hai người ăn mì lạnh. Trong những ngày oi bức kéo dài như thế này, cảm giác mì lạnh trôi trong cổ họng thật quá mức sáng khoái. Những sợi mì trắng mịn nổi trên mặt nước đá, trong nước chấm có cả gừng với hành. Cậu cảm giác mì lạnh nhà mình mỗi năm đều cho vào rất nhiều thứ nhưng... Không lẽ chỉ là tưởng tượng?

“Ngon chứ?”

Nghe câu nói từ phía đối diện, Sakutaro mỉm cười gật đầu.

“Muốn ăn gì thì cứ nói nhé”

“Món nào Tsugumi nấu cũng ngon mà.”

Tsugumi nghe cậu nói xong liền nheo mắt lại, trông có vẻ buồn bã. Sakutaro đang định hỏi han thì tiếng chuông gió ngoài hiên lại ngân vang. Tsugumi lắng tai nghe rồi chợt khen, “Ừm, âm thanh hay thật...”

Một cơn gió lướt qua làm mái tóc Tsugumi lay động. Gần đây anh nuôi tóc dài, giờ đã có thể buộc thành một túm ở đằng sau. Khi Sakutaro khen sợi dây vải họa tiết chấm bi anh dùng để cột tóc trông thật dễ thương, anh liền chỉnh sửa rằng, cái này phải gọi là dây buộc tóc mới đúng. Cậu bèn trêu anh giống mấy cô gái trẻ, Tsugumi chỉ khẽ nở nụ cười.

Trời chiều rất nóng nên hai người cũng không làm việc gì nặng. Mấy ngày nay, cái nóng có vẻ gay gắt lên nhiều. Sakutaro tha đi vắng ra góc hiên nhà khuất nắng, biếng nhác nằm hóng gió.

“Uống miếng nước đi”

Tsugumi bưng một chiếc khay tới, bên trên đặt một ly nước.

“Tôi không khát mà.”

“Không chăm uống nước là dễ bị cảm nắng lắm.”

Anh đặt chiếc ly lên thành còn đọng mấy giọt nước mát lạnh lên bàn, ở nơi dễ với tay nhất. Bên trong ly lơ lửng vô số bọt khí. Để ý tới ánh mắt của Sakutaro, anh mỉm cười trấn an.

“Đây là soda không đường. Bác sĩ không cho cậu uống nhiều đường đâu.”

Tsugumi mỉm cười dịu dàng rồi quay về phòng khách.

Khi không khát mà vẫn phải uống nước thật sự rất khó chịu, nhưng cậu không còn lựa chọn nào khác. Sakutaro chắc chắn hai tiếng rồi mhomr người dậy với lấy ly nước. Cậu phát hiện có một chiếc lá xanh đang nổi bồng bênh trên mặt nước soda, khi đưa mũi lại gần, hương bạc hà tươi mát xộc thẳng lên mũi cậu. Một mùi hương đậm chất mùa hè.

Tsugumi không thích bạc hà nên chẳng mấy khi dùng mà...

Cậu nhớ mình đã từng nghe được điều này ở một nơi quan trọng nào đó, vào một ngày xa xưa nào đó, nhưng cậu lại không nhớ đích xác hoàn cảnh.

Cả trong cuốn sổ ghi lại những chuyện đã làm trong ngày, và sổ tay ghi chép những thứ Tsugumi thích ăn đều không ghi lại chuyện đó. Vì sao cậu không ghi lại vậy nhỉ? Chẳng lẽ ngay đến chuyện ghi chép cũng quên sao?

Ký ức đã biến mất như đồng xu rơi khỏi túi.

Vì gắn bó với căn bệnh này quá lâu nên cậu đã quen với nó rồi chẳng? Gần đây, thế giới xung quanh cậu cứ lung lung như một màng sương mờ ảo, cả hạnh phúc lẫn bất hạnh đều trộn lẫn nháo nhào.

Không chỉ lãng quên mà số lần Sakutaro nhầm lẫn này nọ cũng tăng dần, nhưng cậu không còn hoảng hốt, đau khổ như ngày trước, chỉ ngậm ngẫn để mọi chuyện cùng thời gian trôi qua trước mắt mình. Đôi khi cậu còn cảm thấy chúng thật đẹp. Nếu là trước kia, Sakutaro sẽ khổ sở mỗi lần quên mất chuyện gì, nhưng giờ thì không như vậy nữa.

Quên lãng, theo một nghĩa nào đó, cũng chính là được cứu rỗi.

Tại sao lại thế, Sakutaro cũng không biết. Cậu thông thả nhấp một ngụm soda bạc hà.

Mơ mơ màng màng trải qua một buổi chiều, Sakutaro mở mắt ra khi nghe thấy tiếng gọi.

“Ông Areno, 3 giờ rồi.”

“3 giờ?”

Dường như chưa tỉnh ngủ hẳn, cậu nghiêng đầu sang một bên ra chiều thắc mắc.

Tsugumi mỉm cười nắm tay cậu như muốn dỗ dành, “không hiểu cũng được”

Sakutaro nhồm dậy khỏi ghế, Tsugumi dẫn cậu đi qua phòng khách và phòng ngủ, rồi bước vào gian phòng bên cạnh. Đây là nơi làm việc của Tsugumi, cậu chẳng mấy khi vào đó nhưng...

“Ông cứ thông thả nói chuyện với ông Tsugumi đi nhé.”

Cô gái trẻ nói vậy rồi thả tay Sakutaro, bước ra khỏi căn phòng.

Bị bỏ lại một mình, Sakutaro đứng đó ngẩn ngơ hồi lâu. Trong căn phòng tĩnh lặng có một bàn thờ, bên trên treo di ảnh của Tsugumi.

A...

Trong lòng cậu lẫn tẩn gợn sóng.

Phải rồi, anh đã không còn nữa.

Tsugumi đã ra đi từ hai mươi năm trước. Năm anh 86 tuổi.

“Sakutaro, cảm ơn cậu đã sống lâu hơn tôi.”

“Cảm ơn cậu đã giữ lời.”

“Tôi đã vô cùng, vô cùng hạnh phúc.”

Đó là những lời cuối cùng của Tsugumi, khiến cậu nhớ ra điều mình từng hứa khi còn trẻ.

“Chắc chắn tôi sẽ sống lâu hơn anh, sẽ không bỏ anh lại một mình để ra đi trước, sẽ không để anh phải cô độc nữa.”

Từ ấy đã bao nhiêu năm trôi qua rồi nhỉ? Lâu tới mức cậu không thể tính ra ngay được, nhưng trong cái đầu không thể trông cậy được này toàn đọng lại những kỷ niệm hạnh phúc, và cậu biết, cả Tsugumi cũng đã hoàn thành lời hứa anh trao cho cậu đêm ấy.

“Tôi cũng sẽ khiến cậu hạnh phúc.”

Vừa đón nhận những gợn sóng ký ức yên ả, Sakutaro vừa chậm rãi ngồi xuống đệm. Sau một hồi ngáy người nhìn đi ảnh, cậu thấp một nén hương.

“Hôm nay tôi lại quên nữa. Xin lỗi anh nhé.”

Sakutaro mở lời.

“Nhưng, tôi đã nhớ ra rồi.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ngày nào cậu cũng quên mất sự thực là Tsugumi đã ra đi, còn nhằm cô giúp việc trẻ thành anh. Cho nên cứ tới 3 giờ chiều, cậu lại nhờ cô giúp việc đưa mình tới phòng thờ để xác nhận. Mỗi ngày quên đi, rồi mỗi ngày nhớ lại. Trước khi bị cảm giác mất mát đông đầy cuốn trôi, Sakutaro vươn tay lấy cuốn sách đặt trên bàn thờ.

Tiêu đề của nó là Chuyện Sakutaro

Đây là cuốn sách mà biên tập viên khi đó đã phải mất ba năm trời để thuyết phục Tsugumi cho phép xuất bản, vì anh vốn chỉ muốn cho mình cậu đọc. Cuốn đầu tiên đã ra mắt độc giả từ rất lâu rồi. Trái với dự đoán của cả phòng biên tập lẫn tác giả, tuy chỉ được chấp ghép từ những câu chuyện giản dị mỗi ngày, Chuyện Sakutaro lại dần dần bán chạy, trở thành một series truyện nổi tiếng kéo dài những 11 quyển.

Dù lượng công việc tăng dần theo năm tháng nhưng bản thân Tsugumi vẫn không hề thay đổi, cho đến tận trước ngày mất đi ý thức, anh vẫn cặm cụi viết lách, rồi để Sakutaro đọc nó đầu tiên. Những chuyện trong ngày cậu đã quên, lại được tiểu thuyết của Tsugumi nhắc cho nhớ lại. Những câu chuyện được gắn kết bằng ánh mắt dịu dàng của Tsugumi như cây gậy chống đỡ Sakutaro, để cậu không bị ngã.

74. Chương 74: Ngoại Truyện : Sweet Little Life [4]

“Tsugumi...”

Cậu cất tiếng gọi tên anh, chậm rãi xoa lên bìa cuốn sách. Nhìn xuống bàn tay nhăn nheo của mình, Sakutaro bất giác nhướn miệng cười. Nước mắt cậu không rơi. So Với nỗi đau mất mát, thì lòng thương nhớ dành cho anh còn sâu đậm hơn rất nhiều.

Vậy mà mỗi ngày, cậu chỉ suy nghĩ những điều mục ruỗng.

Nếu đã quên rồi, thì cứ quên luôn đi, ký ức không còn cũng chẳng sao.

Nếu ký ức quay trở lại, sao không cho thời gian cũng quay về lúc Tsugumi còn sống cho rồi.

Nếu kỳ tích không xảy ra, thì chí ít, hãy để tất cả chỉ là hư ảo.

Giá như có người nào đó, hoặc vị thần nào đó chịu nói với cậu rằng, chuyện Tsugumi không còn chỉ là lời dối trá.

Trước mắt Sakutaro là hai cánh tay gầy gò khô quắt của chính cậu, vậy mà chỉ có trái tim là không già theo tháng năm.

Ước gì Tsugumi vẫn còn ở bên mình.

Mỗi ngày, vào lúc 3 giờ chiều, Sakutaro sẽ lặp đi lặp lại điều đó.

Tình yêu và thương nhớ đan quện trong sâu thẳm tâm hồn cậu.

Cô giúp việc cất tiếng gọi. Mặt trời đã xuống núi, bên ngoài trời đã mát hơn nên cô lại đưa Sakutaro ra ngoài tản bộ.

Mỗi ngày cùng một lịch trình, cô sẽ đi cách sau một quãng để trông thấy cậu. Mấy ngày trước cậu đã bị cấm không cho tự ra ngoài, nhưng cũng có lúc cậu muốn ở một mình, vừa đi vừa suy nghĩ chứ.

Ở cái tuổi này, muốn làm gì cũng phải làm phiền tới người ta, Ý thức được điều đó nên Sakutaro không bao giờ đòi hỏi thế này, thế nọ cả. Có những hôm cậu chịu đựng được, nhưng cũng có những ngày cảm thấy bị ràng buộc đến mức khó thở.

Hôm nay, Sakutaro ghé qua siêu thị.

Cậu lấy từ trong cặp cuốn sổ tay cũ kĩ ghi chép những món ăn Tsugumi thích và ghét, nhìn về phía cà chua, đậu bắp cùng đám rau củ mùa hè. Trong sổ có ghi chuyện Tsugumi thường làm mì lạnh mỗi khi hè tới. Tuy cô giúp việc đã bảo cậu muốn ăn gì thì cứ nói, nhưng sau một lần ném thử, Sakutaro đã không nhờ lại nữa, vì hương vị hai người nấu hoàn toàn khác nhau, tuy được người ta nấu ăn cho đã là quý hóa lắm rồi.

Tsugumi này, nước dùng pha chế thế nào vậy?

Khi Tsugumi còn ở bên thì cậu không chịu hỏi. Món mì lạnh anh nấu chỉ là hương vị ấy, đựng trên chiếc đĩa ấy, ngoài ra đâu còn thứ gì khác. Sakutaro cứ tưởng mình đã hiểu rất rõ việc đánh mất một thứ đơn giản đến nhường nào, vậy mà cuối cùng bản thân vẫn ngốc nghếch như vậy.

Cậu muốn vừa gom nhặt những mảnh ký ức lúc Tsugumi còn ở bên, vừa thử thật nhiều cách để pha chế nước dùng, nhưng người ta lại nói dùng lửa trong nhà bếp quá nguy hiểm nên không cho cậu mó vào. Cậu thậm chí than thở chuyện bản thân bị cấm hết cái này đến cái nọ, đành mua hai trái đào dán mác đặc sản Okayama về để thấp hương.

Ra khỏi siêu thị, cậu thông thả bước trên con đường dẫn về nhà.

“Sakutaro!”

Đang đi trên đường cậu chợt quay đầu lại, cảm thấy như có ai đang gọi.

Trong sắc tối nhá nhem, dường như cậu nhìn thấy một bóng lưng nhạt nhòa, trông giống hệt Tsugumi.

Đây là bóng lưng Tsugumi khi họ gặp nhau lần đầu, lúc ấy anh khoảng 35 tuổi.

Sakutaro chưa kịp nghĩ ngợi gì đã vội vã đuổi theo, bồng hai chân khuyu xuống, tay chống trên mặt đất. Mặt đường rải nhựa vẫn còn lưu hơi nóng của ban ngày. Cô gái giúp việc trông chừng phía sau vội vàng chạy lại.

“Ông Arenô, ông không sau chứ ạ?”

“Ừ, xin lỗi, tôi không sao.”

Trong lúc trả lời, hai mắt cậu vẫn một mực tìm kiếm hình bóng của Tsugumi, thế nhưng bóng lưng kia đã không còn thấy nữa, khiến Sakutaro cảm thấy mình như đứa trẻ bị lạc đường.

“Ông nắm tay cháu nhé. Chúng ta cùng về nhà nào.”

“Thôi thôi, không cần đâu. Cảm ơn cháu.”

Cầm túi đào trong tay, Sakutaro xấu hổ cúi đầu với cô gái trẻ.

Cậu đứng dậy trên đôi chân này đã không còn nhanh nhẹn, một lần nữa chậm bước về nhà.

Dưới ánh hoàng hôn mùa hạ, đăng tiêu nở rộ trong sân vườn những ngôi nhà cậu đi qua, khoe bộ váy màu cam nhạt đẹp đẽ.

Đẹp thật đấy !

Mỗi khi hai người sống vai đi cạnh nhau, Tsugumi lúc nào cũng híp mắt hưởng thụ. Không cần mượn tay con người chăm bón, những đóa hoa trong sân khu nhà, nơi chỉ còn mình cậu sống, nay cũng đã tự nở. Những đóa cúc đại cùng cúc bướm đã được trồng thay cho đám rau rủ vì cậu không còn đủ sức chăm bẵm chúng. Khi thu sang, những cánh sơn trà trắng sẽ lẻ tả rụng đầy sân.

“Nhìn những cánh hoa đang rụng kìa.”

“Đó là cách đơn giản nhất để phân biệt hoa trà với hoa sơn trà đấy.”

Vì cậu đã lãng quên rất nhiều chuyện nên khi đọc lại Chuyện Sakutaro, mỗi ngày cậu đều có những phát hiện mới. Quên rồi nhớ, nhớ rồi lại quên, Sakutaro thắc mắc, cái vòng luẩn quẩn này sẽ tiếp diễn đến khi nào.

Sakutaro vươn tay ra trước nền trời chiều pha trộn hai sắc xanh dương cùng hồng đậm.

“Làm thế nào sẽ thấy được khoảnh khắc ngón tay tan chảy.”

Cậu nghe thấy giọng của Tsugumi, Hồi đó, họ vẫn còn rất trẻ.

Trong khu phố lúc chiều tà, có một ông già giơ tay ra trước mặt, khiến vô số người ngoái đầu lại nhìn. Có tiếng trẻ con cất lên hỏi , “Ông ấy đang làm gì vậy ạ ?” nhưng không nghe thấy tiếng người mẹ trả lời.

Khi tắt cả, tất cả đang trôi về phía xa, bắt chợt ngón tay cậu thoáng tan vào màu xanh ấy.

A, Tsugumi!

Cứ đến giây phút này, Sakutaro lại cảm thấy như Tsugumi đang cầm ngón tay cậu. Anh hóa thân thành bầu trời pha hai màu hồng xanh, khiến cậu tan chảy từ đầu ngón tay, rồi tiếp đó đưa cậu đi theo cùng. Nhưng ảo giác chỉ xảy ra trong tích tắc, ngay sau đó, ngón tay cậu lại trở về với cơ thể, cả người vẫn bị dính chặt trên mặt đất.

Hôm nay vẫn chưa được sao?

Sakutaro đâm ra chán nản, như đứa trẻ mới thua một trò chơi, rồi lại ngẩng đầu lên đi tiếp.

Ngày mai. Ngày mai cậu sẽ lại thử.

Từ giờ tới khi toàn thân cậu hòa tan vào ráng chiều chắc cũng không còn bao lâu nữa. Cho tới lúc đó, cậu sẽ bầu bạn cùng Chuyện Sakutaro để vượt qua mỗi ngày.

Liệu ngày mai cậu có quên mất dự định này không nhỉ ?

Rồi sau đó hẳn sẽ lại nhớ ra.

Yêu thương cùng nhưng nhớ cứ đầy lên mỗi ngày.

Cho đến một lúc nào đó, trong một ngày không xa, cậu sẽ gặp lại Tsugumi, ở một nơi nào đó.

75. Chương 75: Lời Bật

Chào mọi người, tôi là Nagira Yuu.

Cảm ơn các bạn đã đón đọc Ngủ ngon, hẹn mai nhé.

Cậu chuyện lần này, bắt đầu từ lúc mới xây dựng cốt truyện, tôi đã trấn an biên tập rằng “Sẽ viết một câu chuyện tình yêu thật nhẹ nhàng”, vậy mà khi triển khai cốt truyện, nó lại chẳng nhẹ nhàng gì cả.

Về góc nhìn của Sakutaro ở phần ngoại truyện “Sweet Little Life”, biên tập cũng từng khuyên tôi nên kết thúc bằng cảnh Sakutaro cùng Tsugumi gọt đào để ăn thì sẽ có cảm giác BL hơn... Nhưng tôi đã trần trọc mãi, rồi cuối cùng vẫn khăng khăng làm theo ý mình.

Tôi nghĩ có thể ý kiến của độc giả sẽ chia thành hai luồng, nhưng vốn dĩ tôi muốn viết phần ngoại truyện nên mới viết câu chuyện này. Tôi nghĩ, để cho Sakutaro ôm những thứ cậu có, dùng cả đời mình để chứng minh tình cảm đối với người mình yêu thương là cái kết hợp lý và hạnh phúc dành cho hai người họ.

Không chỉ riêng lần này, tôi để ý rằng dường như những phần mình muốn viết lại chính là những phần phân chia quan điểm của độc giả rõ ràng nhất. Gần đây tôi đã hiểu ra rằng, khi người viết nhập tâm vào một đoạn nào đó, vì là ý kiến chủ quan nên đương nhiên ý kiến của độc giả sẽ phân luồng. Mỗi lần tôi đều lẩn cấn ở chỗ này, nhưng rồi nhận ra thà như vậy còn hơn để câu chuyện cứ thế trôi tuột đi mà không động lại bất cứ thứ gì cả. Tất nhiên, nếu độc giả có thể cùng sống trong thế giới của câu chuyện thì là lý tưởng nhất rồi.

Tranh minh họa trong truyện là do chị Oyamada Ami vẽ cho tôi. Đây là lần thứ hai tôi được hợp tác cùng chị Oyamada. Lần trước, chị cũng vẽ cho tôi những bức tranh chân thực như thể mọi việc đang xảy ra trước mắt. Hôm qua, chị Oyamada vừa cho tôi xem bìa. Nó đẹp tới mức khiến tôi vừa nhìn thấy đã phải “Oa!” một tiếng, mắt dán vào màn hình máy tính thật lâu. Có thể xuất bản một cuốn sách bìa đẹp như vậy, người làm tác giả thật quá đổi hạnh phúc. Rất cảm ơn chị Oyamada trong lúc bận rộn còn nhận vẽ minh họa cho tôi.

Và thân gửi các bạn độc giả, dù rất lo lắng không biết các bạn có đón nhận câu chuyện này hay không, nhưng tôi vẫn rất vui khi hoàn thành được nó. Tôi hy vọng chúng ta có thể tìm thấy điểm chung trong một phần nào đó của cuốn sách này.

Nếu các bạn có cảm nghĩ gì, xin hãy nói cho tôi nghe nhé !

Giờ thì hẹn gặp lại các bạn ở cuốn sách tiếp theo.

Nagira Yuu

—HẾT TRUYỆN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-ngon-hen-mai-nhe>